

SALÓN PŮVODNÍ
TVORBY 2024

J A M U
J A M U

SBORNÍK TEXTŮ

SALÓN PŮVODNÍ TVORBY 2024

SBORNÍK TEXTŮ

J A U
J A M U
J A M U

Divadelní fakulta

Brno 2024

I v roce 2024 byl na Divadelní fakultě JAMU uspořádán festival Salón původní tvorby. Tento sborník obsahuje texty z tohoto festivalu, a to divadelní hry, básně, povídky a další. U většiny textů známe autora, jiné jsou anonymní, tak jak to dovolují pravidla festivalu, který je otevřený různým druhům textů a umožňuje autorům zůstat v anonymitě. Ve sborníku najdete také tři texty (Půda, Vysavač, Zdokonalení databáze hlasových projevů) ze soutěže Havlovské aktovky 2024. Při jazykové korektuře byl respektován styl jednotlivých autorů.

Projekt vznikl za finančního příspěví grantu DILIA.

© Janáčkova akademie múzických umění, 2024

ISBN 978-80-7460-238-2

Obsah

Alex z Ž	
S vodníkem na suchi	7
Anonym	
###	9
Bez názvu I.	10
Bez názvu II.	12
Komedie o O aneb počkej však máme ještě PARky	16
Palce u nohou	19
Monika Aranka	
###	20
Amálie Dvořáková	
Samaarahank	23
Janáčkova tolerantní akademie	24
Mrázkova pravidla výuky	27
Kristýna Fantová	
Hospoda	32
Arnošt Hašek	
Půda 2077	36
Ondřej Hybášek	
Saloon texty	43
Dáma s červenými kalhotami	47
Hotel Peklo	52
Bohdan Chrástil	
Spánková paralýza	56

Klára Sára	
Znovuzrozená	58
Lucie Kratochvílová	
Zastav se	59
Vracím se	60
Flek	61
Eliška Linhartová	
Brno není dobrý místo na trhání kytek	62
Kristýna Loužecká	
Expres 1910	64
Na pokraji šílenství	73
zeMĚ	83
Šuplíková duše	103
Těžký kabát	106
Texty	109
Mišmáš AdK	
Emoční křeče	111
Jedna velká kaše	112
Krása	113
Mrtvá	114
Prožitek	115
Ráno není	116
Vina	117
Od začátku příběh	118
Josef Nosál	
Vysavač	120
Filip Novák	
Ruce na pomeranči	131
Alžběta Papiková	
Bez názvu	133
Tom Pavlica	
Láhev	136
David Pavlis	
Naragag	139
Vojtěch Rikan	
Poslední slova před dopadem na/pod hladinu	149
Šejdiř	151

Anuše Řehůrková	
Básně	153
Klára Salcmanová	
Císařští	176
Dvě strany jedné mince	178
Jizvy	181
Jolana Sedlářová	
Zdokonalení databáze hlasových projevů	183
Anna Marie Slobodová	
Volavky	196
Tereza Sobotková	
Requiem aeternam	199
Bez názvu	201
Jakub Syrovátka	
Žbule	202
Prometheus	204
Rozkvět Drakomrahu	207
Jiří Žák	
Seifertovo prso	210

Alex z Ž

S vodníkem na suchi

vodník O

uháněl mne dlouho

to krmíval jsem kachničky posílal vzkazy v lahvích a novinové lodičky

večeře na náplavce? to krmíval jsem nutrie mrknu se do díře

snad se mi to nekryje

nebudem tam moc dlouho to krmíval jsem labutě chodívám spát s rybami
v deset už musím na kutě

vodník 1

první rande s vodníkem

pozval mě do botelu

musel se přestěhovat do Vltavy za prací do kelu

oproti rybníku je tu prý hustý provoz ale dost o něm co já

jaký je můj oblíbený rak

andělíčku pomoz

k nebi zvedám zrak

tak postěžuju si mu

že rozbila se myčka

všechny příbory a pokličky

musím leštit v ruce

je to vopruz

přikyvuje rozumí
pokličky jsou velká vášeň
to rozumí se přece

vodník 2

co dáme si k pití
ne kohoutkovou
stojatou
co dáme si k jídlu
nadává na meníčko
prý nemá rád rýže
jde to proti jeho víře
slyšel o tom jak se někdo utopil že zachránila ho noc v rejži
utopence nemají
je to škoda
myslím že by měl sushi rád
vyrobil mi náhrdelník z návnady pro ryby mám prý nejkrásnější řasy co kdy viděl
nikdy k moři nekouk ale
nemá pochyby

vodník 3

prý půjdeme se koupat dokud nepřestanu kopat prý ukáže mi sbírku
neplavců a snílků
rybářů a pijanů
někdy jsou všichni jeden
moc jsem si to užil
kdy máš zase čas?
asi až příští leden

Anonym

Kouř

Povstáváš z popela
v kostech máš hvězdný prach
na svět se díváš očima
jež spatřily skutečnost
a neřekneš z ní nic.

Není to nespravedlivé?

Oheň

A pak tě kují jako železo
spaluje tě vašeň
horká, nezměrná
neúnosná (*není to nespravedlivé?*)
dokud tvůj žár neutopí
ve sněhu

Sníh

nepolapí do tvarů
zapadajících
do chladnoucí noci.
popelem jsi
a v popel se obrátíš.

Popel

Rozplyneš se
v hvězdný prach
uzříš skutečnost
a budeš o ní zpívat
ale nikdo tě už neuslyší

Není to nespravedlivé?

Anonym

Bez názvu I.

Dobrovský – bys těžko dal (čuráku!)
bys vole nerozdýchal,
jako já mdloby mezi obvody,
bys nevychlatal pot Ani Geislerový,
Dobrovský čurák si zadal s Pánem,
vymrdaný Dobrovský, nad ránem pochcal bezdáka,
každá duše je slimák, ten můj má aspoň Nikes,
a Dobrovský looser sám v parku vzpomíná na Harryho Pottera, na dětský léta,
než mu piercnuli bradavku.
Kdybych měl šukat s Dobrovským,
musel bych nejdřív přečíst slovník cizích slov,
když jsem tě včera viděl žebrat na Bratislavský,
chtěl jsem ti rozkopnout ksicht,
a dneska už seš zase ve zprávách,
jak mozkomor, zkurvený Dobrovský, copak se ho nikdy nezbavíme?
Ptal jsem se: pane, proč jsi místo Dobrovského nestvořil další Janis Joplin? Zítka je Dobrovský,
křížujte Zítka, píču Dianku,
Dobrovský líže pornhub stejně jako já,
ale já nejsem čokl, moje uši mají plnou svobodu,
Čas je rozkolený bod,
tohle Dobrovský nikdy nepochopí,
včera jsem ožral Dobrovského a uříznul mu péro,
vykastrovaný Dobrovský je ještě horší Dobrovský,

Dobrovský vůl čte Hemingwaye dětským hláskem,
chtěl bych mu kdykoli dát 2 000 facek,
jestli tě někdy načapám s Dobrovským,
přisahám, že se začnu děsně smát,
protože Dobrovský je looser a teď už nemá ani penis,
Čubka Dobrovský není,
a to je na něm nejvíc k zblití,
nenajdeš na něm smítko,
je to Ježíš lidských dní,
zvrácených stránek smutných lidí,
sekt a všeho zla,
Dobrovský je antikrist,
Dobrovský je smutný,
není, a přesto by rád byl,
je to ta bodrá stránka Zítků,
ze všeho nejvíc je Dobrovský to,
když někomu skočíš do řeči,
klín mezi lidi,
není z tohoto světa,
není to mezera mezi lidmi,
je to klín,
a jelikož nic mimo tento svět není,
nic mimo ruku Páně, žádný klín, co by
nebyl zamýšlen, hřích ze svévole, vymknutí,
pokažení, zhacení, za které by se mělo cítit provinile,
takříkajíc Dobrovský není,
je to nadávka na neexistující zlo,
strach z toho, že by mohlo být,
pochyba nad láskou,
jdi k šípku Dobrovský,
čuráku, chcípni na syfilis!

Anonym

Bez názvu II.

Je mně na omdlení, při Radiof. int. circuits, a přitom se nic nestalo,
je tolik věcí, se kterýma nevím, co si počít, ale ne všechny leží v mojem bříše, musím se říznout?
redukoval jsem žití na dobrý × špatný,

přece vegetace v horách, abstinence v kanclu

} útěky, smrt

the answer is

to s tou láskou nezřízenou,
to jsem si nevymyslel sám,
slabo, jak se mi chvíli všechno hnusí,
a to mám vařit svíci Bernardovi pod obraz,
ještě že nejsem věčný,
Kristýna u okna na Strossmayeráku,
a včera šedomodrá panelák,
se sebou bez sebe,
k Bohu a vůbec ke všem jako pro Pumpy,
na mrtvém bodě, s Pueblem v kapse,
líbám papírové rty Sedícího Býka,
ne já,
ale ty,
sedíš v Černovicích,
tvoje nová blondatá holka,

není s ní sranda – ona je sranda,
dovnitř vycpaného dikobraze, dovnitř divočáků,
nezastavím Gagyho, aby rozkopal ksicht,
já jsem ksicht,
a nejsem, není já,
jen hádání cest,
vrčení,
duše, upadlé ruce a blahoslavený Enrico ponořený v LOLku, tady,
chladno, ale ne na věky,
výsek skutečnosti, hra na sebe,
slimák s piercnutou bradavkou, tak to je moje duše,
rozplývám se výhradně sám,
slaný rybník,
mrdání, kdy nestojí, s rukou v cizí špičce,
kráčím a toužím být svatý,
vidět vlny,
možná mám nějakou divnou nemoc,
prsty, uši, hlava,
jenom se dívám,
lžu, brodím se pravdou
a nepohybují se,
nejde se pohybovat, neexistence pohybu,
pane, já asi nechci k sobě,
nechci, i když chceš, vidět plané hlubiny,
chci cítit vinnou vůni Káči Bejčkové, zatímco přemýšlím, kdy mám vynést koš, chci tvoji ruku
v mojem koleně,
jako každý člověk, každý dikobraz,
splývám, a přesto toužím být unášen jasným směrem,
chemie mozku,
a zadeček slimáka s piercnutou bradavkou,
má nehynoucí láska
v ohnivém kruhu,
Matěj Šumbera roztrhaný vlky
včera jsem nebyl sebou,
ale spolu můžeme být,
Praha žije,
není nad...,

vyblití,
LET, nechat si vytetovat:
Nebolí mě srdce v Praze poprvé,
a jestli Nadan dostal naloženo,
tak já jsem dostal všechno ostatní,
jsem klidný jako před odevzdáním bakalářky,
a jasně, vždycky je možnost letu do prázdnoty,
ale stejně jasně jistota PRÁZDNOTY V LETU
končím
derivace podle času,
derivace Ondrových honění podle času,
Ondrovo gayství se společným kolektorem,
na houpačce, v obrazovce,
v pod za,
slet čarodějnic
v roce 253, 256,
CIAO, prende una foccacia,
vrčení,
pletení,
Kozel a RAPÉ,
strašidelný Gustav Klimt,
a mluvení mimo záznam,
budeme všichni žít, dokud nebudeme,
stud, Regina Spektor v děložce Ester Dubské na hřbitově ve Stonavě, a zoufale smutný Barák,
ztracený trapný pohled,
volba
Kuba s hlavou v Piovi,
nedefinovaný,
jako Míša Kormošová, která nešla na terapii,
VAKUUM
VALIUM
dní, světla, moře,
šedomodrého paneláku,
ten kdo si zrovna honí před kamerou, s třináctkou na Omegle, to je JÁ, toho se bojím a snažím se
mu odpustit,
JAKÝ JE ZPŮSOB NESLAVENÍ SMUTKU?
JAKÝ tak, aby nebyl smutek tajně slaven?

oblíct se do brnění, do igelitu,
oslovit dědky,
prdět s Bhagavadgítou mezi půlkama,
stává se ze mě fanatický křesťan,
bolest není, je skutečnost, bez jmen,
proč by se John Frusciante zabil, kdyby neměl muziku?
nikdo mi nenamluví, NIKDO, že se věci nemění,
frajer v bílém,
spím se svojí želvou, zvířecí Tinder, štětky
a požírání hoven spolubydlící Claudie,
nevolno,
je mi volný,
není slov pro říkanku života,
v plné kráse skví se malost čtení jedné jediné,
prohodme řádky,
jenom tak, bez příčiny,
aniž by to cokoli změnilo,
chci cítit vinnou vůni Kateřiny Bejčkové,
ale

Anonym

Komedie o © aneb počkej však máme ještě PÁRky

Postavy:

Richard

David

Tom

Vypravěč

R: Mmm, to mám ale hlad, co bych si tak dal? No potěš koště, no tak to kecáš. Já myslel, že David už všechno zdlabal.

(Někdo zaklepe na dveře túk túk)

(Richard zaklepe zpátky nějakou super melodii)

R: Kdo tam?

D: Richarde, jsi tam?

R: Tady nikdo není.

D: A kde jsou všichni?

R: Všichni sou mrtví, Dave.

D: No tak dělej, otevři.

R: To byl vtip, Dave. Proč si neotevřeš sám?

D: Ztratil jsem bág.

(Richard odemkne)

D: Mmmm, mám to ale hlad, ještě že jsem všechno nezdlabal.

Vypravěč: Nastává překerní situace – Richard si uvědomí, že ono jedno vajíčko má nyní dva predátory – jeho a spolubydlícího Davida. Richard ví, že pustí-li dveře a zajde si pro vajíčko, zároveň nechá Davida vejít dovnitř. Také si je vědom toho, že když bude dál dveře blokovat, vajíčko sám nezíská. *(úplně profesionálně) (Ben Cristovao – Bomby)*

D: Richarde, pusť mě dovnitř.

R: Ale nic tu nemáme.

D: Nekecej. Schoval jsem si v kuchyni jedno vajíčko. Nesežrals ho?

R: Nejsem tak nenažraný, jak si myslíš! A navíc tady žádné vajíčko není.

D: Ale jak to můžeš vědět, když je schované? Pusť mě dovnitř. *(začne lomcovat dveřmi)*

R: Dave, neblbni... Rozbiješ dveře!

D: Tebe rozbiju!

Vypravěč: A pod touto výhružkou si Richard uvědomí, že pokud neustoupí, je zde jistá šance, že utrpí vážná zranění. David je velmi odhodlaný... Se najíst.

(Richard zakryje svým tělem vajíčko, aby ho David neviděl)

R: Tak coo, Dave? Jak je?

D: Kde mám vajíčko? Jestli si ho sežral, tak ti střelím!

R: Tahle kuchyň je moc malá pro nás dva. *(Začnou mechtle s prstovými zbraněmi)*

(Smích, ale David zvažní)

D: Ty R, proč stojíš na tom jednom místě?

R: Nestojím.

D: Tak uхни.

R: Proč jako?

D: Jen tak.

R: Se mi zrovna nechce.

(David zajde vypnout světla, chvíli je zmatek a přitom si vymění místa)

R: Davide, kdes nechal rozum?

D: Nevím, v tý tmě nic nevidím.

(Rožne se ≥ pro Pražáky – rozsvítí se...)

D: Uхни!

(Richard uhne)

D: Ty káre. No, kdo spí, ten jí. Jdu si lehnout.

R: Co?

D: To je taková moudrost.

R: Davide, jestli máš jídlo, tak se snad podělíš, ne?

D: Já nemám žádný jídlo.

R: Právě si řekl, že jdeš spát.

D: No to je jen taková moudrost.

R: Davide, mám pro tebe špatnou zprávu.

D: Ale Richarde, nejsou špatné a dobré zprávy. Jsou jenom zprávy.

R: Už nemáme žádný jídlo.

D: To je ovšem špatná zpráva. Jdu spát.

R: Davide, ty máš nějaké jídlo?!

D: Ne, to je jen taková moudrost.

R: Právěs řekl, že deš spát!

(David si všimne vejce)

D: RICHARDE! TYVOLE KOUKEJ!

R: No né, tak to jsem vůbec nevěděl. To je mi ale překvapení. Kdo by to byl řekl.

D: Tak víš co, dones pánev.

R: Toto prská.

(Někdo zatuká na dveře)

D + R: Kdo tam?

T: Tom.

D + R: Tom kdo?

T: To mám ale hlad na to svoje vajíčko.

Anonym

Palce u nohou

Zahrávám si s ohněm, když tohle píšu ale... strašně se stydím za svoje palce u nohou. Jsou totiž úplně obří. Fakt. Oproti relativní drobnosti ostatních částí těla moje palce úplně vyčnívají. Nikdy nezapomenu na ten večer, kdy jsem si je prohlížela a vypila u toho na ex dvě flašky červenýho.

Snažím se žít tak, abych stíhala, ale většinu času nestíhám ani sama sebe. Hlavně sama sebe. Vždycky když si to uvědomím, tak mě to rozčílí. Ale nejvíc mě stejně vždycky rozčílíš Ty.

To poslední ráno s tebou bylo totiž úplně stejný jako každý ráno bez tebe. A to mě sere. Sere mě úplná spousta věcí a lidí, ale hlavně teda Ty. Sereš mě zhruba stejně jako moje palce u nohou a jsem si jistá, že jsem ti to už někdy v minulým životě řekla.

Zahrávám si s ohněm, když tohle píšu, ale stejně mi tak nějak z logiky věci vyplývá, že tady nemáme co dělat. A modlím se, abych to pochopila. Dneska možná vím, kdo jsem, ale to neznamená, že to budu vědět i zítra.

Jsem; a žiju tak, abych stíhala. Ale stejně mám podezření, že příčina většiny těch věcí jsou moje palce u nohou.

Monika Aranka

Děvka

jsem kus bílého masa
prodejná čubka z marcipánu
oslnit teď mám tě v plánu
tlačí k tomu prázdná kapsa

luxusem schvácená
nepozvracená
jsem děvka placená
penězi tvého potu.

MIČ!

Neptej se na jméno
radši ukážu co kupuješ
zadek, ňadra, lůno
vždyť tohle chceš,
zaplat' to, a vypadni!

...

Tak jako pravá má svou levou stranu
a u každého předního i zadní najdeš,
tak k pravdě lež
a k moudrosti hloupost patří.
Abys odlišil,

aby ti došlo,
aby ti bylo dáno pochopit,
že svět
je místem protikladů.
K plusu mínus,
k malému velké,
smutnému veselému,
bílému černému.
K dobru – zlo
a k životu – smrt.
Tak to je,
tak to chodí.
My všichni lidé – na jedné lodi,
co pokřtěna je „Země“
více či méně klidně
plujem vesmírem
a je to jeden velký zázrak.
– TŘESK –
Že naše planeta není jak jiné,
že z mrtvé – živou se stala,
a i když trvalo to spoustu let,
co je světem svět,
myslím, že velké štěstí máme,

že dýchá, kvete...

Žije

Malý komunista

Dělník se ptá se slzou v oku,
maminko, prospal se náš synek trochu?
Pro svět, kde těžce bude dobývat si místa,
Vladimír, náš malý komunista?

Ale tatko, což nevidíš, že zatím spí,
že nezná ještě buržoazních Istí?
Ty Isti a protřelé jejich lháře,
jež čekají na malé proletáře!

On sní svůj sen, o jezeru, o Velikém Dářku,
kde jednou potká zvečera Annu Proletářku.

Však pozor! Již pohybuje víčky
a v očích zažehly se svíčky.
Teď posadil se a řekl směle:
„Mámo, táto –
jděte mi s tím do prdele!“

***

Ve špitálu v Olomouci,
přestalo mi srdce tlouci,
to je konec, milá paní,
krásné parte vám sem dáme.

Krev mi houstne, nohy zebou,
andělé mě berou s sebou,
koukám na zem z velké výše,
já a nebe, to je klišé.

Komise se v nebi leká,
peklo na mě prý už čeká,
čerti velkou radost mají,
všechny moje hříchy znají.

Jenom chvíli v kotli sedím.
čertici si potom hledím.
Bulisanda něžně vrká,
do kalhot jí ruku strkám.
Skládám básně pro čertice,
často chtějí něco více,
s čerty také kamarádím,
při kartách jim občas radím.
Lucifer jen hlavou kývá,
do pekelných knih se dívá,
prý mu dělám v pekle zmatky,
tak mě žene rychle zpátky.

Ve špitálu v Olomouci,
začalo srdce tiše tlouci,
peklo, nebe stopku dává,
básníkům se tohle stává.

Hochu, měj se rád

Srdce ti v hrudi divoce buší,
posedlost bez ptaní ovládla duši
a ty chceš zpátky klid?

Je způsob, jak jej mít!
Co posedlo tě... osedlej!
Cos miloval, už nemiluješ?
Sám řekou beznaděje pluješ?
Mozaika života samý střep?

Tak nemarni čas, hochu... už konečně lep!
A nejlíp vteřinovým... to je nej!
Všechno, co zbylo, seber,
vždyť jsou to střípky tebe.
A každý dá ti sílu,
abys
byl schopný dál se sebou žít v míru.
Ať už tě potká cokoli,
věř, že i nejkřutější bolest přebolí...
A co dneškům zdá se černé, zítřky by mohly vidět jinak.

Hochu, měj se rád!

Amálie Dvořáková

Samaarahank

Jdsknjr ewukqjrh loawik qpě
Mdieo fjsrio j lkdt otgi kgjrt
Kdjei ijg dspoidt oewirwu
Ksjeiúwo kfjrkj kwčadake
Irif rkwk politek skši ooaesfkp
Kdjričoj eijtlkewjsddl liwejoi lkewj
Lksjerio ekwhkr lšmlš fmeknče
Lkdsjlrwjlklksdjflk doojflktjč
,mdsnfkejkwjwe sdlkjflerje
Samasajkúew mndfes ksji efjs oer
Kdlsjf saldikj dnfksh jdfskne kjsehkjrtewh
Nnehhjiejffhh smkfdnprkj lkdnkes dfsk

Mndmn jej dkej nen djjer kajre lrrt
Elkjfr sjd fiorj msdnf ierhut slkdjf
Aliseh oesus skeihjer oaijsre iourj
Leklhr ksand čuerj paeih nfmnesf
Niga sbfew ljk, nr kijamshf kuerhj
Dbjeh jhe rigf súpai tr tkrh lakhern
Jmcbvbnktizuhkdj, cxmaw.loi seolk
Mxnkesj liesjrtlk lwkej mek sajídšlk msdamn
Lkewr lčikh kljewjr erw jfdkghte
J fr wapiof jdfjjerw jkfdhr eoruh a
Irgthre jrkhrije odsiruu wojfkjr kwj

Lkejrhr skjr oleiu djerowiu ksje eiru ieu
Ekjlhr akjw, oureíiu aooej akljdk wp
En skej risoaoio sjdke jsjeihf ekd, jek
Wkl kdjf eoeiad joapwi eiajr aosklf e
Lkdfj kjd cpofi ydúdfk oeif lkdd spoie
Kewjhr wqmne ewlišju msnr čuč
Jehr hjf čowu foq wrhfeuh eiuwrr
Kjdfh eáiu fh klaiwoeepu efgao wq
Kjreh awkljr wask rlrwj kj očišth aam
Mkdsmf lka čišrh oai ajf lečur poiwru
Jsnad eoijs kqujehnj jsdfnc wellii ejire
Mkdndm, rendkjhkeww kejh erkthi
Oeritj, ei wejk iedu hefnkj m čoridfuvcj
Rkjltndfowjir lsdkfjm rihjrow jfpoweiu
Kjdfhwpčou eoui oejr k pqr prit d rpjlg

Dknf peojr wúrpio msč rjkmgf pweščíéf
Íč ekjwrh sakjd pwroui ldisjf coikedsx
Sljrči kdek aodk ojvm ewoúsdlkf fekú
Kwolka kandmw skajdkan dpwokr
Msnbd ošwjkn i ouěj erodj euiwhjs
Eksjfcjn ieuwou ú ewiro ošwri w)fo)gghj
Kdsjfúo irjh aliur eioouj apour aiujfe

Amálie Dvořáková

Janáčkova tolerantní akademie

Já jsem velmi tolerantní ale...

Není tady přece jenom až moc barev?

Já jsem velmi tolerantní člověk.

Divadlo je pro mě jenom profese a tu alternativu jsme prostě museli dělat z nouze

Pouze z nouze agrese, kdy začala vůbec recese, secese, deprese, a přece se nechce se

- Mohu se zeptat, co byste dělal, kdybyste nebyl v divadle a ani zde na škole?
- Love vole, bych podepsal ty hromady nabídek, co mám na stole, jsou jich mrakodrapy, všichni mě chtějí a vy taky. Vždyť všichni chceme pořádný chlapy, co maj svaly, velký tlapy, co ženu chytanou, svlíknou, lapí a pak to jdou zapít

Jsem velmi tolerantní, ale když jdu v noci po Cejlu, tak utíkám

A pak jím tlačěnku u sebe doma. Umaštěnejma rukama otáčím stránky příručky o tom, jak bejt tolerantní, a taky že jsem. Jenom se v těch genderech nějak nevyznám, už je jich nějak moc, ne? NE? a tak to skočím zkonzultovat s xenofobní sousedkou z 1a

„Když vona je taková robustní,“ šeptáme si za jejími zády schválně na oko korektně a potají:
„Ježiši, ty prsa, ten ksicht, no, tak tý angažmá nedají“... Možná tak někde v X10 nebo co

Jsem velmi tolerantní, přiblíž se a svěř se mi
Co ty světla? No spíš zkus se držet při zemi

A co takhle udělat si toho starýho dobrýho Čechova? O tý starý dobrý existencionalní krizi?
A pak onanovat nad teleshoppingem doma v televizi Markýza a jíst chipsy a trochu choriza, pokud
byl v práci dobrej den
Anebo Shakespeara! No jistě! Já popleta, málem zapomněl na toho brilantního Hamleta!

Jsem velmi tolerantní ale, všechny země jsou tak malé
Tak až postavíme všechny ty moderní dálnice
Jen tak pro jistotu, to není můj názor, to spíš pro vás... zavřeme hranice
A pak zabijačka, bude žranice
V chrámech kapitalismu

Já si myslím, že divadla jsou zbytečně předotovaný
Jo a taky jich je hodně... a blízko u sebe
A tak musíte svobodně... musíte mít názor jako já
A lidi, co pěstují muškáty, jsou svině
A tak nebudu nečinně přihlížet, jak křivdíme Číně, a radši v kině sbalím dvě svině, ale všechno velmi
nečinně a dělám to pro vás

Jsem velmi tolerantní, ale přiznejme si, že ty cikáni víc mlátěj ženy než my
To je jejich náturou
To je tou jinou kultúrou
Akupunktúrou, to se nás bílejch netýká
Novým ministrem zdravotnictví pan Homeopatika

Homo erectus to byl teplouš, a tak se vyškrtnul z osnov
Protože mít erekci z homo, to se fakt do učebnice nehodí jako
Já jsem velmi tolerantní člověk, ale ten Homo erectus mi byl vždycky hodně nesympatickej
Svojí povahou. Asi by nic moc dobrýho nezrežíroval.

A tak zavřu dveře od školy a jdu ukradnout něco k jídlu do Lídlu.
Nemám prachy, a tak moje místo pietní bude asi dietní.
Ale alespoň se líp uchytím v tom našem krásným českým divadle
A budu slavná, sedět už jen ve foyer, v nóbl prestiž sedadle.
S čínskou polívkou, kterou pronesla jsem v kapse kolem nebezpečného sekuritáka v Albertu
Nebylas na hodině kvůli práci?! No tak to je skandální!
Podmínky jsou ideální, však dali ti stipedium sociální
A TO JE 10 000 NA TŘI MĚSÍCE

Já o víkendech pracoval vždycky v naší malé fabrice
A vy byste jen podepisovali petice
Proti klimatické krizi
Stávka proti klimatu však ohrožuje vzdělání
A TO SE NESMÍ! TO KAZÍ DĚTI A TAKY VODU!
Bingo, máme tu shodu, a to že: děláni dělání to nám úspěch zachráni
Ekologie. To se vopravdu nepovedlo takhle věda
Vždyť je středa! A to máte předmět hlavní
A když budete studovat, mít dobrou docházku, mít hezký známky a prdel jak z obrázku, tak budete
slavní
Slavní v městských divadlech, kde budete na zábavném plakátu o zábavné hře!
Třeba v Pretty Woman, když se budete snažit, a nebo v karlínském divadle ve Slunci seno jahody
HURÁ A TO MY CHCEME!!!

Jsem velmi tolerantní, vždyť jím polomáčený sušenky

Kristýna Fantová

Mrázková pravidla výuky

Ve třídě byl klasický přestávkový mumraj. Holky seděly na parapetech a dopisovaly úkoly do angličtiny, jedna skupinka kluků se snažila nacpat nejmenšího spolužáka do skříňky na učebnice a zbytek přihlížel šermířskému souboji ukazovátka proti srolované mapě Evropy, který se odehrával před tabulí. Prostě a jednoduše probíhala naprosto normální pauza mezi hodinami ve třídě 8.A.

Přece ale kdyby se pozorně naslouchalo rozhovoru těch několika žáček na parapetech rozesazených mezi květinami, dalo by se zjistit, že zanedlouho přijde změna. Něco bude jinak, a ačkoliv to na první pohled není znát, dotkne se tahle změna každého ve třídě.

Minulý týden se konala poslední smuteční hodina matematiky. Respektive poslední hodina pana učitele Mrázka. Všichni se vyladili smutečními prvky a jako poctu panu učiteli holky upekly dort. Celá třída pak přislíbila, že na něj nikdy nezapomenou a že zůstane navždy v jejich srdcích, načež jim pan Mrázek s úsměvem přitakal, že 8.A už z paměti taky nedostane, ani kdyby chtěl.

Nutno říct, že tento respekt a uznání si pan učitel samozřejmě musel zasloužit. Byl na škole docela dlouho, takže mezi třídami se už tradovala jeho pravidla výuky. Šlo vlastně o docela jednoduchý systém vzájemného respektu. Patřilo sem třeba pravidlo ‚Když jím já, můžete jíst taky‘ nebo pravidlo originality, které spočívalo v tom, že pokud si žák dokázal svůj tahák skrýt nebo zpracovat dostatečně originálně, byl mu oznámkován samotný tahák.

Pan učitel byl taky pro každou srandu, pokud teda nepřekračovala jeho bedlivě hlídané hranice. Měl pochopení pro spoustu ‚pubertáckých volovin‘, čímž si vysloužil velkou oblíbenost nejen u 8.A. Jeho neotřelý humor, který používal při výkladu látky, se stal legendárním, jeho pravidla

veřejně respektovanou normou, jeho hněv obávanou legendou. Dost možná proto to byl taky jeden z mála učitelů, kteří třídu 8.A dokázali srovnat do latě. Taky proto se minulý rok stal jejich třídním. Zkrátka a dobře to byl člověk na správném místě. Takový, který po svém odchodu nevyhnutelně vždy zanechá víc než jen vzpomínky. Přirozeně tak byl i důvodem pro velmi vysoce nastavenou laťku, která čekala na nový přírůstek do učitelského sboru. Náhradu nikdo nechtěl. Nikdo nemohl být tak dobrý učitel. Kdokoliv, kdo přijde po Mrázkovi, je jen jeho slabá náhražka a urážka jeho učitelského postu.

Přestávka se kvapem chýlila ke konci, jak to tak kvalitně strávené chvíle často dělají. Třídou se ozvalo sborové zaklapnutí pracovních sešitů, jak slečny sedící na oknech úspěšně dopsaly domácí úkoly na poslední hodinu. Vzadu u skříněk se začalo jásat, když se Rožkovi konečně podařilo poskládat tak, že se daly dvířka skřínky zavřít, a rytířský souboj před tabulí si získával čím dál tím víc diváků.

Brenský a Troufal měli každý na hlavě krabici od Ovoce do škol, v rukou hrdě třímali své vyvolené zbraně a každý na jedné straně třídy čekali na zahájení dalšího klání. Rozhodčí a komentátor Koubek, označený šerpou z toaletního papíru, si taktně počkal, až přestane zvonit a odstartoval v pořadí již druhý souboj. Hrál se na tři úspěšné zásahy do helmy.

První bod získal Troufal, který dle slov komentátora zběhlý v umění šermování po učitelsku rychlým pohybem zápěstí obešel houževnatou obranu zeměpisně založeného soka a strefil se do jeho umělecky kované helmice. Jeho úspěch byl oslaven nadšeným jásosem davu a oba rytíři se znovu postavili do počátečních pozic. Dalších bodů se ale přihlížející šlechta už nedočkala.

Kdosi si všimnul otevřených dveří a v nich stojící vysoké brýlaté učitelky s náručí plnou učebních pomůcek. Nejspíš tam stála už docela dlouho. Váhu měla přesunutou na levé noze a ve tváři něco mezi zmatením a pobavením. Kromě té malé jiskřičky v jemném úsměvu ale vypadala docela přísně, tak nějak odměřeně.

Trvalo skoro pět minut, než byly všechny předměty doličné uklizené na svých právoplatných místech a třída úspěšně nabrala své původní podoby, jako by se před tabulí nikdy nedělo nic, co by se vymykalo rámcům představ o vzorné třídě. Jakmile se všichni dostali na svá místa, vešla nová učitelka konečně do třídy. Rukou, ve které si nesla hrnek s kafem, za sebou obratně zavřela dveře. Klapot jejích jehlových podpatků narušoval monotónní melodii tlumeného nepokoje. Rázným krokem se rozešla ke katedře, kde si odložila svoje kafe a hromádku sešitů, otevřela okno dokořán a zhlédla ke třídě.

„Děkuju za přivítání. Můžete se posadit,“ řekla skoro okamžitě, aniž by se na kohokoliv z nich

doopravdy podívala, jako by to měla naučené automaticky. Zasedla za katedru a otevřela třídní knihu. Přední řady si okamžitě začaly špítat a strkat do sebe lokty. Papírovou třídní knihu totiž pořád zarytě nosila jenom fyzikářka Maruška, které ale bylo minimálně sto padesát let. Tahle ženská vypadala, že jí sotva bylo třicet.

„Tak,“ začala, když do tmavomodré třídnice cosi naškrábala staromódním plnicím perem, „je mi jasné, že nejste úplně nadšení z odchodu pana učitele Mrázka, a chápu to. Taky bych neskákala radostí do stropu. Ale nějak to tady spolu budeme muset přežít a přijde mi jako docela dobrý nápad navázat na pravidla, která tu vytvořil pan učitel Mrázek.“

Ze třídy se skrz všudypřítomný šepot prodralo nejedno nesouhlasné zamručení. Kdosi vzadu se nahlas zasmál takové opovážlivosti, novou učitelku to ale nerozhodilo. Nehla ani brvou a dál pokračovala ve svém roboticky naučeném úvodním proslovu.

„Jmenuji se Tamara Hudečková a budu odteď vaše nová učitelka matematiky. S odchodem pana Mrázka se uvolnilo i místo vašeho třídního učitele, které budu možná dočasně a možná natrvalo také odteď zastávat já.“

Ve třídě to začínalo vřít čím dál tím víc. Někdo v prostřední řadě praštil do lavice. Na místě skoro přesně uprostřed třídy se ozval Brenský.

„Kde je pančel Mrázek? Proč ho vyhodili?“ dožadoval se odpovědi na otázky, které ve všech z 8.A hlodaly od té doby, co jim tu nešťastnou zprávu řekli. V jeho hlase znělo zklamání, podráždění, opovržení.

„Nikdo nikoho nevyhodil,“ usmála se Hudečková úsměvem, ve kterém nebylo ani trochu radosti, „pan učitel Mrázek odešel sám a dobrovolně. Podal výpověď.“

„To by Mrázek nikdy neudělal!“

„Mrázek by od nás neodešel!“

„Sám by nikdy nešel, museli ho vyhodit!“

„Vyhodili ho, protože byl lepší, než všichni ostatní!“

Třídou se začalo ozývat stále více nařčení a nesouhlasných výkřiků. K prvnímu revolucionáři se přidal druhý a další a další, až celá třída hlasitě a svorně vyřvávala do světa svou zprávu o bezpráví na nich a na Mrázkovi praktikovaném. Žáci vstávali ze židlí, opírali se o lavice, rozhazovali rukama.

Několik žaček z první řady posměšně radilo nové učitelce, aby to vzdala a odešla dobrovolně, dokud ještě může. Davová agrese se rozvíjela ukázkovým způsobem.

A s Hudečkovou to ani nehlo. Nehybně stála těsně vedle katedry a usmívala se na třídu tím mrtvým, ledovým úsměvem, který každého z nich jen inspiroval k dalším nadávkám, vybízel k činu. Vzduchem proletěl první zmuchlaný papír. Zanedlouho letěl celý sešit, několik učebnic, tužky a pravítka, celá pouzdra. Někdo doběhl pro houbu a namočil ji v umyvadle, hned nato letěla směrem k učitelce a s naprostou přesností ji trefila do pečlivě učesaného drdolu. Ta ženská ani nemrkla.

Od umyvadla se ozval válečný pokřik povolávající zbytek třídy do boje. Všichni hrdí a věrní Mrázkovi, necht' přijdou na pomoc v boji proti politicky nastrčené megeře Hudečkové. Několik kluků, těch nejvyšších, nejsilnějších, nejhlasitějších, se srotilo u umyvadla. Jejich spolužačky stály na lavicích a na širokých okenních parapetech a povzbuzovaly odboj jako improvizované družstvo šílených roztleskávaček.

Úderný oddíl vyrazil. Nesourodým hukotem vyzýval učitelku k dobrovolnému opuštění třídy a vyhledání pančela Mrázka. Na jejich poslední varování reagovala nová třídní jen otočením hlavy. Úsměv jí stále nezmizel a dál provokoval rozjívený dav. Nebylo cesty zpět, nebylo výhrůžky, pokud jí nikdo nebyl schopen naplnit.

Skupina několika dospívajících se konečně odhodlala k činu. Rozešli se ke katedře, během mrknutí oka překročili vzdálenost mezi umyvadlem a učitelským stolem a jali se vyprovodit učitelku silou, když to doteď nešlo slovy. Něčí ruka ji chytila za límec. Kdosi jí tahal za vlasy. Jeden z nich jí strčil do ramene. Všude samá ruka, samá noha, všude těla. Postupovalo se dál, stále blíž k otevřenému oknu, přes křik děvčat nebylo slyšet vlastních myšlenek, až najednou všechno ztichlo.

Hrobové ticho prohloubilo tlumené žuchnutí, jako když vyhodíte z okna péřový polštář. Nehybnost nové vyučující přešla jako nákaza na celou třídu. Ani dýchat najednou nebylo dovoleno, přitom dech se tajil a zadržával, chtělo se zhluboka nadechnout a začít znovu křičet, ale tentokrát o pomoc, přivolat zkázu na celou třídu, obvinít všechny z hrozného činu.

Chodbou se rázně přibližoval klapot jehlových podpatků. Zastavil se před třídou a jako by čekal na správný okamžik, nechal doznít poslední klapnutí. Pak někdo zvenčí zabral za kliku a dveře třídy se otevřely. Několik děvčat vykřiklo, chlapci sebou trhli, žáci z řad u dveří utekli do bezpečí stáda.

Váhu měla přesunutou na levé noze a ve tváři už nebylo ani zmatení, ani pobavení. Jiskřička v jemném úsměvu zmizela a nahradily ji kruté střepy v zamrzlém úšklebku.

„Je mi jasné,“ začala ledově klidným hlasem a doprovázena klapáním připomínajícím odbíjení hodin se blížila ke katedře, „že nejste úplně nadšení z odchodu pana učitele Mrázka a chápu to. Taky bych neskákala radostí z okna. Ale nějak to tady spolu budeme muset přežít a přijde mi jako docela dobrý nápad navázat na pravidla, která tu vytvořil pan učitel Mrázek. Jmenuji se Tamara Hudečková a budu odteď vaše nová učitelka matematiky.“

Kristýna Fantová

Hospoda

Za oknem už začal zpívat první kos a slunko se začalo pomalu škrábat nad obzor. Andula ležila ušmudlanou hadrou poslední umyté půllitry a unaveně propalovala pohledem svého posledního hosta. Uprostřed nevelkého lokálu seděl u těžkého dřevěného stolu, ostatně jako obvykle, strhaně vypadající muž v obnošeném hnědém kabátě.

Joža, jak se mu tu říkalo, vysedával skoro každý den skoro celou noc na tom samém místě a skelným pohledem hypnotizoval místní jukebox, jako by doufal, že ho zprovozní silou svých myšlenek. Pravdou bylo, že ta kysna nefungovala už asi po půl roce, co ji sem do podniku přivezli. Prý dárek od obce a kdesi cosi, ale když začal milý dárek chrchlat, tak od toho obec dala ruce, a když se zasekl úplně, nechala si ho Anka už jen proto, aby ho mohla omlátit o hlavu každému oficiálovi, který by prošel dveřmi.

Ale stejně jako ten jukebox, tak i Joža už skoro zarůstal do interiéru hospody. Nikdo pořádně nevěděl, kde na to bral, ale objevoval se tady den co den. Nikdy si neobjednal nic než pivo a u každého půllitru seděl tak dlouho, jak jen to šlo, a cucal to pivo po doušcích, jako by to byl sirup na kašel. Takhle většinou stáhl nanejvýš tři kousky, ale k tomu, aby se propil k poetické náladě, mu to stačilo. Někteří chlapi začnou blábolit až po třináctém pivu, Jožovi stačily tři.

Anka postavila na polici poslední vypulírovanou sklenici a otočila se čelem do sálu. Joža se ani nehnul a dál zíral na technickou vymoženost vedle baru. Andula si založila ruce v bok a zhluboka se nadechla.

„Jožine, budu zavírat,“ houkla na něj.

S ladností zpomaleného filmu se Joža otočil na hostinskou, upíraje na ni nepřítomný pohled.

„Kdy?“ zeptal se nakonec.

Anka odevzdaně pohlédla na hodiny. Bylo půl páté. Už čtyři a půl hodiny je neděle. „Do půl hodiny mám uklizeno,“ oznámila mu nakonec, „pak zamykám.“

Joža jí to zamysleně odkýval a pro změnu obrátil pozornost ke svému nedopitému třetímu pivu. Naklonil půllitr k sobě a chvilku zkoumal dno, které bylo vidět pod posledními doušky zvětralého piva. Zíral do té sklínky jak do krasohledu a přitom se nemotorně otáčel na židli tak, aby byl čelem k Andule, která za výčepem rozmontovávala pípu. Asi se snažil o nonšalantní nenápadnost, což mu ovšem kazilo hlasité skřípání nožek židlí o kachlovou podlahu lokálu.

„Ty pak jdeš domů, že jo, Anka?“ vypustil ze sebe nakonec zasněně, když se na svém trůnu došoupal do kýžené pozice, s pohledem stále upřeným na dno sklenice.

„Jo,“ odpověděla Anka věcně a šoukala odraženou bečku do zázemí za výčepem.

Jožovi nejspíš vůbec nevadilo, že Anka z místnosti odešla, nebo si toho možná ani nevšiml. Obrátil oči ke stropu a zaklonil hlavu, div že nespadol ze židle.

„Jo, jo, domů,“ zasněl se, „do tepla domova, jak se říká. To musí bejt hezký, když na tebe doma někdo čeká. Na tebe určitě někdo čeká, no neříkej, Anka. To na mě ne. Na mě nikdo doma nečeká, Anka.“

„To mně je sice líto, ale to neznamená, že tady musíš okounět od nevidim do nevidim,“ vyšla Andula ze dveří za výčepem s mokrou hadrou v ruce a šla mezi stoly smýt otisknutá kolečka od sklenic po těch, kteří nepochopili, jak fungují podtácky.

„Kdepak, Andulko,“ pokračoval Joža, jako by Anka vůbec nic neřekla, „mně doma nikdo postel neusteje. Aji to kafe si vařím sám. A vidíš, ani to kafe si už neuvařím, včera mi došlo.“

Sledoval teď pohledem hadr v Ančině ruce, který se svižně smýkal po stolních deskách. Opřel si při tom těžkou hlavu do dlaně, aby se mu to představení pohodlněji sledovalo, a ucucl svého zbytečku piva.

„Ani neví, jestli mám na nedělu ještě čistý ponožky,“ začal naprosto plynule nové téma. Andula jen protočila oči a leštila stoly o to usilovněji.

„Kdepak, Andulko,“ povzdechl si Joža, „mně ty ponožky nikdo nevypere, kdepak. To si musím všechno já sám. Ale ty to všechno víš, ty jseš šikovná ženská, ty víš, jak to chodí, co se musí dělat a tak celkově, co je potřeba.“

„Je potřeba jít domů, Jožine,“ připomněla mu hospodská a rázným krokem se rozešla zpátky k výčepu, kde tou samou hadrou začala leštit nerezovou pracovní desku.

„To si představ, Anka,“ nadechl se znovu Joža, ignorujíc Ančinu poznámku, „že mně utekly dvě slépký. Zrovna nosnice, víš? Zaběhly se někam a už jsem je neviděl. Slepice jedny. I ty už mě opustily. Jak ta kočka nevěrná, coura jedna, se někde roztahuje na betoně, než aby přišla potěšit opuštěnýho chlapa. To už tak bývá, že si vezme, co jí dáš, a pak vezme roha,“ zakončil svůj monolog dalším dlouhým pohledem do prázdna.

Anka si mezitím stihla spočítat tržbu a zavřít kasu. Už to měla všechno v ruce, tak jí ta práce netrvala tak dlouho. Bylo třičtvrtě na pět a Andula měla uklizeno všechno až na jeden oslintanej půllitr. Několikrát netrpělivě poklepala prsty o výčep a pak se rozhodně rozešla k Jožově stolu. Beze slova mu vzala půllitr z ruky stejně, jak to dělala po celý večer, když už ty tři kapky zvětralého piva ohříval dlaní příliš dlouho.

Joža si toho samozřejmě skoro ani nevšiml a nepřítomně pokračoval v úvahách:

„I ty němý tváře tě opustí, když jim nic nedáš, Anka. To si pamatuj, Andulko. Tedka jsem chtěl k sobě přilákat ty ptáky všelijaký. Kosy a tak, však to ty znáš, Ančí. A to krmítko, představ si to, tak to krmítko mně spadlo.“

„Tak ho sprav, ne?“ přisedla si Anka se sešitkem k Jožovu stolu a začala si zapisovat tržby, poslední věc, která jí ještě chyběla.

„To není jen tak, Anka,“ otočil se na židli Joža čelem zpátky ke stolu, „takový krmítko, to ti vždycky spadne. A ti kosi tam stejně nelítali. Mizery vopelichaný, taky se na tebe vykašlou, když jim nic nedáš.“

„Jasně,“ přitakala Anka.

„A já mám na ně alergie, Andulko, víš, na peří mám alergie,“ pokračoval Joža a pomalu se roztýkal po stole.

„Mhm,“ souhlasila Anka.

„Z nosu mi teče a slzí mi oči, no hnusný to je.“

„Jo jo.“

„Tak vždycky spotřebuju hrozně moc kapesníků. Tolik stromů na to padne, na ty moje hnusný alergie. A mně je to pak všechno hrozně líto, víš?“

„Vím.“

„Těch stromů mi je líto a to já pak taky slzím. Dojetím, Anka, to já ti slzím neskutečně. A tak mi ty stromový kapesníky hrozně rychle zmizí a taky už mi došly.“

„Jasně,“ zvedla k němu Anka konečně hlavu a zaklapla sešit, „je to sice všechno strašně dojemný, Jožine, ale jde se domů. Hned.“

Arnošt Hašek

Půda 2077

Karel
Bedřich
Michal
Václav

Děj se odehrává na půdě pokryté folií. Po prostoru přechází Karel, něco počítá, občas něco zapíše do papírů rozložených na stole, občas se zaposlouchá a podívá na hodinky. Po nějaké době se ozve zaklepání a někdo se pokouší otevřít dveře zajištěné háčkem. Karel ihned skočí za dveře a vytahuje nůž.

Bedřich: Kluci, jste tam?

Karel: Heslo!

Bedřich: Karle? To jsem já, Bedřich, pusť mě dovnitř.

Karel: Říkám heslo!

Bedřich: Eeef... Posílám vás jako ovce mezi vlky. Proto buďte chytrí jako hadi a bezelstní jako holubice?

Karel: To je sice heslo, ale z minulého týdne.

Bedřich: No tak... Svobodný a otrok, patricij a plebejec, baron a nevolník, cechovní... eee... Já nevím, pusť mě, vždyť jsem ti řekl jiné heslo.

Karel: Bedřichu. A co by to bylo za pořádek, kdybych tě pustil s heslem z minulého týdne?

Bedřich: Vždyť je teprve pondělí. Karle. Já se to během týdne naučím... Karlé.

Karel neochotně otevírá dveře.

Bedřich: Ahoj Karle! Ostatní tu ještě nejsou? Tak to stihnu aspoň uvařit!

Karel: Bedřichu. Čti.

Bedřich: „Svobodný a otrok, patricij a plebejec, baron a nevolník, cechovní mistr a tovaryš, vedli nepřetržitý boj, tu skrytý, tu otevřený, boj, který pokaždé skončil revolučním přetvořením celé společnosti...“ Kdo to zase vybíral tohle to. To si přeci nemůžu nikdy zapamatovat takovou volovinu... Nevybíral jsi ho ty?

Karel: Dovol. Já vybírám heslo každý druhý týden, tohle je Václavovo heslo.

Bedřich: Já vyvětrám, je tu hrozně vydecháno –

Karel: Zavři to okno, narušíš odstínění!

Bedřich: Karle, už teď se tu skoro nedá dýchat a to jsi tu byl sám, co až přijde zbytek?

Karel: Odstínění je základním kamenem naší ochrany, sebemenší narušení znamená riziko odhalení.

Bedřich: Budu vařit „tradiční asijské tajemství našich babiček“...

Karel: Kde máš mobil?

Bedřich: Nechal jsem ho dole v odstíněné schránce jako vždycky, Karle.

Karel: Dobře, otevři to okno, ale jenom decentně.

Bedřich: Já vím, s každým centimetrem navíc riziko roste exponenciálně, budu to mít na paměti.

Bedřich vytahuje z batohu vařič a šroubuje ho na plynovou bombu, kterou vytáhl zpod stolku. Pak z batohu vytahuje wok, nůž, prkýnko a suroviny a víno. Začíná s přípravou jídla.

Bedřich: Jak to vypadá s naším plánem, Karle?

Karel: Dobře... ale vypadalo by to mnohem líp, kdybychom se byli schopni sejít v domluvený čas. Nevíš, proč Michal s Václavem ještě nedorazili?

Bedřich: To nevím, Karle. Michal psal, že musí podniknout kroky, aby Marta nepojala podezření a neodhalila naši konspiraci, ale než jsem získal více informací, odložil jsem mobil do schránky a zamaskoval tak svou digitální stopu. Hádám tedy, že budeme muset čekat. Chceš-li, mohu ti ukrátit čekání skleničkou vína?

Karel: Během konspirace nepiji. Ty bys taky neměl.

Bedřich: Jenomže já vařím, Karle, a během vaření piji vždy.

Karel: A co Vašek?

Bedřich: Jak jsem říkal, nevím, Karle. Už delší dobu nebyl online a nemám o něm žádnou zprávu.

Karel: Bedřichu, víš, co by to mohlo znamenat?

Bedřich: Nevím, Karle.

Karel: Co když umělá inteligence Vaška odhalila. To by pro naše spiknutí mohl být konec.

Bedřich: Myslíš, že by nás Václav prozradil? Zrovna on se svým uvědomělým postojem k naší věci?

Karel: Co ale znamená postoj a zásady, když jsi podroben nepředstavitelnému mučení. Copak nevíš, jaké všechny metody umělá inteligence používá proti bojovníkům za svobodu?

Bedřich: Nevím, Karle. Jaké?

Karel: No... Nepředstavitelné. A vůbec, jestli ho odhalili s materiálem, který měl donést...

Ozve se zabouchání na dveře.

Michal: Ste tam?

Bedřich: To je Michal. Já mu otevířu.

Karel zastaví Bedřicha.

Karel: Kdo je tam!

Michal: Karle, proč zamykáte, Otevři sakra.

Karel: Kdo je tam!

Michal: Michal, jsme byli domluvení na dnešek, ne?

Bedřich: No vidíš, je to Michal, tak já mu otevířu.

Karel: A jaké je heslo!

Michal: Posílám vás jako ovce mezi vlky. Proto buďte chytrí jako hadi a bezelstní jako holubice?

Bedřich: No vidíš!

Karel: To je staré heslo!

Michal: Ty Karle, já můžu jít klidně dělat něco jinýho. Mám vlastních starostí dost.

Bedřich: Tak mu otevři, Karle.

Karel neochotně otevířá.

Michal: Sláva.

Karel: Víte, proč se tady scházíme? Co tady plánujeme? Jak nebezpečná operace to je? A vy pořád chodíte pozdě a nedokážete si ani zapamatovat heslo!

Michal: Nesudte, abyste nebyli souzeni. Hele já tu taky nemusím bejt, jo.

Bedřich: Vždyť jsi sotva přišel, Michale, za chvíli budu podávat jídlo.

Michal: To je dobře, mám děsnej hlad, dneska jsem ještě nepozřel.

Bedřich: Smím nabídnout před jídlem skleničku?

Michal: Smíš. Karle, je sice skvělé, že jsi svoji půdu zapůjčil jako půdu konspirační, ale nebylo by možné tu zbudovat výtah? Ty schody jsou příšerný.

- Karel:** Památkový odbor umělé inteligence mi to zamítl. A když mluvíme o schodech, o Václavově situaci náhodou nic nevíš, Michale?
- Michal:** Jo, potkal jsem ho, když jsem šel od Věry. Mám ho omluvit, že přijde později, že se ještě musí vrátit domů pro tu rozbušku.
- Bedřich:** Od Věry?
- Karel:** Neměl jsi odvracet Marty podezření?
- Michal:** No vždyť.
- Karel:** Počkej, Michale, to nechápu.
- Michal:** Co na tom nechápeš? Jak mám asi Martě vysvětlit tohle to naše scházení? Tak jsem si musel najít milenkou, aby to nevypadalo podezřele... Co to vlastně vaříš?
- Bedřich:** „Tradiční asijské tajemství našich babiček“.
- Michal:** Aha. Dals tam sójovku?
- Bedřich:** Do asijských pokrmů se vždy dává sójová omáčka.
- Michal:** A dals tam jarní cibulku?
- Bedřich:** Do asijských pokrmů se vždy dává jarní cibulka.
- Michal:** A dals tam rybí omáčku?
- Bedřich:** No vidíš, na tu bych málem zapomněl.

Bedřich přidává rybí omáčku.

- Michal:** To je dobře, tu nesnáším.
- Karel:** Michale, přinesl jsi ty plány toho centra, jak jsme se domlouvali?
- Michal:** Ne. –
- Karel:** Michale, jak to myslíš, že ne? K čemu se tady scházíme, k čemu tady něco plánujeme? Proč já se vůbec snažím? To není žádná konspirace! To je naprostý amatérismus! Nač já se namáhám tady něco sepisovat? Pane bože, proč jsem já nebožák nešel konspirovat s Pištou!

Ozve se zaklepání.

- Václav:** Přátelé, nerad vás ruším uprostřed emotivní rozpravy, ale: „Svobodný a otrok, patricij a plebejec, baron a nevolník, cechovní mistr a tovaryš, vedli nepřetržitý boj, tu skrytý, tu otevřený, boj, který pokaždé skončil revolučním přetvořením celé společnosti...“
- Karel:** Václave!

Karel pouští staršího pána dovnitř.

- Václav:** Přátelé, rád vás vidím a omlouvám se za zpoždění. Michale, děkuji za zapůjčení brašny.

Bedřich: Václave, jdeš akorát na večeři. Tady jsou talíře. Karle, Michale, Václave. Václave, prosím tě, nemohl bys příště vymyslet nějaké jednodušší heslo. My si ho nemůžeme zapamatovat a Karlovi to pak nedělá dobře.

Václav: Ale Bedřichu, vždyť to řekl Karel.

Všichni kromě Václava koukají na Karla.

Karel: Já jsem nic takového nikdy neřekl.

Václav: Marx... Dobrá, Bedřichu, pokusím se příště zvolit jiný citát. Michale, opatrně s tou brašnou, rozbušku jsem uschoval do přední kapsy.

Karel: Vidíte to? Vidiš to, Michale. Václav dostal úkol a bez zaváhání ho splnil, zatímco ty...

Michal mezitím rozpíná brašnu a vytahuje z ní desky s papíry.

Michal: Plány od serverového centra jsem nepřinesl, protože jsem je měl v brašně, kterou si ode mě půjčil Václav na přenos rozbušky. Takže na mě přestaň křičet a pojďte se konečně najíst, protože já už na vás čekat nebudu!

Bedřich: Dobrou chuť, pánové.

Václav: A co za pokrm to hodláme pojmout?

Bedřich: „Tradiční asijské tajemství našich babiček“.

Michal: Fuj, kde jsi ten recept vzal?

Bedřich: Zeptal jsem se umělé inteligence na nějakou kulinářskou novinku.

Karel: Bedřichu. To snad děláš schválně. Uvědomuješ si vůbec důvod našich schůzek?

Bedřich: No ano, Karle, uvědomuji. Scházíme se tu jako odbojová skupina proti utopickému teroru umělé inteligence, jež nahradila lidské vládnoucí elity. Říkám to přesně, Karle?

Karel: Říkáš, Bedřichu. A připadá ti to vhodné, využívat umělou inteligenci přímo tady mezi námi?

Václav: Karle, nerad ti vstupuji do řeči, ale mně to naopak připadá jako úžasný experiment. Bedřich tímto pokrmem brilantně poukázal na jasné nedostatky umělé inteligence. A tím dokazuje, že její kredibilita není ani zdaleka tak neochvějná, jak společnost věří.

Michal: To je fajn pohled na věc, ale teď mi teda laskavě vysvětlete, proč musím pokaždé dole zamykat mobil do té schránky, když si tady Bedřich pak vesele nechává generovat recepty?

Karel: To je správná otázka, Michale. Kde jsi vzal ten recept, Bedřichu?

Bedřich: Přiznám se, že původně jsem se ho chtěl naučit z paměti, ale nakonec jsem si ho raději napsal tady na papírek.

Karel: Dobrá tedy. Jestli jsme už všichni dojedli, přistupme k dnešní akci.

Bedřich rychle uklízí ze stolu, Karel na něm rozprostírá mapu.

Karel: Teď se nacházíme tady, právě je 18:26, to znamená, že přesně za 3 hodiny a 7 minut se setmí. To bude čas, kdy spustíme operaci. Ve 21:44 nastoupíme na hromadnou dopravu zde. Nesmíme zanechat v systému žádnou stopu, takže doufám, že máte všichni papírovou jízdenku?

Bedřich: Ano, Karle.

Michal: Jo.

Pauza.

Karel: Václave?

Václav: Já jsem důchodce, takže jezdím zdarma.

Karel: Výborně. Ve 22:20 vystoupíme na konečné a pěšky se vydáme do průmyslové zóny přímo sem. Michale, podej plány serverového centra. Jak se dostaneme dovnitř?

Michal: Nedostaneme.

Karel: Cože? Michale, měl jsi za úkol zjistit, kde bude mít náš zásah nejdestruktivnější účinek, a zanést to do plánů.

Michal: Vždyť jo. Včera jsem se tam byl projít s Věrou. –

Karel: – S Věrou?!

Michal: Chodí tam venčit psa. A kdybych tam šel sám, Marta by mohla pojmout podezření. Tady z boku je tam požární žebřík, tak to odpálíme na střeše.

Karel: Měli jsme to odpálit uvnitř, Michale.

Michal: Hele, jestli se ti to nelíbí, tak já můžu jít za Věrou, jo.

Karel: Dobře. Bombu tedy dopravíme na střechu a tam ji odpálíme. Bedřichu, podej bombu. Vašku, ukaž nám rozbušku.

Václav z brašny vytáhne něco zabaleného ve staniolu.

Václav: Přátelé, jak všichni víte, stále používám svůj starý mobil s lithiovou baterií. Nedávno mě Johanka poslala do skleníku pro rajčata k obědu. A já ho tam zapomněl a zjistil jsem to až za několik dní. To už byla baterie celá nafouklá. Jak všichni víme, takováto lithiová baterie hrozí vzplanutím a výbuchem, proto také zakázali jejich výrobu. A tak mě to napadlo. Připevníme mobil k bombě. Takto.

Václav lepí lepící páskou mobil k plynové bombě.

Václav: A až na mobil zavoláme, tak baterie exploduje a s ní pak exploduje i bomba.

Bedřich: Václave, ty jsi geniální.

Mobil připevněný na plynové bombě začne zvonit. Všichni hrůzou ztuhnou a koukají na mobil. Ozve se rána, mobil se rozletí. Plynová bomba stojí stále na místě.

Václav: Jste všichni v pořádku, přátelé?

Následující tři repliky naráz:

Karel: Ano. A ty, Vašku?

Bedřich: Ano. A ty, Václave?

Michal: A. A ty?

Václav se pomalu blíží k plynové bombě.

Václav: Já také, přátelé. Omlouvám se, zřejmě jsem ho zapomněl vypnout.

Václav dojde až k plynové bombě, vezme ji opatrně do rukou a otočí ji k přítomným, tak aby viděli díru po výbuchu lithiové baterie.

Václav: Bedřich nám svým vařením dnes zřejmě zachránil život, přátelé.

Karel se nadechuje, ale vtom se rozezní umělý hlas zvenku: Okamžitě vyjděte z budovy, opakují, okamžitě vyjděte z budovy...

Michal: Tak nás našli.

Hlas: ...okamžitě vyjděte z budovy, v půdních prostorech byl zaznamenán požár...

Leroy Seaside Krucifix (m)aka(k) Ondřej Hybášek

Saloon texty

Zasráno

:

Dneska zas ráno,
usínám
zejtra zas večer
vstávám

Zevlák

:

Zevlák zdrhá na vlak,
kardinálně ho posere pták.

Astma

:

Vyběhl jsem eskalátor
Mám astma!
Zapomněl jsem inhalátor
Zas tma!

Kredence

:

Navzájem
serem se,
schovám tě
do kredence.

Puding

:

Mám místo mozku puding,
když otevřu svou mysl
vypadá jako bych si ublink.

Pštros

:

Pštros jezdí motokros
chceš svézt?
hezky popros

Bagdád

:

V Bagdádu
mám zas brigádu
upsal jsem se Džihádu.

Kabrňák

:

Kabrňák jede po D1 v kabrioletu
a přitom nekompromisně řídí monstertruck,
nad ním krouží ochočenej plameňák
a on si po trojúhelníčkách žere taveňák.

Prasopes

:

Prasopes zakopl o pařez
rypákem ucpal nerez dřez.

Kohoutek

:

Už se utahuje kohoutek,
aniž by zakokřhal.
Nejsme jen stádo loutek,
není nikdo, kdo by za nás tahal.

S lidma

:

Dusim se mouchou
co dobrovolně spadla do piva
jen bzukot z hrdla se mi ozývá
piliny se sypou
v hlavě spád a nakloněná rovina
na dně jen s lidma sobě rovnýma
s pravdou tak ostrou
jak nabroušená sklovina
proniká skrz i ucpanýma ušima
tak hejbní kostrou
v zapálených debatách za klima
kde stál les je už dnes jen mýtina

Úrodná půda

:

Každý slovo padá na úrodnou půdu
vítej v mym moodu v mym hoodu
na půdě voodoo
ve sklepě R2D2
Pudu od domu domů
Zarůst do stromů
Do jejich kořenů
prorůst v odpadní rouru

Vytopim koupelnu
Po vodě přeběhnu
K pánu bohu
navštívím sodomu
gomoru
Posílám to z iphonu
S katanou
Na kole
Uříznu ti ostudu
V hávu
říhnu si v davu
Vyvolám vřavu
jen dopiju kávu

Svěř se mému klanu
Dostane tě do jinýho stanu
v tvym stavu
dostaneš ránu
v jinym časovym pásmu
plácnu tě přes kapsu
přes haksnu
Jedu přes čáru
V levym pruhu
V levym háku
Synopsisy pozpátku

Do nenasytýho chřtánu
narvu tucet baklažánů
Bejsbolku zaklepu na nebeskou bránu
Jdu balancovat na zvonící hranu,
kde chytím a oškubu tříokou vránu

Ex-písničkář (Tomáš Skluz)

:

Láska v mých písničkách
je tak moc zkažená
že prorustá plísni
už ani nezpívám
a lidi jsou klidní
tady mě každej zná
v Třinci na náměstí
když denně zametám
koště sevru v pěsti
v dešti pod okap
se tisknu ke zdi
pak mě obrustá
přísavník pětिलistý
jako ex-písničkář
co měl hodně štěstí
než přišla Tamara

Easy čundr

:

Náramnou píseň
mám rozehranou
a nevnímám
kam vedou kroky roků

S kytarou, kterou mám
rozladěnou
si zazpívám
i druhou country sloku

Nacpanou krosnu mám
rozedranou
a nespěchám
kam vedou kroky roků

S oblohou usínám
vyjasněnou
pak poslouchám
s ozvěnou zvuky vlaku

Travinou brouzdám
orosenou
pak posnídám
kde plynou shluky mraků

S čutorou zamávám
otevřenou
jen zamlaskám
už tečou slzy moku

S kanadou odpajdám
rozvázanou
vždyť já už vím
mě vedou kroky domů

Eskymo

:

Eskymáčku pozdě je
postrádáš přátele
Eskymáčku pozdě je
umírá naděje
zůstáváš sám
vyjetý koleje
nehledej tam
šťěstí ti nepřeje
vymýšlíš plán
a kolem tebe je
jen obr oceán
led ze všech stran

Eskymáčku pozdě je
sněhový závěje
odházíš pryč
v zimě nic nehřeje
tepla chceš víc
ve skvrnách oleje
nacházíš klíč
šťěstí se usměje
zapálíš sních
ve zbytcích
velrybích
najdeš svou skrýš

Volá Kuba Londýn

:

Spatřil jsem tě poprvé
ležel jsem v tratolišti
své otrávené krve

Mé myšlenky prchavé
roztříštily se s láhví
plavaly na podlaze

Zas probudil ses ve mně
můj ztracený příteli
můj tajemný démone

Jako kdybych umíral
a ještě nezačal žít
Ustavičně se ožíral
a přitom neuměl pít

Koukám skrz tvé oči žhavé
doutnají ve spáleništi
té pravdy pronikavé

Dem on a já teď ve tmě
ztrácíme se v bludišti
kde vše kolem je matné

Zas probudil ses ve mně
Můj ztracený příteli
Můj tajemný démone

Jako kdybych umíral
a ještě nezačal žít
Ustavičně se ožíral
a přitom neuměl pít
Vždy jsi mě podpíral,
ale teď sám bych měl jít
najít ten věčnej klid

Ondřej Hybášek

Dáma s červenými kalhotami

Ve starém vícepatrovém domě stojícím na předměstí jednoho z nejstarších rakouských měst, Tullnu nad Dunajem, sedí v ušáku Egon, muž středního věku oděný v županu zjevně pár dní neoholený a čte si *Utrpení mladého Werthera*, když vtom se ozve zvonek. V domě rozhostí se ticho. Za chvíli se znovu ozve zvonek, tentokrát v dvakrát kratším intervalu. Ze salonku se ozve Egonovo zvolání: „Fritzi, jdi otevřít!“, pak v domě zavládne opět ticho. To přeruší až další zazvonění, které je tentokrát velmi intenzivní, a je slyšet, že někdo zvonek zmáčkl dvakrát a potřetí na něm dlouze podržel prst.

„Hej, Fritzi, ty snad neslyšíš ten zvonek?!“ zvolá jedovatě Egon.

Vstane a vyjde ze salonku do předsálí.

„Fritzi?! Kde se zase flákáš? Někdo zvoní! Kde ten mizera zas vězí?“ běduje Egon.

Vykoukne z okna v salonku a podívá se na dvorek, kde venku v prudkém dešti stojí tři muži. Všichni zahaleni do černých kabátů stojí hrdě v pozoru. Vtom jeden z mužů znovu stiskne tlačítko zvonku v mnohem kratších a urputnějších intervalech a další muž začne rukou bušit do dveří.

„To jsou k nám ale nedočkaví hosti.“

Egon vejde do vstupní haly a vidí, jak s velkými dubovými dveřmi někdo lomcuje.

„Okamžitě přestaňte! Kdo se opovažuje dobývat se do mého domu takto barbarským způsobem?“ zakřičí zjevně podrážděný Egon.

Zvenku se ozve: „Tady Mario Steiner. Rechtspfleger (soudní úředník) města Tulln.“ Egon zaskočeně: „Co Vás opravňuje k takovému jednání?“

Stejný hlas, který se představil jako Mario Steiner, odpoví.

„Opakovaná ignorace k zaplacení půjčky věřiteli a následná ignorace k předvolání od okresního soudu.“

„To musí být nějaký omyl!“ vyhrkne Egon.

„Mluvím s Egonem Neuerem, majitelem domu?“

„Ano, ale o žádných výzvách nic nevím.“

„Dobrá tedy, ihned nás vpustte dovnitř. Jinak se dopustíte dalšího trestného činu, neboli maření úředního výkonu, a dřív nebo později budete zatčen a do vaše domu se stejně dostaneme. Zde se mnou jsou přítomni i příslušníci policie.“

Egon venku už z okna salonku viděl tři muže, přesto se podívá do kukátka ve dveřích, aby si muže prohlédl. „S vaším jednáním jsem hrubě nespokojen, ale nikdy jsem se nechtěl dostat do křížku se zákonem, proto Vás tedy vpustím. Tedy pod podmínkou, že mi do kukátka všichni ukážete nějaký odznak.“

Egon se podívá do kukátka a v něm vidí deštěm omytý stříbrně zářící exekutorský odznak, na něm Steinerovo jméno. Odemkne tedy dveře a otevře. Tři muži vtrhnou dovnitř, až Egona odstrčí.

„To jsou mi ale způsoby. Co si to...“ Egon ani nedokončí větu, protože ho Steiner přeruší.

„Mlčte! Ihned mi sdělte, kde je sbírka Vašich obrazů Egona Schieleho.“

„Prosím!? To už opravdu přeháníte. Jaké k tomu máte právo?“

„Ach ano, soudní nařízení. Moment.“

Steiner otevře svou koženou ruční brašnu, ze které vyndá pevné rudé desky. Brašnu podá jednomu z přítomných policistů a otevře desky s dokumenty.

„S dovolením. Ano, tady to máme. Prosím! Černé na bílém... Vy, jako dlužník, jste neuhradil částku ve výši 1430 000 € svému věřiteli, tedy Národní bance, do řádného termínu. Jak se zde uvádí, částka byla zapůjčena ke koupi obrazu Egona Schieleho Ležící dáma s červenými kalhotami. Tuto informaci mimo jiné potvrdila aukční síň ve Vídni. Následně se Vám začalo navyšovat zpozdné, o kterém jste byl každý měsíc formou dopisu opakovaně informován... Opakuji, opakovaně

informován. Pošta potvrdila, že dopis byl vždy řádně doručen s Vaším písemným potvrzením, žádný dopis se na poštu nevrátil s tím, že byste nebyl zastižen či že nastaly nějaké potíže při předání.“

„Naprostý nesmysl! Můj sluha pravidelně přebírá a kontroluje poštu... také má mou plnou moc, aby mohl přebírat zásilky pro mě určené...“

Steiner, jako by ignoroval Egonovi protesty, pokračuje dál ve čtení a přejíždí prstem po dokumentech v rudých deskách.

„... nesplacený dluh se vyšplhal na částku ve výši 12 500 000 €...“

Egon, se snahou přerušit zkázu, která se line z úst úředníka Steinera, mu skáče do řeči.

„Nonsens! Můj sluha mi osobně předložil doklad o zaplacení půjčené částky s potvrzením Národní banky...“

Steiner stále dělá, jako by Egona neslyšel.

„Později jste nereagoval ani na opakovaně doručené výzvy... opakuj, opakovaně doručené výzvy... od Okresního soudu, jejichž doručení bylo opět potvrzeno poštou... poté přišlo varování policie a následné písemné nařízení exekutorského úřadu, abyste předložil seznam svého movitého majetku. To jste neučinil...“

„Fritz! Můj sluha mi to musel zatajit. Vydržte okamžik. Je pravděpodobně někde v domě. Najdu ho, aby vše vysvětlil.“

Soudní úředník Steiner pokračuje ve svém generálském projevu.

„Obávám se, že to nepůjde. Nyní Vám nedovolíme se vzdálit, dokud nám nebude předána sbírka obrazů, která obsahuje 46 obrazů Egona Schieleho v hodnotě, jež splatí Váš dluh Národní bance.“

Egona obestoupí policisté z obou stran.

„To je neslýchané, byl jsem podveden sluhou, který slouží již druhé generaci naší rodiny. Rodině přímých potomků samotného Egona Schieleho. Sbírkou jsem střežil celý svůj život, abych získal zpět majetek, který této rodině náleží. Obrazy do své sbírky jsem nastřádal z celého světa a poslední kus, tedy obraz Ležící dámy s červenými kalhotami, jsem získal před rokem na vídeňské aukci, a protože to byl poslední kus ke zkompletování velmi cenné sbírky, musel jsem prodat jiné umělecké kousky ze sbírky naší rodiny, abych splatil onen dluh u Národní banky.“

„To už ovšem není náš problém. To si vyřídíte se svým sluhou. Já, Mario Steiner, státní úředník, jsem zde, abych vykonal svou práci, a ujišťuji Vás, že neodejdu s prázdnou. Mám nyní plné právo zkonfiskovat sbírku obrazů Egona Schieleho, která nyní spadá pod majetek okresního soudu. Nyní Vás tedy vyzývám, abyste sbírku předal do mých rukou. Tak ukažte, kde máte ty obrazy?“ Steiner se rozhlíží po domě. Egon ho pozoruje a obrazů se jen tak nechce vzdát: „Taková nehoráznost! Hodláte mi odebrat majetek, který mi, jakožto poslednímu živému dědici Egona Schieleho, náleží.“

Steiner přitvrdí: „Jistě budete mít možnost k soudnímu jednání s Vaším sluhou, ale nyní Vás opětovně vyzývám... opakují, opětovně Vás vyzývám, abyste mi předal sbírku.“

„Ach, tak tedy dobrá, ať je po Vašem... ale ujišťuji Vás, že pokud v zákoně existuje spravedlnost, sbírku získám zpět.“

Egon se s muži přesune do hlavního salonu, jehož zdi jsou pokryty obrazy ze zmiňované sbírky Egona Schieleho. Nad krbem visí největší obraz Ležící dáma s červenými kalhotami.

„Prosím, tady ji máte.“

„Skvělé! Tato spolupráce vám bude případně přičtena k dobru. Hanzí, dojdí pro hochy do auta, ať vezmou žebřík a případně igelitové folie k zabalení.“

„Jestli na některém z obrazů bude jediný škrábanec nebo známka poškození, tak...“

„Ale ale, pane Neuer... snad mi nebudete vyhrožovat potom, co jsem se chtěl zmínit do zprávy o vaší spolupráci.“

„Tak tedy, prosím, chovejte se k obrazům šetrně, mají neskutečnou hodnotu, pro mě samotného je hodnota absolutně nevyčísitelná.“

„Zajisté, pane Neuer, budeme s obrazy nakládat tak, abychom nenarušili jejich hodnotu.“

Po sundání obrazů ze stěny, zabalení a následném polepení samolepkami exekučně zabaveno stěhováci úřadem povolání odnesou obrazy do velkého nákladního auta.

Steiner promluví ke zjevně zlomenému Egonovi.

„Tak Vám děkujeme, pane Neuer, že jste nám vyhověl a nekladl téměř žádný odpor, jak říkám o vaší spolupráci se zmíním v závěrečné zprávě. Jinak vám přeji hodně štěstí k vašemu boji za

spravedlnost a doufejte, že vše stihnete dříve, než se obrazy rozprodají na soudem nařízené aukci. Tady vás poprosím o podpis a rozloučíme se s vámi.“

Skleslý Egon muže doprovodí a zavře za nimi dveře. Oknem v salonku kouká, jak odjíždějí. Pak vezme telefon, přiloží si ho k uchu a vytočí číslo.

„Fritzi? Už jsou pryč. Musíme rychle zmizet, než přijdou na to, že zabavili padělky.“

Ondřej Hybášek

Hotel Peklo

Zvonění telefonu. Někdo ho zvedne.

- F1:** Dobré odpoledne.
- R:** Dobrý večer, hotel Peklo.
- F1:** Už je večer? Hodiny mi ukazují teprve půl šesté.
- R:** U nás se za chvíli podává večeře, z toho soudím, že už je večer.
- F1:** Opravdu? A co bude k večeři, smím-li se zeptat?
- R:** Batole na bílém víně s gratinovaným bramborem a salátkem z tuřínu.
- F1:** Hmmm... Máte čerstvá batolata?
- R:** Jistě, těsně před přípravou vzaté od rodičů.
- F1:** Na kolik u Vás vyjde taková večeře?
- R:** Záleží na tom, jestli jste hostem našeho hotelu.
- F1:** Aha, a když nejsem hostem?
- R:** Potom to vyjde na 666 za porci.
- F1:** Olalá, to je ale ďábelská páłka. A za kolik to mají hosté nebo snad domácí?
- R:** Takové informace dostanou pouze hosté našeho hotelu.
- F1:** Co když jsem budoucím hostem Vašeho hotelu a na základě ceny se rozhodnu.
- R:** Jestli si u nás budete chtít zarezervovat pokoj, pak Vám sdělíme cenu.
- F1:** Pak tedy, chtěl bych si zarezervovat pokoj.
- R:** Ano, dvoulůžkový? Nebo apartmán s manželskou postelí?
- F1:** Chtěl bych jednolůžkový.

- R:** Nemáme. Jednolůžkový je pouze apartmán s manželskou postelí.
- F1:** Aha, pak tedy apartmán s manželskou postelí.
- R:** Ano, na dnešní večer?
- F1:** Spíše na příští rok tohoto dne a měsíce.
- R:** U nás jsou možné rezervace pouze 6 měsíců dopředu.
- F1:** Tak tedy na dnes.
- R:** Na dnes už jsou všechny apartmány obsazené, máme pouze dvojlůžkový pokoj.
- F1:** Opravdu? Tak tedy ten.
- R:** Ano, přejete si all inclusive se snídaní i večeří?
- F1:** Jaký je cenový rozdíl?
- R:** 666.
- F1:** Ach, to jsem si mohl myslet. Dobrá tedy, chtěl bych dnešní večer i s večeří, ale až v 9.
- R:** Nemohu Vám ovšem garantovat, jestli něco zbyde.
- F1:** Ani gratinované brambory, ani tuřín?
- R:** Nic Vám nemohu garantovat.
- F1:** Tak proto volám, abyste mi to případně schovali.
- R:** Ano, ale za takové požadavky je příplatek.
- F1:** Opravdu? A mohu si tipnout kolik? Bude to 666?
- R:** Ano, přesně tak. Dobrý tip.
- F1:** Na to Vám kašlu! Můžu mluvit s ředitelem hotelu?
- R:** Obávám se, že je právě zaneprázdněná.
- F1:** Opravdu, jak – mohu-li se zeptat?
- R:** Právě večeří se svými hosty.
- F1:** Jo? Tak jí tedy vyřídíte, že mám pro ni neodolatelnou nabídku, která se prostě neodmítá, a známka: spěchá.
- R:** Ano a mohu se zeptat, s kým mám tu čest?
- F1:** Jistě, máte tu čest s někým, kdo má co nabídnout a teď šup šup dojděte pro ředitelku.
- R:** Dobrá tedy, tak mi vydržte na drátě a nezavěšujte prosím.

Je slyšet prásknutí bičem.

Pauza.

M: Dobrý večer, vinšuji.

F1: No to je dost.

- M:** Omlouvám se, že jste musel čekat, ale právě jsem večeřela se svými důležitými hosty.
- F1:** Jistě, ale momentálně jsem pro Vás já tím nejdůležitějším.
- M:** Opravdu? A co pro mě máte tak důležitého?
- F1:** Nejprve bych si chtěl stěžovat na Vašeho recepčního za nevhodné chování.
- M:** Ano? A co Vám provedl?
- F1:** Nechtěl vyhovět zcela obyčejným požadavkům Vašeho potenciálního hosta.
- M:** Ale to snad ne? To se Vám hluboce omlouvám a slibuju, že z toho vyvodím následky. A jaké to byly požadavky, smím-li se zeptat?
- F1:** Chtěl jsem si u Vás zarezervovat pokoj i s dnešní večeří na devátou hodinu a Váš zaměstnanec měl spoustu alibistických důvodů, proč nevyhovět mým požadavkům.
- M:** Ach, tak to mě velice mrzí. Jako omluvu ode mě raďte přijmout dvojnásobnou porci s tím nejlepším šampaňským a ten nejhezčí apartmán s výhledem.
- F1:** To je od Vás moc pěkné, ale musím odmítnout. Batolata totiž nejím. Jsem vegan! A výhledem z Vašeho apartmánu se zanedlouho budu kochat každý den.
- M:** Ano? Povídejte. A jak se tomu tak stane?
- F1:** Víte, chci koupit Váš hotel a udělat z něho hvězdárnu.
- M:** Opravdu? Chcete udělat z mého Pekla hvězdárnu? A co Vás k tomu vede?
- F1:** Budova stojí na ideálním místě, odkud se dají pozorovat hvězdy.
- M:** Nepovídejte? A co mi můžete nabídnout?
- F1:** Nemalý finanční obnos a jistě mnoho výsledků a objevů, které posunou lidské i nelidské vědění o astronomii.
- M:** Prosim Vás, to jsou mi věci. Nicméně Vám mohu nabídnout jen jednu cenu.
- F1:** Nechte mě hádat. 666?
- M:** Ach ano, dobrý tip. Smím se zeptat, s kým mám tu čest?
- F1:** Jistě, jsem nějaký Faust. Doktor Faust. Opravdu mi prodáte celý hotel za 666? Za stejnou cenu, za jakou nabízíte večeři?
- M:** Ano, jistě. Můžete přijít rovnou dnes. Připravíme Vám sváteční veganskou večeři a rovnou můžeme podepsat smlouvu.
- F1:** To je fantastické, s Vámi je radost obchodovat, paní... ehm
- M:** Jsem Mefistofelesová. Žaneta Mefistofelesová. Přátelé mi říkají prostě Mefisto.
- F1:** Dobře tedy, Mefisto...
- M:** (vážně) Počkat, my jsme přátelé?
- F1:** Ano, omlouvám se.

M: Haha, dělám si z Vás legraci. Zanedlouho z nás budou jistě přátelé až do konce života.

F1: Hah, tak teď jste mě dostala. Tak tedy přijdu dnes v devět a rovnou vezmu Vámi požadovanou sumu, ano?

M: Ano, výborně.

F1: Tak tedy nashle a brzy na viděnou.

M: Nashle a budu se těšit, hehehe.

Ozve se tutání, jako když někdo položí pevnou linku.

R: Výborně, Mefisto, to šlo hladce. To by mě zajímalo, jak za tři hodiny sežene 666 hříšných duší.

M: Stačí mu 665, on sám je totiž tou poslední, muhehehehahahaha.

Konec.

Bohdan Chrastil

Spánková paralýza

Něco mezi pirátem a mušketýrem, poloprůhlednej a nazelenalej. Já jsem zrovna otevřel oči a on skočil na mou postel.

Já se nemohl hýbat.

Jen jsem se díval, jak se mi přibližuje k obličeji. Probudil jsem se, když doskočil. Opocení a s rozbušeným srdcem jsem dlouho seděl s rozsvícenou lampou na posteli. Dlouho trvalo, než jsem zhasl, a ještě déle, než jsem se uklidnil dost na to, abych mohl znova usnout. Bylo mi asi osm a je to první, kterou si pamatuju.

Jedna z nejnovějších proběhla v létě na lesní brigádě. Po práci jsem si lehl, abych si dopřál odpoledního šlofíčka. Ostatní se mnou v pokoji buď pospávali, polohlasem si povídali a jeden kamarád vedle mě si jemně vybrnkával pozapomenuté akordy na ukulele.

Najednou mi začal mravenčit obličej, štípající šum se mi rozlil po hlavě a přes krk lezl dál po těle. V tu chvíli začal vibrovat můj polštář a pomalu mě od hlavy začal pohlcovat. Jako černá díra mě vtahoval do sebe samého.

A já se nemohl hýbat.

Jen jsem mohl prožívat, jak moje bezbranné tělo je postupně omýváno šumem mravenčení a pak vtahováno dovnitř vibrujícího polštáře.

Na mojí straně bylo jen rozhodnutí se probudit.

Musel jsem se vyvléct z mojí kůže, jako bych byl přilepený ke kameni, do kterého byla vytesaná forma ve tvaru mého těla.

Tak moc jsem chtěl pryč, tak moc jsem si chtěl dát facku a probudit se, až se najednou zvedla moje ruka a letěla směrem k mému obličejí. Ve chvíli, kdy jsem se měl fláknout, jsem se probudil.

Pro všechny okolo jsem jen na chvílku usnul a pak zase otevřel oči.

Naposledy jsem zažil spánkovou paralýzu třikrát během jedné noci.

Poprvé jsem ležel v posteli a myslel si, že nemůžu usnout. Najednou někdo v mém pokoji tlesknul.

Já se nemohl hýbat.

Na jiném místě mého pokoje někdo tlesknul. A pak znovu a znovu a najednou jako by se můj pokoj naplnil lidmi, kteří tleskají. Ale netleskají mi. Tleskají, aby mi dali najevo, že tu jsou a že o mě ví. Jako by se mi s každým tlesknutím posmívali, že i když se leknu, tak nemůžu ucuknout.

Podruhé mi někdo začal bouchat dveřmi od pokoje.

A já se nemohl hýbat.

Postupně bouchaly všechny dveře u nás doma.

Potřetí jsem už myslel, že se nic neděje, a najednou jsem si uvědomil, že v mém pokoji mluví hrozně moc lidí přes sebe.

A já se nemohl hýbat.

Upřímně mne tyhle spánkový paralýzy v tuhle chvíli přestaly bavit.

Snažil jsem se porozumět aspoň jednomu z hlasů. Křičel, ale zároveň šeptal:

„STOP
TRYING
TO KILL
YOURSELF“

... a pak jsem se probudil...

Klára Sára

Znovuzrozená

S úctou všem, kteří to znají.

1. Když do tváře smrti vstříc hledím,
pomoz mi, anděli, vstát.
Vrať, Pane, růž tvářím pobledlým,
nech ve mně zas život vzplát.

2. V slzách tě pokorně prosím,
ještě mě tu chvíli nech.
Vnes světlo do tmy, co nosím,
zklidni mou mysl, osvěž můj dech.

Ref. Odpust' mi, tělo
vše, co se dělo.
Odpust', duše mnou zrazená.
Po něze pústu
přijímám úctu,
ten dar být znovuzrozená.

3. Jak dítě po prvním létě,
ať každý krok svůj miluji,
ať koupu se v lásce, v sebeúctě,
o tělo, duši pečuji.

4. Dám Ti kus těla, kus sebe,
to nemocné před Tvou bránu,
kéž pak poznám jednotu nebe,
kéž se blíž k Světlu dostanu.

Ref.

5. Slyším, jak voláš, duše moje,
své masky odhazuji,
pouštím falešné postoje,
s ryzostí bytí se spojuji.

6. Možná, než spočtu do pěti,
odejdu na druhý břeh.
Chraň, prosím, muže a děti,
lásku mou k nim proudit nech.

Ref.

Lucie Kratochvílová

Zastav se

Život jako fotoalbum textu.
Zastav se,
tak, jak tě zachytil
a uvědom si
že ty stromy, co tu na tebe civí ze stránek
už možná dávno nestojí
Možná zahřály někoho
v krbu
stejně jako ty jsi
někdy někoho zahřála

Zastav se
nahlédni
usměj se
a vzpomeň, že už vypadáš trochu jinak.
Možná jsi jen trochu vyšší
anebo víš, že už dávno po tobě
zbyly jen kořeny

Lucie Kratochvílová

Vracím se

Ráno, když

se rozpijou do slunce rysy slz

budeme procítat jako u jezera oči

Barvy, smích

žít

prudce

se vracím okolo

Vychází slunce

otevřu víčka a pálí

Den budu tady žít se svými

Budeme každý

Usmíříme se v tom čekání...

Lucie Kratochvílová

Flek

okno netěsní
    a všechno to teče
skrz a dolů
okno netěsní
    můj mozek už taky ne
a všechno se to
potkává
hromadí
a čeká
    až praskne hráz
až hráz praskne
    a všechno to snad půjde snáz
hladce

okno netěsní
a už týdny prší
do mezer rvu roztrhané košile, rvu ruce,
rvu vlasy
rvu a řvu, ale všechno to teče dovnitř.
Modřiny
    modřiny
        opadávání
            kůže
nosiš mi růže
    na hrob.

Eliška Linhartová

Brno není dobrý místo na trhání kyttek

Brno všeobecně není moc romantický

O to víc je krásný

Když i přes všechn ten

Smog

Prach

Žvýkačky na chodníku

Bezdomovce

Klávesáky v podchodě

Kytaristy na Svobodáku

Svědky Jehovovy

Průvody krišnovců

Polostudené pizzy v hladových oknech

Polovařící pizzy v jiných hladových oknech

Černé kondomy v Infocentru

Si člověk

Najde

Udělá

Vytvoří

Místo pro lásku

V hospodě

V učebně

Na schodech

Na zemi

Na kolejích

Na bytě

Kdekoliv

V pohraničním městě to bylo o něco snadnější. Po cestě z domu jsem se mohla naklonit přes každý plot a utrhnout ten nejhezčí květ růže, o který se jistě staré sousedky pečlivě staraly, a pak je všechny dát holce, do které jsem byla čtyři roky blázen. Na procházce u hotelu nenápadně natrhat levanduli a donést ji kamarádce, která odmítala vstát z postele. Projít si farmářské trhy na náměstí a pak domů dovézt mámě vřesovec za nepražskou, polskou cenu.

V Brně si dáváme k narozeninám tulipány z bedniček z Lidlu. Trhy na Zelňáku nestíháme a v sobotu si na ně přivstat kolektivně odmítáme. Občas si některá z ročníku odepře pár kafiček a Kinder Bueno z automatu, aby mohla někoho obdarovat skutečnou kyticí. Takovou, co má i lístečky a nevěstin závoj. Žlutou gerberu po rozchodu. Kopretiny po rozchodu. Růže po rozchodu a panák k tomu. Co největší slunečnici, aby se dala dobře sušit na svatbu a mohly jsme je po jedné z nás házet.

Po bytě mi visí suché a zaprášené pugéty, které jsem činoherkyním a muzikálistkám kradla z košů na Astorce.

Jediná kytka od muže je rozpadlý narcisek, kterým nás všechny obdaroval „doktor režie“ v nadšení z jara a nového špílu.

Kristýna Loužecká

Expresse 1910

jednoaktová hra

Osoby:

Michele
Josette
Julie
Nicole
Paulette
Pierre
Autor

NAHRÁVKA AUTOR (*zívá a zní unaveně*) Na scéně stojí divan, pár židlí, piano, stoleček s kávou a zákusky. V levém rohu paraván, různé barevné přehozy, polštářky, honosné obrazy, plakáty z roku 1910 s expresionismem. Pod kávami pro šest osob leží papíry. Jsme v pařížském bytě.

Michele vejde nespěšně na scénu, rozhlíží se. Pak se podívá na svoje oblečení, nakonec si vzdychne, sáhne po kávě. Pod šálky leží papíry, které si vezme, sedne si na divan a čte. Vrtí hlavou, přitom popíjí kávu. Za chvíli vejde Josette.

JOSETTE (*rozhlédne se, spatří Michele*) Bonjour. Ty kávy jsou pro nás?

MICHELE Zřejmě. Pro koho jiného by byly?

JOSETTE To máte pravdu. (*zvedne papíry pod svojí kávou*) A tohle je předpokládám taky pro nás?

MICHELE Vy asi budete Josette, že?

JOSETTE Oui. Je to tak vidět?

MICHELE Samozřejmě. Už jen to, jak jste mě pozdravila a jak jste oblečená.

JOSETTE Vydržte, taky si to přečtu, ať víme, o čem se budeme bavit.

MICHELE Jak je libo. Ale číst si to nemusíte, protože stejně víte, o čem se budeme bavit. Ovšem pokud chcete být na slovo přesná, prosím.

Pauza, obě sedí a čtou, přitom popíjí kávu.

JOSETTE Naprostý nesmysl. Co říkáte? To pro jednu nemůže napsat něco... originálnějšího? Tohle lidi přece nebude bavit. Odejdou už po prvním jednání.

MICHELE Je to banální, to ano, ale má to jistý... styl.

JOSETTE Postavy jsou kostrbaté, neživé. Prostředí je nudné, no a zatím tomu chybí milostná zápletka! Neříkejte mi, že Vám se to líbí.

MICHELE Nápad to ale má. Dokonce i krásnou myšlenku, která jemně a s citem prostupuje celou hrou. Jako ozvěna, kterou si neuvědomujeme, a až na úplném konci, s důraznou pointou... Mně se to líbí. Není to nic světoborného, ale myslím, že nikoho neurazí.

JOSETTE Vy asi budete z venkova, že?

MICHELE Jak to víte?

JOSETTE To se pozná... Tady ve městě jsme zvyklí na podobné příběhy stejně jako na to, že každé ráno vychází slunce. Není to nic nového! Lidi se unudí k smrti.

MICHELE Nebojte se, ono se to za chvíli trochu zlepší. Slyšíte? Někdo jde.

Vejde Julie.

JULIE Dobrý den! Velice ráda vás poznávám! Já jsem Julie, je mi šestnáct let, narodila jsem se tady v Paříži, rodiče jsou zámožní, máme zámek na Loiře, jsem jedináček a jsem zamilovaná do... Aha, on tu ještě není, jak vidím. To nevádí, já počkám. Stejně čekám celý svůj život, tak mi nevádí počkat ještě pár stránek... Co je pár stránek oproti celému životu, že? Nemám pravdu? (*na Michele*) Smím se zeptat na Vaše ctěné jméno, slečno?

MICHELE Michele. Příjmení bohužel nemám. Těší mne. (*ukloní se*) Hádám, že Vy jste, slečno Julie, ta upovídaná.

JULIE Jak jste na to přišla? To bych tedy netvrdila s jistotou, že jsem upovídaná. Ano, je pravda, že ráda mluvím, ale já ráda mluvím jenom proto, protože nemám ráda ticho. Ticho je metla lidstva, kdyby lidé nemluvili, tak by nebyl v ničem žádný smysl. Komunikace komunikací o komunikaci je hrozně důležitá, víte? Kdybych přestala mluvit, tak bych se zasekla a nepromluvila bych už nikdy ani slovo. Já ráda mluvím o všem, co se děje. Kdo, kde, s kým, jak, v jakých šatech... To je můj život, víte? Já to neumím jinak. Neumím jinak žít, kdybych nemluvila, ztratila bych svůj smysl. Prostě mluvím, i když není o čem mluvit. Vážně si myslíte, že moc mluvím? A proč? Můžete mi to říct?

MICHELE (*podá jí kávu a papíry*) Čtěte prosím, třeba na chvíli bude ticho a najdete v tom svoje otázky i odpovědi.

JULIE Děkuji velice! (*usrkne si kávy*) To je vynikající káva! Kdopak ji vařil? Odkud přivezli tak výborná zrna? To je naprosto... –

MICHELE *(přeruší ji a poklepe na papíry)* Čtete prosím. Tady máte vše, co potřebujete. Nic víc, nic míň. Neplýtvajte prosím slovy, nebo mi začne migréna.

JOSETTE Ale ne, drahá, ta Vám začne až za tři stránky.

JULIE *(na Josette)* A Vy jste? Ještě jsme se nepředstavily! Já jsem... –

JOSETTE Já vím, kdo jste, slečno. Přečtete si to a zjistíte, jak se jmenuji. Mě určitě poznáte, že Michele?

JULIE Dobře. *(pauza)* Ale víte, co je hrozné? Že když čtu, tak nemohu mluvit, protože se nedokážu soustředit na dvě věci zároveň! *(směje se)* Takže vlastně moc nečtu, protože v tom nejsem dobrá, vždycky mi to hrozně dlouho trvá.

JOSETTE Má to jen pár stránek. Díkybohu.

JULIE Vážně? No to bych snad mohla zvládnout. Tak tedy... jdu číst. *(soustředěně se začte)*

MICHELE Že bychom měly na chvíli klid?

JOSETTE Snad. Ale mám takové tušení, že nám to dlouho nevydrží...

Vejdou Nicole a Paulette.

NICOLE ... No a já mu řekla: „Pane, na to si nezvykejte!“ *(smějí se)* Víš, on mi to chtěl zaplatit, ale já dělala, že mám peníze a že to od něho nemůžu přijmout, a on trval na tom, že jako džentlmen se musí postarat o svoji dámu. Tak jsem si naoko povzdychla a řekla mu: „Co se dá dělat...“ *(smějí se)*

MICHELE Skvělé. Další upovídání.

Josette vstane a jde k Nicole.

JOSETTE Slečno Nicole, těší mě. Jsem Josette. Tohle je slečna Michele, a ta co čte, až se jí z uší kouří, je slečna Julie. Ach, slečno Paulette, ráda Vás poznávám. Myslím, že my tři si budeme dobře rozumět.

NICOLE Proč myslíte, slečno Josette?

JOSETTE Nabídněte si kávu a ty listy jsou pro Vás. V nich naleznete vše, co potřebujete vědět.

MICHELE *(Nicole a Paulette si sednou a čtou)* Vy byste byla dobrá uvaděčka.

JOSETTE Myslíte? Ale to bych nemohla dělat. Nevím, jestli by mi to dovolil přepsat. Stojí tam, že jsem kankánová tanečnice. Změna povolání by v příběhu nadělala paseku, kdybych zničehonic byla uvaděčka. I když by se mi taková práce zamlouvala mnohem víc.

MICHELE Já Vás vidím jako uvaděčku. Třeba i v kankánu, ale každopádně myslím, že byste si zasloužila něco lepšího. Sice toho o Vás moc nevíme, ale to neznamená, že jste povrchní.

JOSETTE Děkuji, Michele, to pro mě moc znamená.

PAULETTE *(naštvaná vstane)* To chcete říct, že být kankánovou tanečnicí znamená být povrchní? Tím pádem já a Nicole jsme také povrchní?

- MICHELE** Ale tak jsem to nemyslela, slečny. Prosím, nechceme žádné problémy. Beru to zpět, omlouvám se.
- PAULETTE** To je dobře, protože přesně takhle musíte zareagovat.
- NICOLE** Mluvme o něčem jiném. O něčem pikantnějším. Co takhle o vztahu tady slečny Julie a pana... Zapomněla jsem jméno.
- JULIE** (*Julie sebou trhne a přestane číst*) Můj vztah? O jaký vztah se vám přesně jedná?
- MICHELE** Všichni tady v té místnosti víme, o kom je řeč. Copak jste to ještě nedočetla?
- JULIE** Ještě mi zbývá poslední stránka. Kdybyste mi daly ještě pět minut...
- NICOLE** Dobře, takže pět minut se tady musíme bavit o něčem, co tam není napsané. Nějaké návrhy?
- PAULETTE** Co třeba počasí?
- JOSETTE** To je hrozně nudné konverzační téma. A k tomu v tom příběhu přece není specifikováno. Jsme celou dobu zavřeni uvnitř.
- MICHELE** Já vím! Co ty plakáty a obrazy, které tu v pokoji visí? Proč bychom se nemohly bavit o nich?
- JOSETTE** Ale ano, proč ne. Jak je na první pohled vidět, jsou tu výrazné narážky na expresionismus, což je umělecký směr, který vznikl právě v roce 1910. Totiž právě v tom roce, kdy se náš příběh odehrává. Velice originální, autor to totiž cpe i do názvu hry. *Expresse 1910*.
- MICHELE** Podle mě je to chytré.
- JOSETTE** Ach vy venkovani. Ale co s vámi, když jste tak napsaná, s tím se asi nedá nic dělat.
- NICOLE** A co když ano? Co kdybychom to přepsaly? Na něco s větší představivostí, nějaký srdcervoucí příběh, plný lásky, krutosti, bohatství, chudoby...
- PAULETTE** A mohla bych hrát hlavní roli!
- VŠECHNY** Ne!
- PAULETTE** Alespoň jsem to zkusila...
- MICHELE** Ale není to špatný nápad... Alespoň bychom se o to mohly pokusit. Pojdte, ještě máme dvě minuty, než to dočte! (*Michele, Josette, Nicole a Paulette se shluknou kolem stolu a Michele píše*)
- JOSETTE** Tak rychle piš, Michele! První dějství, první obraz. Poznámka. Na scéně stojí divan, pár židlí, piano, stoleček s kávou a zákusky. V levém rohu paraván, různě barevné přehozy, polštářky, honosné obrazy, plakáty z roku 1910 s expresionismem. Pod kávami pro šest osob leží papíry. Jsme v pařížském bytě.
- NICOLE** Pod kávami pro šest osob leží papíry. Jsme v pařížském bytě. Teď poznámka pro herce. Michele vejde nesměle na scénu, rozhlíží se, pak se podívá na svoje oblečení, nakonec si vzdychne, šáhne po kávě. Pod šálky leží papíry, které si vezme, sedne si na divan a čte. Vrtí hlavou, přitom popíjí kávu.

PAULETTE Za chvíli vejde Josette. Piš repliky! Josette: „Bonjour. Ty kávy jsou pro nás?“ Michele: „Zřejmě. Pro koho jiného by byly?“

MICHELE Počkat! To se přece stalo na začátku!

PAULETTE Vážně?

MICHELE Chtěly jsme napsat jinou hru! Jak to, že píšeme úplně stejnou?

JOSETTE To je šílené, jak je to možné?

MICHELE Začíná mi migréna...

JOSETTE Ta hra je čím dál děsivější. Třeba se autor přepsal, místo absurdního dramatu to měl být spíš horor!

JULIE Dočteno!

NICOLE Sláva! Můžeme se vrátit k původnímu scénáři. Takže, slečno Julie, co ten váš amant?

JULIE Žádný amant, slečno Nicole, není.

PAULETTE Jak je tohle možné? Vždyť jste tak krásná a mladá. Je sice pravda, že mluvíte až příliš, ale myslela jsem si, že to se mladíkům na ženách líbí.

NICOLE Paulette, ty radši mlč, jak to máš předepsáno.

JULIE Je pravda, že je tu jistý urostlý a nádherný jinoch, po kterém moje srdce prahne už mnoho let... Příští měsíc tomu budou již dva roky, co jsem do něj bláznivě zamilovaná!

JOSETTE To je tedy zatraceně dlouho...

MICHELE A v čem je problém, slečno Julie? Není přece možné, aby se mu tak nádherná dívka jako vy nelíbila.

JULIE Sama tomu nerozumím. Nikdy jsem se mu nevyznala, ale mám takové tušení, že mé city, které k němu chovám, zná.

PAULETTE To jste tak průhledná?

NICOLE Nikdy nesmíte vyvolat u muže dojem, moje milá, že po něm toužíte. To ho jen odradí! Musíte hrát na nedostupnou, nevsímat si ho, jen pak si všimne on vás, a to právě proto, že si ho nevsímáte! Říkala jste, že je to sličný chlapec, tudíž se po něm každá otáčí a je na to zřejmě zvyklý. Tím, že ho budete přehlížet, v něm vzbudíte zvědavost, v čem to je, že zrovna vám se nelíbí.

JULIE Ach, děkuji z celého srdce za vaše rady, slečno Nicole! Nebude to však vůbec lehké, zahrát takové divadlo, protože jeho očím se nedokážu ubránit a musím do nich stále upřeně hledět, jak jsou krásné...

MICHELE Myslím, že to budete moci za okamžik vyzkoušet.

Vejde Pierre.

NICOLE *(k Julii)* Pamatujte na moje slova, slečno. Odvahu a do toho! *(strčí Julii směrem k Pierrovi)*

JULIE *(dívá se dolů na špičky bot a potom sebou trhne)* Dobrý den! Pane Pierre... *(zírá na něj s otevřenou pusou)*

JOSETTE To mě podržte, ona nemluví! Zázrak.

PIERRE *(nervózně)* Dobrý den, slečno...?

NICOLE *(Julie mlčí, Nicole do ní šťouchne, pořád nic, tak mluví za ni)* Slečna Julie, pane Pierre.

PIERRE *(zahledí se zamilovaně na Nicole)* A vy jste?

NICOLE Nicole, pane Pierre. Už tu na vás čekáme. Prosím, nabídněte si kávu a ten poslední list je váš.

PIERRE Copak? Další milostné psaní?

JOSETTE Ten si o sobě myslí asi jen to nejlepší.

MICHELE Pane Pierre, přečtěte si prosím celou hru, ať se nezdržujeme představováním a můžeme to za chvíli skončit.

PIERRE Ale prosím vás, nemusíme přece tak pospíchat. Když už tu jsme, můžeme si to také užít, ne? *(posadí se a čte)*

JOSETTE Co když bude číst tak pomalu jako Julie? To se opět budeme muset bavit o něčem mimo scénář?

PIERRE Samozřejmě, že ne, vážená. Já přece už vše dopředu vím. Slouží mi k tomu intuice. To jen vy musíte mít všechno nalinkované, abyste si byla jistá. Kdybyste poslouchala svoje srdce, nemusela byste logikou skládat slova, ony by se samy snesly z nebe. Takový scénář ale nedokáže napsat kde kdo.

JOSETTE Vy jste se asi minul povoláním, ne?

PIERRE Je pravda, že kdybych zde nebyl, psal bych. Moje básniřské čelo se kroutí nedočkavostí. Prsty mě občas tak svědí, že musím nosit rukavice, abych neměl nutkání popadnout brko s kalamářem a začít psát, psát a psát... Popsal bych zdi, zem, popsals bych nepopsatelné. Takový bych byl básník.

MICHELE Ale básník není scenárista.

PIERRE Vy taky umíte zkazit veškerou radost a nadšení.

JOSETTE Nenavázejte se laskavě do mojí přítelkyně! Je sice z venkova, ale to vás neopravňuje ji urážet.

MICHELE Kolikrát ještě je ve scénáři napsáno, že jsem z venkova?

JULIE Už jen jednou, slečno Michele!

PIERRE Nenávidím ženy, které nemají fantazii, zato mají spoustu logiky, suchopárnosti a nudy!

NICOLE *(na Julii)* A ten že se vám líbí? To se vám slečno divím.

MICHELE Neměli bychom do hry zatahovat svoje osobní pocity. Jestli dovolíte, káva už vystydla a vypadá to, že atmosféra houstne, jedna postava by měla odejít ze scény. A tou budu já. *(vezme na podtácku všechny kávy a odejde)*

JOSETTE Vidíte, co jste způsobil? Urazil jste ji! Měl byste se stydět, pane... (*zajde za paraván*)

PAULETTE Tak... a co teď? Ještě zbývá poslední stránka. Už je to moc dlouhé. A vlastně se tu moc nestalo, až teď ke konci.

NICOLE Měl byste se jít slečně Michele omluvit. Ať už můžeme skončit.

PIERRE Intuice, kterou vy zřejmě postrádáte, mi radí, ať tam ještě nechodím.

JOSETTE (*vyjde zpoza paravánu*) No samozřejmě! Protože jsme se odchýlili od toho podstatného! Váš vztah se slečnou Julií!

PIERRE Promiňte, můj... vztah? Téměř slečnu neznám, ani jsem si nepamatoval její jméno.

NICOLE To vůbec nevádí, ale důležité je, že ona je do vás blázen. Dokonce přestává mluvit, když jste s ní! Což je obdivuhodné, jen aby jí to vydrželo...

PIERRE Ona je do mě zamilovaná? No, dalo se to čekat, že ano...

NICOLE To je ale náfuca.

PIERRE Do mě se zamilovávají děvčata na první pohled. To jsem šel zrovna včera po hlavní ulici a nevěřila byste, kolik z nich se... –

NICOLE Odpusťte, ale to je teď irelevantní. Máme už jen stránku a půl.

PIERRE Omlouvám se.

NICOLE Což se vám nelíbí? Slečna Julie je přece mladá a krásná...

PIERRE Není tak krásná jako vy.

NICOLE (*listuje scénářem*) Vy odbíháte od scénáře.

PIERRE To vadí?

NICOLE Ano, to vadí, protože se musíte dát na konci dohromady, tak to má skončit. Nesmí to skončit jinak, i kdybychom to tak cítili oba...

PIERRE A vy to tak cítíte?

NICOLE Já... –

JULIE Chtěla jsem vám, slečno Nicole, něco sdělit. Ach, vy jste pořád tady, pane Pierre? Nevšimla jsem si vás...

NICOLE Měl byste se jít omluvit slečně Michele. Pomozte jí s tou kávou.

Pierre odejde.

JULIE Tak co, slečno Nicole, jaká jsem byla? Řekla jsem mu, že jsem si ho nevšimla, i když to nebyla pravda!

NICOLE Skvěle, slečno Julie, jen tak dál, ale myslím... že byste se měla snažit ještě víc.

JULIE Budu. Slečno Nicole, budu. Nakonec se do mě zamiluje. Že ano?

NICOLE Neříkejte mi, že jste zapomněla, co je napsáno ve scénáři.

- JULIE** Četla jsem ho velice pozorně, na konci se do mě zamiluje. Ale... jsem na pochybách, protože to zatím vůbec tak nevypadá.
- NICOLE** Jak můžete zpochybňovat scénář? Scénář je posvátný, nikdo mu neujde. I kdybychom ho chtěli přepsat... nejde to.
- JULIE** Máte pravdu. Nesmíme se vzpouzet osudu.
- NICOLE** Pan Pierre a slečna Michele by se už každou chvíli měli vrátit, vaří tu kávu nějak dlouho.

Vejde Pierre a Michele, nesou kávy a papíry.

- PIERRE** Neseme čerstvou kávu panstvo!
- MICHELE** A přepsaný scénář!
- JULIE** Cože? Jak? Jak to skončí? Nenapínejte mě už, prosím vás!
- MICHELE** Po omluvě jsme se mimo scénu pokusili přepsat scénář, pan Pierre se mi svěřil, že by radši skončil se slečnou Nicole a ona by prý nebyla proti tomu, a opravdu jsme to přepsali! Tady, přečtěte si to!
- JULIE** Ne... To není možné, vážně je to tu přepsáno!
- NICOLE** Pane Pierre...
- PIERRE** Slečno Nicole... *(natáhnou k sobě ruce a chtějí se obejmout, ale zarazí se)*

Vejde Autor.

- AUTOR** Tak to by stačilo, panstvo! O co se to tu pokoušíte? Vždyť jsem si jen na chvíli zdřímnul! Vy si snad myslíte, že když přepíšete scénář, že si toho nevšimnu? Vždyť je to propána moje vlastní hra! Jak se opovažujete? Vy nemáte skončit spolu, a taky spolu neskončíte. Pierre se musí zamilovat do Julie.
- NICOLE** Ale pane Autore, prosím vás, vy byste chtěl, abychom byli nešťastní?
- AUTOR** To je přece moje rozhodnutí, jestli budete šťastní, nebo nešťastní, vy o tom nemůžete rozhodovat! Vaše životy, vaše rozhodnutí, pocity, slova, všechno řídím já! Mně se zodpovídáte! I kdybyste se vzpouzeli, já vás donutím, abyste skončili tak, jak chci já! Kdybych chtěl někoho z vás zabít, nikdo mi v tom nezabrání, jen já sám!
- MICHELE** A víte, že jste na scéně nenechal žádnou pistoli?
- AUTOR** Klidně by mohla být schovaná třeba za paravánem.
- MICHELE** Slečno Josette, viděla jste za paravánem nějakou zbraň?
- JOSETTE** Ne, neviděla. Ale v krabici by mohlo něco být...
- NICOLE** *(běží za paraván a vyjde se zbraní v ruce)* Nikdo ani hnout!

Všichni zvednou ruce nahoru.

AUTOR *(pomalu spouští ruce dolů)* Vy mě přece nemůžete zastřelit, tu zbraň jsem nenapsal. Kde se tu vůbec vzala? Určitě ale nebude nabitá. Co kdybyste mi ji podala, všichni se uklidníme a skončíme to?

NICOLE Vy si o sobě myslíte, jaký nejste Bůh, že dokážete manipulovat s lidmi, které si vymyslíte. Ale to, co nevíte, je, že ti lidé skutečně existují. A že se ovlivňují navzájem. Fantazie dokáže být skutečně nebezpečná, pane Autore. A vaší krutostí jste na to doplatil. Ta zbraň je nabitá. A bude se z ní střílet. To vás ujišťuji.

AUTOR Nemůžete zabít autora, zabijete tím svůj svět. Vy žijete jen v mé hlavě! Bez mojí hlavy neexistujete!

NICOLE *(pauza)* To říkáte vy. *(zastřelí ho)*

Pauza. Všichni čekají, dívají se na sebe a ani nedýchají.

MICHELE My pořád existujeme! Dokázali jsme to!

JOSETTE Teď můžeme skončit hru podle nás!

PIERRE Miluji tě, Nicole!

NICOLE I já tebe, Pierre!

JULIE Ne! Já vás všechny nenávidím!

MICHELE Řekni mi naposledy, že jsem z venkova.

JOSETTE Scénář se sám přepisuje, podívej! Jsi vážně z venkova...

PAULETTE A poslední slovo chci mít já. Moc dlouho nám ten náš svět nevydržel, co říkáte...?

Všichni se sesunou na podlahu jako hadrové panenky, oči dokořán.

KONEC

Kristýna Loužecká

Na pokraji šílenství

jednoaktová hra

Osoby:

Gigi

Didi (ve které jsou postavy Mimi, Lulu, Gogo, Riri)

Odehrává se na malém prostoru, postavy jsou od diváků odděleny pomyslnou neviditelnou zdí.

MIMI *Já už jsem přišla.*

GIGI *Vážně?*

MIMI *Co budeme dělat?*

GIGI *Nic.*

MIMI *Něco dělat musíme.*

GIGI *Nemusíme nic.*

MIMI *Nic.*

GIGI *Všechno.*

MIMI *Zpívat.*

GIGI *Tančit.*

MIMI *Bavit se.*

GIGI *Svět je hrozné místo.*

MIMI *Tohle místo je hrozné.*

GIGI *Přežijeme to?*

MIMI *Skoro.*

GIGI Takže ne.
MIMI Mám odejít?
GIGI Ne. Ano. Ne.
MIMI Neseme zodpovědnost za naše rozhodnutí.
GIGI Vážně?
MIMI Co budeme dělat?
GIGI Nic.

Pauza

GIGI Ne, takhle to nejde. Takhle jsem to nemyslela.
MIMI Já ti pořád říkám, že neumím hrát a ani nechci.
GIGI Té scéně něco chybí.
MIMI Nech už toho a pojd' se dívat na něco v televizi. Nebo ne, pojdme ven do baru! Někoho sbalíme a bude sranda.
GIGI Nemůžeme jít do baru. Nemůžeme nikam. Posad' se, Mimi.
MIMI Mně se nechce sedět, musím něco dělat! Dáš si drink? Namíchám ti koktejl. Jaký si dáš? (*pantomima*)
GIGI Žádný, přemýšlím.
MIMI Ale jo, udělám ti třeba martini. S olivou, nebo cibulí? (*pauza*) S olivou, nebo cibulí, Gigi?
GIGI Nech mě přemýšlet prosím tě! Potřebuju ticho. Jsi moc hlučná. Na, tady máš text, běž si ho ještě jednou přečíst, ať to umíš perfektně nazpaměť.
MIMI Míchám ti martini, nemůžu si ten papír vzít.
GIGI (*chytí ji za ruce*) Neser mě! Nehraj si se mnou! Vem si ten papír a zmiz mi z očí!

Pauza

MIMI (*tiše*) Chceš něco, co nemůžeš mít. Ale to není můj problém.
GIGI Je to tvůj problém, protože ty jsi já.
MIMI Ne, nejsem. To vážně nejsem. Ani ty si to nemyslíš.
GIGI Ale myslím.
MIMI To, že jsme spolu vyrůstaly a že se nám staly stejné věci, ještě neznamena, že jsme stejné osoby.
GIGI (*potichu*) Ty víš, jak jsem to myslela. Jsi moje sestra a mám tě ráda.
MIMI Nech toho. Jednou jsi na mě zlá a hned zase hodná, člověk se v tobě vůbec nevyzná.

GIGI Ty máš co mluvit.

MIMI *(směje se)* Lulu chce na světlo.

GIGI Ale s ní se vůbec nedá pracovat.

MIMI Nemusíš s námi pracovat, jestli nechceš.

GIGI Musím. Nemám na vybranou.

MIMI Každý máme na vybranou...

LULU Já si chci hrát! *(vezme Gigi za ruku)* Pojd', budeš můj koníček!

GIGI Ne, nebudu ti dělat koníčka, už jsi přece velká holka, vem si papír a maluj si.

LULU To je nuda! To mě nebaví. Chci si hrát s tebou! Učešu ti vlásky. *(tahá Gigi bolestivě za vlasy)* Chceš udělat cop? Udělám ti cop! Já mám koně, vraný koně, to jsou koně mí! *(směje se)* Co jsi tak smutná, trápí tě něco? Nebuď smutná, potom budu smutná i já!

GIGI Lulu, to bolí, pusť mě! Potřebuju teď pracovat, takže si musíš hrát sama, rozumíš?

LULU Ne! Teď nebudeš pracovat, nechci, abys pracovala, ty pořád jenom pracuješ! Pojd' si zahrát hru!

GIGI Chceš si zahrát hru?

LULU No jasně! Já budu hrát baletku a ty baletáka a zatančíme Labutí jezero!

GIGI Lulu, počkej, a nechceš si hrát na něco jiného než na baletku?

LULU Není nic lepšího, než hrát si na baletku.

GIGI To určitě ne, ale dejme tomu, že bys třeba hrála... malou princeznu.

LULU Princeznu? Tak jo! A jaká je ta princezna? Co dělá?

GIGI Čeká ve vysoké komnatě na svého prince, který ji přijede na bílém koni vysvobodit.

LULU A od čeho ji vysvobodí?

GIGI No jo... od čeho ji vlastně vysvobozuje. Od čeho ji vysvobozuje? Od samoty.

LULU Ale vždyť já nejsem sama! Mě nemusí nikdo vysvobozovat!

GIGI To je pravda. Ty si vystačíš.

LULU Tak jo, budu hrát tu tvoji princeznu, když teda chceš.

GIGI Vážně? Tak dobře, tady máš text, stačí ho přečíst a pamatuj, že jsi krásná malá princezna, která je soběstačná a zvládne cokoliv na světě.

LULU No jasně.

LULU *Já už jsem přišla.*

GIGI *Vážně?*

LULU *Co budeme dělat?*

GIGI Nic.
LULU Něco dělat musíme.
GIGI Nemusíme nic.
LULU Nic.
GIGI Všechno.
LULU Zpívat.
GIGI Tančit.
LULU Bavit se.
GIGI Svět je hrozné místo.
LULU Tohle místo je hrozné.
GIGI Přežijeme to?
LULU Skoro.
GIGI Takže ne.
LULU Mám odejít?
GIGI Ne. Ano. Ne.
LULU Neseme zodpovědnost za naše rozhodnutí.
GIGI Vážně?
LULU Co budeme dělat?
GIGI Nic.

Pauza

LULU Jé, to je ale pitomý.

GIGI Jo, to je. Běž si něco číst. Nech mě chvíli o samotě.

LULU S tebou není žádná sranda. Seš nudná. *(sedne si do kouta)*

GIGI *(pro sebe)* Je chytřejší než já. V deseti letech. Ta scéna je špatná. Nedává smysl. Nic už nedává smysl. Ale potřebuju něco dělat, vytvářet něco z ničeho, jinak se zblázním. Tohle vzduchoprázdno mě svazuje. Bere mi kyslík. Mozek přestává pracovat. Žádná inspirace. Z čeho tvořit? Kvůli čemu? Kvůli komu? Povídám si tu sama se sebou. Nejsem nikdo. Nemám žádný účel. Umění je ventil. *(na diváky)* Chci, aby se na mě lidi dívali. Aby mě milovali. Aby se smáli. Brečeli. Vykřikovali moje jméno. Slavná herečka Gigi! Všichni mě budou chtít. Projedím svět skrz naskrz a ztvárním tisíce rolí! Budu úžasná umělkyně. Myslíte, že budu dobrá? Já nevím. Neumím vytvořit žádnou pořádnou postavu. Nic mě nenapadá. Pomozte mi někdo!

LULU Ke komu to mluvíš? Jsme tu samy. Tobě fakt přeskočilo. Měla bys se sebou něco dělat. To by se Didi nelíbilo.

GIGI Mluvila jsem k divákům. Víš? Tady, za tou stěnou. Je mi líp, když si představuju, že tvořím pro někoho.

LULU A proč netvoříš pro mě?

GIGI Ty nejsi divák. Ty musíš hrát se mnou. Jsi moc dobrá herečka. Ani o tom nevíš.

LULU Ale vím, jsem skvělá! *(pauza)* Ne, teď chce zase na světlo Gogo. Nemám ho ráda. Je moc divný.

GIGI Nemluv tak o něm.

GOGO Děkuju, že se mě zastáváš před ostatními. Je to s nimi občas těžké.

GIGI Ne, všichni jste úžasní. Všechny vás mám ráda. Jen kdybyste častěji pouštěli ke světlu Didi.

GOGO Já... *(pauza)*

DIDI Za chvíli...

GOGO Ne, ještě ne. Není její čas. My přece taky musíme nějak žít, ne?

GIGI *(vzlyká)*

GOGO Ale ne, to jsem nechtěl. Promiň mi to. *(obejme ji)* Já vím, že ti sestra chybí. Ale každý máme právo být na světle. Máme vymezený čas. Všichni.

GIGI Nejvíc mi vadí, že s ní nemůžu mluvit, když potřebuju.

GOGO My jí všechno vyřizujeme. Všechno o tobě ví. Ví, co prožíváš a co cítíš. Neboj se... *(vezme ji za pas a políbí na krk)*

GIGI Ne! *(odtrhne se)* Prosím tě, nech toho, Gogo. Už jsme tohle probírali, nebudu s tebou spát.

GOGO Proč ne? Vždyť si tak dobře rozumíme a já tě mám rád...

GIGI Nemůžu spát s vlastní sestrou.

GOGO Tohle tělo je prokletí. Je tak... omezující. Cítím se frustrovaný a osamělý. Nikdo kromě tebe mi nerozumí. Znamenáš pro mě hodně.

GIGI Já tě mám taky moc ráda, Gogo. Ale nikdy spolu nemůžeme být tak, jak chceš ty. Snaž se to pochopit, prosím.

GOGO *(pauza)* No... a jak jsi na tom s tvorbou? Pokročila jsi? Ukaž mi, co jsi napsala.

GIGI Chceš si to zahrát?

GOGO Jasně že chci.

GOGO *Já už jsem přišel.*
GIGI *Vážně?*
GOGO *Co budeme dělat?*
GIGI *Nic.*
GOGO *Něco dělat musíme.*
GIGI *Nemusíme nic.*
GOGO *Nic.*
GIGI *Všechno.*
GOGO *Zpívat.*
GIGI *Tančit.*
GOGO *Bavit se.*
GIGI *Svět je hrozné místo.*
GOGO *Tohle místo je hrozné.*
GIGI *Přežijeme to?*
GOGO *Skoro.*
GIGI *Takže ne.*
GOGO *Mám odejít?*
GIGI *Ne. Ano. Ne.*
GOGO *Neseme zodpovědnost za naše rozhodnutí.*
GIGI *Vážně?*
GOGO *Co budeme dělat?*
GIGI *Nic.*

Pauza

GIGI *Tak... Co na to říkáš?*
GOGO *Líbí se mi to. Má to náboj.*
GIGI *Vážně? Vážně se ti to líbí?*
GOGO *Jo. Máš talent.*
GIGI *(vrhne se mu kolem krku) Děkuju! Ani nevíš, jakou mám radost! Děkuju!*
GOGO *(jemně se vytrhne z objetí) Nemáš za co, vždyť je to pravda. Inspirovala ses absurdním divadlem, vid'?*
GIGI *Ano. Je to absurdní divadelní hra.*

GOGO A máš napsanou další scénu? Jak se bude tvoje postava vyvíjet?
GIGI Tady jsem se zasekla a nevím jak dál.
GOGO Ty určitě něco vymyslíš. Jsi moc chytrá.
GIGI Ne jako ty.
GOGO Já nejsem chytrý, jen se snažím nad věcmi přemýšlet.
GIGI Ty jsi tak úžasná osoba a ani o tom nevíš. Nebo hůř, víš, ale odmítáš si to přiznat. Přiznej se, že je to tak?

(začne Goga lechtat, oba se smějí)

GOGO Nech toho! Nedráždi hada bosou nohou.
GIGI Promiň.
GOGO Nechám tě tvořit. Ty naše umělkyně. *(sedne si do rohu)*
GIGI Svět je hrozné místo... Tohle místo je hrozné. Kdybych tak mohla jít ven mezi lidi... Jsem jako princezna zavřená ve vysoké věži a čekám na prince, který mě přijede na bílém koni vysvobodit. *(na diváky)* Chcete, abych vám něco zazpívala? *(zpívá I Am Stretched on Your Grave)* When my family thinks, that I'm safely in my bed, from morn until night, I am stretched at your head, calling out to the earth, with tears hot and wild, for the loss of the boy, that I loved as a child. So I am stretched on your grave, and I'll lie here forever, if your hands were in mine, I'd be sure they would not sever, my apple tree, my brightness, it's time we were together, for I smell of the earth, and am worn by the weather. *(vzlyká)*

GOGO Gigi, jsi v pořádku? Pojd' ke mně... *(vezme ji do náruče)*
GIGI Tati... jak jsi nám to mohl udělat...
GOGO Já jsem Gogo, podívej se na mě. Gigi! *(zatřese s ní)* Už je dobře. Je to dobrý. Nikdo ti neublíží. Jsem tu s tebou. Neopustím tě. Pšš... *(políbí ji, Gigi mu vrazí facku)*
GIGI Pusť mě! Dej ty ruce pryč! Nenávidím tě! Proč se takhle musíš chovat? Copak nemůžeš být normální? Normální sestra? Nechci tě už ani vidět! *(jde k divákům)* Viděli jste to? Pomozte mi někdo, tohle přece není normální, to je... zvrácený! Moje sestra, víte, ona je nemocná. Už dlouho. Má mentální nemoc. Táta nás... když jsme byly děti... táta... *(přerývaně dýchá, rozesměje se)* To si ani neumíte představit, co nám dělal! Sestra se z toho zhroutila. Přeskočilo jí. Ani se jí nedivím. Mně asi za chvíli přeskočí taky.

GOGO Jí nepřeskočilo, říká se tomu mnohočetná porucha osobnosti nebo taky DID.
GIGI Jasně, ona si to uměla zařídit. Prostě se pomátla, objevili jste se v ní vy a ona se schovává! Nechce na světlo! Bojí se, kdežto já tu přežívám s vámi. Já bojuju, já se snažím, já... Už nemůžu. Můžu se zbláznit? Chci se zbláznit. Pak bude všechno jednodušší. *(směje se)*

GOGO Já už... musím jít, Gigi. Zase se perou o to, kdo bude na světě.

GIGI At' je to Didi. Musím s ní mluvit.

GOGO Ne, není to Didi, ale... *(pauza)*

RIRI Copak to s tebou je? Ty ale vypadáš neupraveně. Necudně. Otři si obličej, je neslušné brečet v cizí přítomnosti.

GIGI Riri. S tebou už jsem dlouho nemluvila.

RIRI Já vím. Chyběla jsem ti? Určitě ano. Tak pověz, jak se ti vede?

GIGI Momentálně ne moc... dobře.

RIRI Ále, jak to? Přece pořád... píšeš, ne? Nebo tě to už přestalo bavit? Měla bys dělat něco užitečnějšího. Jako tvoje matka. To byla vzorná žena. Ctnostná žena. Měla by sis z ní vzít příklad a chovat se víc jako ona.

GIGI Mám se chovat jako máma? Jako ta, která nechala tátu, aby nám dělal ty věci? Ctnostná? Kurva to byla, co nechala otce zneužívat svoje vlastní děti! Nic proti tomu neudělala a jen přihlížela! A pak se zabila! Tomu ty říkáš ctnost? Byla to nelidská zrůda stejně jako táta! *(Riri jí vrazí facku)*

RIRI Takhle už nikdy nemluv. Nebo ti vymlátím ta sprostá slova z úst. Jsi nečistá. Zpytuj svou duši a Bůh ti možná odpustí.

GIGI Jasně. Modlení je tvoje jediná odpověď na všechny problémy. Jako by to mohlo někoho zachránit... *(směje se)* Já už jsem ztracená, víš. Není cesty zpět. Vybrala jsem si. Chci být herečkou. Chci žít. Tvořit. Být slavná.

RIRI Chceš se stát kurvou a zaprodávat svoje tělo cizím lidem!

GIGI Ty nejsi moje matka! *(do publika)* Slyšíš? Říkají mé jméno. Chtějí mě. Chtějí, abych hrála. Dobře, co chcete abych vám zahrála? Jistě. Tady, tohle čti se mnou. *(dá papír Riri)*

RIRI Ke komu to mluvíš? Vždyť jsme tu samy.

GIGI K divákům, pro ně celou tu dobu hrajeme. Jen čti to, co máš.

RIRI *Já už jsem přišla.*

GIGI *Vážně?*

RIRI *Co budeme dělat?*

GIGI *Nic.*

RIRI *Něco dělat musíme.*

GIGI *Nemusíme nic.*

RIRI *Nic.*

GIGI *Všechno.*

RIRI *Zpívat.*

GIGI Tančit.
RIRI Bavít se.
GIGI Svět je hrozné místo.
RIRI Tohle místo je hrozné.
GIGI Přežijeme to?
RIRI Skoro.
GIGI Takže ne.
RIRI Mám odejít?
GIGI Ne. Ano. Ne.
RIRI Neseme zodpovědnost za naše rozhodnutí.
GIGI Vážně?
RIRI Co budeme dělat?
GIGI Nic.

Pauza

GIGI *(k divákům, uklání se)* Děkuji, děkuji! Byli jste skvělí, mockrát vám děkuji! *(směje se, mává a uklání se)*

RIRI *(položí ruku na rameno Gigi)* Nikdo tu není!

GIGI *(zařve)* Nesahej na mě! Neopovažuj se na mě sáhnout! Jsi mi odporná! Nenávidím tě! Vypadni z mého života! Nech mě na pokoji! Nemůžu dýchat! Nemůžu dýchat! *(zrychleně dýchá)* Já asi umřu.

DIDI *(vezme ji do náruče)* Gigi, to jsem já. Jsem tady. Uklidni se, to jsem já, Didi. Jsem tu s tebou. Všechno bude dobrý.

GIGI *(pomalu se zklidňuje)* Didi? Jsi to ty? Konečně. Já tě potřebuju. Nemůžu být bez tebe. Mám jenom tebe. Bez tebe bych nebyla nic. Nemůžu být herečkou bez tebe. Budeš vždycky u mě, vid'? Neopustíš mě?

DIDI Neboj se. Pššš. Jsem tu. Nikam nejdu. Jsem tu, sestřičko. Nikdo ti už neublíží. Budu s tebou navždycky. To ti slibuju.

GIGI Pamatuješ, když jsme byly malé a táta s mámou nás vzali do divadla? Tehdy jsem věděla, že je mým osudem stát se herečkou. Potom jsme všichni doma přehrávali scénky z divadla. A hlavně když se hádali, tak jsme si my dvě hrály, že jsme někde jinde a že jsme někým jiným. Přála bych si být někým jiným někde jinde...

DIDI Gigi... Už... Budu muset jít.

GIGI Ne! To ne, vždyť jsi na světle hrozně krátce, buď tu ještě se mnou! *(drží ji za ruku)*

DIDI Promiň, ostatní... mi to nedovolí...
GIGI Říkala jsi, že mě neopustíš! Že tu budeš vždycky se mnou!
DIDI To budu, Gigi, vždycky...
MIMI Budeme tu s tebou...
LULU Hrát si! Hrát!
GOGO Mám tě tak moc rád...
RIRI Já tě ukázním.
GIGI Ne! Ne! (*vrhne se k divákům, škemrá*) Pomozte mi! Prosím, pomozte mi! Já se zblázním, já to nezvládnu... Pomozte!

KONEC

Kristýna Loužecká

zeMĚ

absurdní drama

Osoby:

MEKURA	(= slepý) asi dvacetiletý chlapec, fotograf
KOE	(= hlas) dívka ve stejném věku jako Mekura, z vesnice
TAYA	(= pole v údolí) matka Mekury
HIKARU	(= světlo) otec Mekury
BABIČKA	Matka Tayi
DĚDEČEK	Otec Tayi
KŘEŠŤANSKÝ MISIONÁŘ	
STAŘENKA	
DAISKE	(= velká moc) Mekerův producent a dlouholetý přítel
CHODCI V DAVU	
HAČIKO	Mekerův pes na vodítku

I. obraz

ŠIBUJA V TOKIU, JAPONSKO. Uprostřed křižovatky plné lidí pospíchajících do práce a z práce stojí MEKURA se svým psem HAČIKEM. Kolem krku mu visí fotoaparát a HAČIKA má na vodítku. Vlevo od nich stojí socha psa Hačiko. Nad nimi visí obrovská roztržitá plocha zrcadla odrážející každý pohyb.

(pozn. Japanese Type Beat: Hito)

STAŘENKA *(projde kolem Mekury, vrazí do něj a rozsypají se jí tašky s ovocem)* Ach, božínku! Ty moje záda. Co tady takhle blbě stojíte? To mi ani nepomůžete?

MEKURA *(pauza)* Ne.

STAŘENKA Cože? Co si to dovolujete? Víte vy, kolik je mně a kolik je vám? Omluvte se a hned mi pomozte ty jablka sebrat, než se z nich stane mošt.

MEKURA Omlouvám se.

STAŘENKA Aspoň že se pán uráčil se mi omluvit. Vy mladí... Nemáte kus citu v těle a zdvořilosti ani za mák. Do starý báby vrazí, skoupej na slovo a ani nepomůže...

(Rozhovor zaslechne KŘESŤANSKÝ MISIONÁŘ a přidá se k nim)

MISIONÁŘ Ale copak, babičko? Copak se vám stalo?

STAŘENKA Co vám je do toho? Tak abyste věděl, vy mladí byste se všichni měli stydět! Jak se ke starším chováte, no to je prostě hrůza! V metru to nepustí sednout, poslouchá to nahlas muziku, drzý je to, sprostě to mluví... Neúcta. Hanba vám všem!

MISIONÁŘ Ale babičko... Já vás pozoroval už z dálky, a to vy jste vrazila do něj, on tu jen stál a ani se nehnul.

STAŘENKA No právě! Co tu má kdo co stát! Tady se chodí! Já už vás, chlapče, pozoruju pátej den, kolem týhle doby jdu vždycky domů s nákupem a vy tu pořád stojíte i s tím psem a ani se nehnete. No takhle by to přece nešlo, proč to vůbec děláte? Jen si ničíte zdraví, měl byste se trochu hnout. Jít na procházku, ne tu jen pořád takhle stát jako solnej sloup. Překážíte tu, lidi se vám musej obloukem vyhejbat. Jste tu jen na obtíž! Jděte dělat něco užitečného někam jina. Ty mladý... *(pauza)* Dnešní generace nemá pevnou půdu pod nohama, tak je to. Lítá si v oblacích bez ohledu na následky.

(S mumláním odchází)

MISIONÁŘ *(na Mekuru)* Jste v pořádku, chlapče? Nestarejte se o to, takoví lidé prostě jsou. Když mají špatný den, vylíjí si to na ostatních. A vlastně, proč tady takhle stojíte? Čekáte snad na někoho?

MEKURA Ne.

MISIONÁŘ Aha, takže... byste na mě měl chvíli? Když nikam nespícháte.

MEKURA Vy jste nějaký... šířitel náboženství?

MISIONÁŘ Ano, jak můžete vidět... Jsem katolík a mým úkolem je zasvětit do našeho křesťanského světa nové duše. Zeptám se vás: Věříte v Boha, synu?

MEKURA Ne.

MISIONÁŘ Aha, no, tak to bude těžší...

MEKURA Vy tuhle práci děláte poprvé, že?

MISIONÁŘ Prosím?

MEKURA No, že poprvé rozdáváte letáky na ulici a hlásáte vaše náboženství cizím lidem. Nezníte moc přesvědčivě.

MISIONÁŘ Vážně? Máte pravdu... Jsem nováček. A zatím jsem na vážkách dokonce i já o vlastní víře...

- MEKURA** Opravdu? A o čem pochybujete?
- MISIONÁŘ** Cože? O čem pochybuju? Jak to myslíte, nějak vám nerozumím...
- MEKURA** Položil jste mi špatnou otázku. Zeptal jste se mě, jestli věřím v Boha. I kvůli tomu jsem poznal, že tohle děláte poprvé.
- MISIONÁŘ** A jak jsem se tedy měl zeptat?
- MEKURA** „Je podle vás Bůh spravedlivý?“ Na tohle byste se měl lidí ptát.
- MISIONÁŘ** No já myslím, že by se mělo začít otázkou, jestli vůbec Bůh... –
- MEKURA** Ale to je přece jasné, že Bůh existuje. A je jedno, v jaké podobě, jestli jako Ježíš Kristus, nebo Brahma, Višnu a Šiva, nebo jako Alláh. Na tom totiž nezáleží. To je jen bezvýznamný detail. Protože cíl všech náboženství je všude vesměs stejný. Liší se jen ve způsobu praktikování. Ale o tom jsem stejně nechtěl mluvit. Já se vás ptám. Je podle vás Bůh spravedlivý?
- MISIONÁŘ** Podle mě? No... já... nevím. Asi ano, řekl bych.
- MEKURA** „Asi ano, řekl bych...“ Pořád nezníte přesvědčivě, příteli. Měl byste tohle nechat, když si nejste jistý. To není práce, kterou může dělat kdokoliv, víte.
- MISIONÁŘ** Ale počkejte, tak mi na to odpovězte vy.
- MEKURA** Já ale neřekl, že znám odpověď. Já ji právě tady a právě teď hledám.
- MISIONÁŘ** Vážně? Jak? Jak ji hledáte?
- MEKURA** *(pauza)* Čekám.
- (Vchází KOE s mapou v ruce, je ztracená)*
- KOE** *(na Mekuru a Misionáře)* Dobrý den, prosím vás, můžu se zeptat, jak se dostanu na Šibuju? Právě jsem přijela z vesnice kousek od Tokia a hledám tu obchod s fotoaparáty... – *(uvidí Mekurův fotoaparát)* Jé, páni, to je ten nejnovější model! Stojí přinejmenším 150 000 jenů! To jsou skoro všechny mé úspory...
- MISIONÁŘ** Slečno, právě stojíte uprostřed Šibuji.
- KOE** Aha... Děkuju. A nevíte, kde bych našla tenhle obchod? *(ukáže misionáři mapku)*
- MISIONÁŘ** Tak to opravdu nevím... Možná když se vydáte tudy. *(ukazuje)*
- MEKURA** Promiňte... jak se jmenujete?
- KOE** To myslíte mě? Já jsem Koe, a vy?
- MEKURA** Koe... Krásné jméno. Sedí k vám. Máte moc krásný hlas...
- KOE** Takový kompliment jsem ještě od nikoho nedostala... Copak nezáleží v dnešní době jen na vzhledu?
- MEKURA** Pro mě je příjemný hlas důležitější než vzhled. Mé jméno je Mekura.
- KOE** Těší mě. *(podá Mekurovi ruku, ten ji nepřijme, naopak vezme svůj fotoaparát do ruky a vyfotí něco před sebou)* A vy tady na někoho čekáte? Máte s někým schůzku?

MEKURA Ne. Nemám s nikým schůzku.
KOE Takže tu stojíte a fotíte... Co to vlastně fotíte?
MEKURA No... všechno, co je tu k vidění. Lidi, oblohu, obchody...
KOE Ukažte mi nějaké fotky! Jste dobrý fotograf? Fotíte už dlouho?
MISIONÁŘ Tak já už... –
MEKURA Ne, neodcházejte, prosím.
MISIONÁŘ Nechci vám tu překážet.
KOE Ale vždyť vy nám tu nepřekážíte. My tři překážíme ostatním.
MEKURA Pamatujete, co jsem vám řekl?
MISIONÁŘ Co přesně?
MEKURA To, že čekám.
KOE Aha, takže přece jen na někoho čekáte.
MEKURA Ano. Čekám, až mi Bůh vrátí to, co mi vzal.

II. obraz

METRO. MEKURA a KOE jsou studenti střední školy. Oba čekají na nástupišti spolu s ostatními studenty. Mají na sobě školní uniformy. KOE si čte knihu a MEKURA poslouchá hudbu ve sluchátkách.

(pozn. Adagio, 2046)

(Přijede metro, všichni nastupují, jen MEKURA pořád stojí a nehýbá se)

KOE *(na Mekuru)* Hej, ty nejedeš do školy?
MEKURA *(neslyší ji kvůli sluchátkům v uších)*
KOE Hej! *(zamává mu rukou před očima)*
MEKURA *(lekne se a podívá se na ni)* Jo, jasně. Cože?
KOE Říkám, že jestli jdeš do školy, tak by sis měl pospíšet, metro za chvíli odjíždí.
MEKURA Jasný. *(pauza)* Já nejdu.
KOE Ty nejdeš do školy? Tak proč tu teda stojíš?
MEKURA Nevím. Jen tak. Mám rád metro. Jeho zvuk.
KOE Ale jak můžeš mít rád jeho zvuk, když máš sluchátka? Jak se vůbec jmenuješ? Podle uniformy jsi ze stejné školy jako já, ale ještě jsem tě neviděla.
MEKURA Nejdřív by ses měla představit ty. Taková nevychovaná, bože...

KOE Hej!

MEKURA A neřvi na mě pořád ‚Hej!‘, je to pěkně otravný.

KOE Když neznám tvoje jméno...

MEKURA Když mě hezky poprosíš, tak ti ho řeknu.

KOE To si děláš srandu! Proč bych tě měla prosit? Ani nevím, jestli nejsi mladší než já. Ani nápad. Žádný prošení.

MEKURA Tak se moje jméno nikdy nedozvíš.

KOE Už mě to přestalo zajímat. *(ozve se hlášení metra, že se dveře zavírají a metro odejde)* Ne! Počkat! Já tím metrem jedu! Ne!

MEKURA *(pauza)* Jejda.

KOE To kvůli tobě! Co budu dělat, nestihnu první hodinu a píšeme test z matematiky...

MEKURA Nepovídej... To je teda hrůza...

KOE Zase si ze mě utahuješ! Že jsem se s tebou vůbec začala bavit...

MEKURA Tvoje blbost.

KOE Hej!

MEKURA *(přiblíží se nebezpečně blízko ke KOE)* Tak hele, ty. Už mi lezeš na nervy s tím svým ‚Hej‘. *(chytne ji za ruku a táhne pryč)*

KOE Co – co to děláš? Pust’ mě! Kam mě to táhneš?

MEKURA Pryč.

KOE Ty úchyláku! Nahlásím tě na policii za sexuální obtěžování! Hnedka mě pust’! Pomoc! Pomoc! Tenhle kluk mě chce znásilnit!

MEKURA Panebože! Já tě nechci znásilnit! A přestaň řvát! *(pustí ji)*

KOE *(pauza)* No proto. A kam jsi mě to chtěl... vzít?

MEKURA S sebou. Někam... Nevím ani kam. Prostě pryč odtud.

KOE Ty nemáš rád... školu?

MEKURA Ne.

KOE A co máš rád?

MEKURA Cestování. Hudbu. A hlavně holky, který moc nemluví.

KOE Moc vtipný. Ale teď vážně... Ty chodíš za školu, vid’?

MEKURA A co je na tom? Je to můj život.

KOE Přestaň se chovat tak cool a přiznej barvu.

MEKURA Mám rád modrou barvu.

KOE Tak jsem to nemyslela... a proč?

MEKURA Modrou, jako je barva oblohy.

KOE Já mám taky ráda modrou...

MEKURA Já se tě neptal.

KOE Ty jsi vážně neuvěřitelný.

MEKURA Já vím.

KOE Hej.

MEKURA Tak hele, přestaň... –

KOE Koe. Jsem Koe.

MEKURA *(pauza)* A já Mekura.

(Zvuk projíždějícího metra v dálce)

III. obraz

NA VENKOVĚ V JAPONSKU. MEKURA je šestiletý chlapec. S jeho rodiči se vydali na venkov za prarodiči. Útulná domácnost s nízkým stolem a polštáři. Všichni sedí a povídají si.

(pozn. Kabuki)

(Taya nalévá čaj prarodičům)

DĚDEČEK To je doba, co jsme vás viděli naposledy. Měli jste příjemnou cestu?

HIKARU Ano, ano, měli. Vlákem moc často necestujeme, ale vždy když jedeme k vám, je to zážitek.

BABIČKA A co Mekura? Jak se ti daří, chlapče?

MEKURA *(podívá se na TAYU, ta kývne)* Dobře, babičko, děkuju za optání.

TAYA Před měsícem měl šesté narozeniny, ale byl nemocný. Museli jsme s ním do nemocnice.

BABIČKA Něco vážného?

TAYA Vlastně ne. Byla to jen chřipka, ale když jsme šli na preventivní vyšetření, dozvěděli jsme se nemilou zprávou, ale teď vám to tady nemůžu říct... *(loupne očima směrem k MEKUROVI)*

DĚDEČEK Tak později, později. No a co ty, Hikaru? Jak to jde s prací ve velkoměstě?

HIKARU Moc dobře. Nemůžu si stěžovat. Práce je dost...

BABIČKA To se divím. Copak fotografování že je pořádná práce...

DĚDEČEK Ale prosím tě, nech toho zase...

HIKARU Dnes je to hodně žádané a dobře se za to platí. Nežijeme si špatně.

TAYA To je pravda, mami. Jsem ráda, že žijeme ve velkém městě. Je tam hodně pracovních příležitostí a... -

BABIČKA Takže podle tebe je vytírání podlahy v kancelářích pořádná práce?

TAYA Ale mami, já... -

DĚDEČEK Nehádejte se. Tady ne.
(pauza)

HIKARU Rodinu zaopatřuji sám a stačím na to. Jsem rád, že Taya nemusí tolik pracovat. Alespoň má víc času na to být doma s Mekurou.

DĚDEČEK Právě jsem si vzpomněl! Vždyť já mám někde schovaný dárek... *(jde ho hledat v krabici)*

MEKURA Jé, dárek! Já se těším, co je to, dědečku?

DĚDEČEK *(podá mu zabalenou krabici)* To uvidíš, až to otevřeš. No šup!

MEKURA *(rozbaluje dárek)* Páni, to je letadlo! Dřevěné letadlo! Takové jsem vždycky chtěl, dědečku! Děkuju, dědečku, babičko! *(hluboce se ukloní)*

DĚDEČEK To jsem rád, že se ti líbí. Vyráběl jsem ho sám, víš.

MEKURA Vážně, dědečku? Ty umíš vyrábět letadla?

DĚDEČEK Ale ne ta opravdová, jen vyřezávat malé modely. Pojd' sem, ukážu ti to. *(odejde s MEKUROU ze scény)*

TAYA Děkujeme za dárek pro Mekuru. To muselo tatínka stát hodně času a námahy.

BABIČKA Ale ne, to je maličkost. On je na tvrdou práci zvyklý. Ne jako tvůj muž...

TAYA Mami!

HIKARU Já vím, že se vám moje práce nelíbí a že jste si pro svou dceru asi představovala jiného muže. Muže, co umí hospodařit v zemědělství, obdělávat rýži a zeleninu. Ale asi se s tím už budete muset smířit. Jsem fotograf a chci, aby i Mekura byl jednou fotograf.

TAYA Ale zlato, doktor přece říkal, že... -

HIKARU To je mi jedno, co říkal! Na tom nezáleží. Tak ať. Prosím, za několik let možná Mekura přijde o zrak, ale taky nemusí. Do té doby ho naučím fotografovat a bude skvělý. Bude slavným fotografem stejně jako já.

BABIČKA Tvůj syn... že přijde o zrak?

TAYA Ano... Už je to tak. Nedá se s tím prý nic dělat. Doktor mu našel oční vadu, která se projeví za pár let. Neví se kdy, je možnost, že o zrak přijde až ve stáří, nebo taky už za pět let. Teď oslavil osmé narozeniny, ve škole se učí dobře, má skvělé kamarády... A přijde o zrak! *(začne vzlykat)*

- HIKARU** *(utěšuje ji)* Ale no tak, drahoušku. Doktor říkal, že je i malá možnost, že se choroba nerozvine a zrak mu zůstane. Všechno chce jen čas...
- BABIČKA** Tak to je dobré! Můj vnuk bude slepý a ty říkáš, že všechno chce čas! Ta choroba určitě přišla z tvój rodiny! To dítě bude kripl kvůli tobě! Já věděla, že s člověkem z velkoměsta budou jen problémy. Vy si totiž neumíte ničeho vážit! Jen samé peníze, alkohol, auta, moderní technologie... Každý den koukáte na mobil a televizi a pak se divíte, že jste nemocní! Ne ne, já to říkala, já to věděla... Člověk by měl stát nohama pevně na zemi! Vy ani nevíte, co to je... Pravá země, půda, nic to pro vás už neznamená! Už ani nevíte, co je to příroda...
- TAYA** Mami! Prosím tě, přestaň s tím! Já jsem ráda, že jsem se odstěhovala, slyšíš? Lezlo mi to krkem! Tady na vesnici všichni každého znají, pomlouvají, nemůžeš někam jít, aniž by se o tom všichni hned nedozvěděli! Jako by mě pozorovaly všudypřítomné oči a nespustily ze mě pohled ani na vteřinku! Jako oči boha... Nemohla jsem tady dýchat, rozumíš? Nemohla... Chtěla jsem svobodu...
- BABIČKA** A tak teď místo čerstvého vzduchu vdechuješ výpary z aut a špinavých ulic a svobodně uklízíš něčí svinčik na podlaze, ano? Tohle jsi chtěla?
- HIKARU** Za chvíli vás uslyší i sousedé, jestli neztlumíte hlas.
(pauza)
- BABIČKA** A Mekurovi jste to řekli?
- HIKARU** Ne, zatím ne. Nechceme ho tím vyděsit...
- BABIČKA** Chudák chlapec...
(MEKURA vejde do pokoje)
- MEKURA** Mami, tati. Já... nebudu vidět?
- TAYA** Mekuro, tys... tys to slyšel?
- HIKARU** Ale ne, to ne, neboj se. Nepřijdeš o zrak, budeš normální jako všichni ostatní.
- MEKURA** Ale já vás slyšel, já slyšel, o čem jste mluvili. Budu kripl. Nebudu moct vidět.
- TAYA** Ne! Ty budeš vidět, zlatíčko. Budeš, to ti slibuju!
- MEKURA** A ani brýle mi nepomůžou...?
- BABIČKA** Chlapče, nic není zatím jisté...
- MEKURA** Takže nevidím svoje nové letadlo! Já nebudu vidět! *(hlasitě brečí)*
- HIKARU** Dědečku, proč jste mu nezacpal uši, aby to neslyšel?
- DĚDEČEK** Bylo pozdě, já... –
- TAYA** Drahoušku, Mekuro, neplakej, maminka je u tebe... *(vezme MEKURU do náruče a utěšuje ho)* Neboj se ničeho, maminka tě ochrání. Maminka s tatínkem nedovolí, abys neviděl. Ne, ty budeš mít zrak jako orel. Uvidíš dál a víc než ostatní. Ano, ty uvidíš něco, co ostatní nikdy nevidí... uvidíš.

IV. obraz

ATELIÉR V TOKIU. MEKURA je dospělý, známý fotograf. Všude po stěnách jsou fotografie, moderní nábytek, MEKURA má na sobě nové sako a kravatu, prohlíží si fotografie, pije víno a nervózně pokukuje po hodinkách na levé ruce.

(pozn. Polonaise, 2046)

MEKURA ,Člověk umírá už za svého života'... Od koho to je...? Už jsem ten citát někde slyšel. Že by Nietzsche? Ale to je teď jedno, kde sakra vězí ten Daiske? Za chvíli musíme vyrazit...
(ozve se klepání na dveře) Dále!

(vstoupí DAISKE)

DAISKE Tak už jsi hotový? Můžeme vyrazit, trochu jsem se zpozdil, ale auto čeká dole.

MEKURA No konečně, tomu říkáš zpoždění? Půlhodina! Já ti tady začal přemýšlet, že by se k těm fotkám hodily citáty... Hele neznáš tenhle? ,Člověk umírá už za svého života' nebo tak nějak to bylo... Nemůžu si vzpomenout od koho to je...

DAISKE To vážně netuším. Podívám se na to, až bude po té velké slávě. Dneska je tvůj velký den, kamaráde! Po roce jsem sehnal galerii, a to ti řeknu, byla to práce... No! Ale vyplatilo se to, tvoje výstava fotografií bude veliký hit! Debut mladého začínajícího umělce, jehož otec byl taky slavný fotograf... Pokračování v jeho šlépějích, to je přece senzace! Zařídil jsem ti dokonce reklamy na billboardech a obchodních domech, pak musíme domluvit termín na focení...

MEKURA Počkej, počkej, já že se budu fotit? Tak to ne, v žádném případě.

DAISKE Prosím tě, nehraj si na stydlivku, musíš se nechat vyfotit, takhle se totiž dělá reklama. Nevypadáš vůbec špatně a to se musí prodat! Dneska je to hodně in. Ale o to se nestarej, nechej všechno na mně. Já všechno zařídím, tak jako vždycky. A že jsem tě ještě ani jednou nezklamal!

MEKURA No...

DAISKE Co?

MEKURA Dáš si víno? Stejně už jdeme pozdě... (naleje DAISKEMU sklenici)

DAISKE Alespoň budeš mít grandiózní entréee...

MEKURA Jako vždycky, ne? (smějí se)

DAISKE Tak na tebe, brachu! Na slavného a velkého Mekuru!

MEKURA A na jeho věrného přítele a producenta Daiskeho! (připijí si)

DAISKE No ale řeknu ti jedno, Mekuro... Měl by sis už najít nějakou ženskou.

MEKURA Já? Proč? Žádnou nepotřebuju. Mám tebe, ty mi stačíš.

- DAISKE** Ale... Já... totiž ještě jsem ti to neřekl, je to docela čerstvé...
- MEKURA** Cože? Daiske, tak ty...
- DAISKE** Ano, je to tak, já... -
- MEKURA** Ty mě máš rád?
- DAISKE** *(pauza)* Ježíši! Ne! Panebože, co si to myslíš, to ne! Takhle jsem to nemyslel, ty pitomče... Já se budu ženit!
- MEKURA** Co? Ty kanče, ty že se budeš ženit? A s kým? Znáš ji? Nebo ho?
- DAISKE** Je to ona, ty vtipálku. A ne, neznáš ji. Dneska přijde na výstavu. Představím ti ji. To ti je panečku ženská... Krásná, chytrá a vtipná. No takovou už dneska snadno nenajdeš!
- MEKURA** Vážně? Hm... Tak to se na ni těším. Ale jedno nechápu.
- DAISKE** Co?
- MEKURA** No že si tak skvělá ženská vybrala zrovna tebe.
- DAISKE** Hele moc nemluv a jdeme, nebo přijdeme až moc pozdě!
- (předě, oba přejdou do galerie, kde visí MEKUROVY fotografie, v místnosti je spousta slavnostně oblečených lidí, všichni drží v rukou skleničky se šampaňským)*
- DAISKE** *(společně s MEKUROU si vezmou od číšníka skleničku)* Vážené dámy a pánové, drazí přátelé. Vítám vás všechny na zahájení nové výstavy fotografií svého dlouholetého přítele Mekury, který dnes slaví debut a vstupuje tím do uměleckého světa. Chtěl bych mu osobně popřát hodně štěstí a další skvělé úspěchy. Ať o tobě Tokio ještě uslyší! Na zdraví!
- VŠICHNI** Na zdraví!
- MEKURA** Děkuji moc všem, co dnes přišli. Velice si toho vážím a... Já nejsem na dlouhé přípitky, takže řeknu jen: Ať žije umění!
- VŠICHNI** Ať žije umění! *(všichni se napijí a začnou si povídat v hloučcích a zkoumat fotografie, začne hrát jazz)*
- DAISKE** Teda řeknu ti, tohle bude úspěch, cítím to v kostech! *(přiblíží se k nim KOE ve večerních šatech)* Ahoj zlato! Mekuro, představuji ti svoji snoubenku... -
- KOE** Koe. Těší mě, pane Mekuro. Hodně jsem o vás slyšela. Vaše výstava se mi moc líbí. Máte takový osobitý styl.
- MEKURA** Děkuji. To mě těší. Rád vás poznávám.
- DAISKE** No, vidím, že si budete rozumět... Zdravím, pane Macudo! Omluvíte mě na okamžik, zahlédl jsem starého známého... *(odejde)*
- KOE** Jak se vlastně vaše výstava jmenuje?
- MEKURA** Docela poeticky: „Co oči nevidí...“
- KOE** Ano? A dál?

MEKURA Dál už nic. Jsou tam jen tři tečky.

KOE Zvláštní název...

MEKURA Jak můžete vidět, tyhle fotografie jsou vyvolávané a všechny černobílé. Hraji si se světlem a stínem a kontrasty. Protože kontrasty jsou ve všem... i v lidech.

KOE To máte pravdu.

MEKURA Divila byste se, kolik jsem toho prožil, když jsem fotil tyhle fotografie... Každá má svůj příběh. Přemýšlím, že bych k nim přidal i citáty. Neslyšela jste někdy tenhle? ‚Člověk umírá už za svého života.‘

KOE Ne. Kdo to řekl?

MEKURA Na to si právě nemůžu vzpomenout.

KOE To musel být určitě velký muž. A co vlastně znamená?

MEKURA Myslím, že to má znamenat, že se během svého života člověk mění a tím doslova zabíjí svá předchozí já. Například přechod z dětství do puberty a následně do dospělosti...

KOE Pravda. Není vůbec jednoduché se v těchto obdobích umět orientovat. Člověk je velmi citlivý a každý otřes může znamenat konec.

MEKURA Jaký konec prosím vás?

KOE Ale to víte, třeba sebevraždu a jiné ztřeštěné nápady. Co si myslíte o sebevraždě?

MEKURA Já myslím, že je to pitomost. Člověk se přece narodil, aby žil, ne? Život nám někdo věnoval, takže my samotní nemáme právo si ho vzít. Připadá mi to jako absurdní blbost. Sebevražda.

KOE V tom s vámi naprosto souhlasím. Je to zvláštní, ale...

MEKURA Co?

KOE Mám pocit, že... Tedy vy ten pocit ve mně silně vyvoláváte... Jako bych vás znala celý svůj život.

MEKURA To zní jako nějaká balící hláška z filmu.

KOE Taky že je. *(smějí se)*

MEKURA Řekněte mi, jak jste se s Daiskem poznali?

KOE To by byla dlouhá historie. A do dlouhých historek se mi právě teď pouštět nechce...

MEKURA Řeknu vám zcela nezaujatě, že Daiskemu závidím.

KOE Vážně...?

MEKURA Zmínil se, že jste prý krásná, chytrá a vtipná. Ale na něco důležitého zapomněl.

KOE A to...?

MEKURA Že máte obrovské charisma, které člověka připoutá natolik, že z vás nemůže spustit oči.

KOE Beru to jako kompliment a velice vám děkuji... Mekuro.

MEKURA Koe... to znamená ‚hlas‘, že?

KOE Ano. Ani nevím, proč mě tak rodiče pojmenovali. Nikdy mi neřekli důvod.

MEKURA Já to vím. Váš hlas je sladký a zároveň má úžasnou hloubku. Není vysoký a pištivý jako u většiny žen. Rozezní se v hrudníku a rezonuje, když promluvíte. I vaše tónina hlasu je příjemná. Je zároveň plná kontrastů... Jako moje fotografie.

KOE Vy tedy umíte lichotit ženě...

MEKURA Beru to jako kompliment. Takže dnes večer asi máte plány s Daiskem, že?

KOE Můžu vám něco prozradit, Mekuro? Ale zůstane to jen mezi námi.

MEKURA Ovšem.

KOE Daiske a já... No prostě, já mám Daiskeho ráda jen jako dobrého kamaráda. A když mě požádal o ruku, byla jsem v hrozném spěchu a kývla jsem, ani nevím na co. A ani když mu naznačuji, že to bylo nedorozumění, nechce mě chápat. Musíte mi pomoci, Mekuro. Vy mi určitě pomůžete.

MEKURA Ale to přece... Daiske bude hrozně zklamaný a bude mít zlomené srdce. To mu přece nemůžete udělat.

KOE Jestli můžu být ještě víc upřímná, radši bych se provdala za vás. *(odejde)*
(DAISKE se vrátí a jde k MEKUROVI)

DAISKE Příteli! To je skvělé, zařídil jsem ti další reklamu v televizi... Ale kde je Koe? Nevidím ji tu...

MEKURA Daiske, musím ti něco říct, já... -

KOE *(vynoří se za MEKUROU)* Nemusíš nic říkat, miláčku.

DAISKE Miláčku? Proč mu říkáš miláčku, Koe? Vždyť já jsem tvůj miláček!

KOE Ty si jenom myslíš, že jsi můj miláček, Daiske. Promluvila jsem si tady s Mekurou a uvědomila jsem si, že ti musím říct, jak se doopravdy cítím. Nejsem do tebe zamilovaná a nevezmu si tě.

DAISKE Co... Cože? Ale vždyť... vždyť jsi řekla ano!

KOE Beru tě jenom jako kamaráda a ‚ano‘ jsem ti vlastně doopravdy nikdy neřekla. Víš, já mám ráda... tady Mekuru.

OBA Cože?

MEKURA Počkej, jak to jen tak mírných týrných můžeš říct?

DAISKE *(pauza, na KOE)* My dva jsme spolu skončili! Sbohem!

MEKURA Ale Daiske, počkej!

DAISKE A s tebou si to vyřídím později, ty jeden... holčičkáři! *(odejde pryč ze scény)*

MEKURA Daiske! Panebože... Co teď budu dělat...

KOE Omlouvám se... Byla jsem asi trochu drsná.

MEKURA No, hlavně, že jsi mu to řekla. On se za pár dnů uklidní, určitě. Já Daiskeho znám. Nevydrží uražený dlouho. Ale o tom druhém jsi mu lhát nemusela.

KOE O čem? Že... tě mám ráda?

MEKURA Jo, přesně o tom. Není to trochu unáhlené? Známe se přece jen pět minut, a to doslova.

KOE Ne. Pro mě ne. Já už jsem rozhodnutá.

MEKURA Ano? A o čem?

KOE Tak. O všem. Najednou cítím pevnou půdu pod nohama.

MEKURA No, člověk by měl asi stát nohama pevně na zemi...

KOE Teď, když jsem tě potkala, tak do sebe všechno zapadlo. Cítím to.

MEKURA To je dobře. Všechno bude zase dobré... doufám.

KOE Určitě. *(pauza)* Co kdybychom zašli na večeři?

MEKURA No samozřejmě. Pojďme... Ne!

KOE Co? Co se děje?

MEKURA Už jsem si vzpomněl!

KOE A na co?

MEKURA Kdo řekl ten citát!

KOE Kdo?

MEKURA Já!

V. obraz

ATELIÉR, DOMOV. MEKUROVI je deset let, spolu s rodiči je doma. HIKARU si prohlíží fotografie, MEKURA si hraje s autíčky a TAYA připravuje večeři. Všude po stěnách visí fotografie, nábytek i oblečení ze sedmdesátých let.

TAYA Hikaru, hádej, co máme k večeři!

HIKARU Nechám se poddat, co ty myslíš, synku?

MEKURA Podle vůně myslím, že tempuru!

TAYA Ten kluk má talent! Třeba by se měl stát kuchařem, a ne fotografem, zlato.

HIKARU V žádném případě. Jen přes mou mrtvolu. Mekuro, pojd' sem na chvíli, chlapče.

- MEKURA** *(jde k tatínkovi)* Ano, tati.
- HIKARU** *(položí mu ruce na ramena)* Za chvíli ti bude deset let. Zítra máš narozeniny. Přál by sis nějaký speciální dárek od maminky a tatínka?
- MEKURA** No... jo. Ale to mi nekoupíte.
- TAYA** Je to moc drahé, zlatíčko?
- HIKARU** Přej si, co chceš, chlapče.
- MEKURA** Vážně? Můžu? Opravdu?
- TAYA** Ale určitě, můžeš, zlato. Cokoliv.
- MEKURA** Pejška! Hrozně moc bych si přál pejška, kterého bych krmil, vodil na procházky a byl by to můj nejlepší přítel! Prosím, prosím!
- (pauza)*
- HIKARU** Máš ho mít, synku! Drahoušku, budeme mít nového člena rodiny. To musíme oslavit!
- TAYA** Tempura už je hotová, pojdte k obědu!
- MEKURA** A vážně mi koupíte psa?
- TAYA** Jak tatínek řekl, budeš mít pejška, zlato. Ale tak jak jsi sám před chvílí říkal, budeš se o něj starat úplně sám.
- MEKURA** No jasně! Slibuju, nikdy ho neopustím ani na vteřinu! Jupí, já jsem tak šťastný!
- HIKARU** To je dobře, že jsi šťastný, to je dobře, synu.
- (PŘEDĚL)*
- HIKARU** Už jsem doma, Mekuro! Mám pro tebe nového kamaráda!
- MEKURA** Páni, děkuju, tati! Děkuju hrozně moc! *(na pejška)* Ahoj, rád tě poznávám, jsem tvůj nový kamarád, budu se o tebe starat! Nikdy tě neopustím, to ti slibuju... *(hladí ho)*
- TAYA** Starej se o něj dobře, zlatíčko.

VI. obraz

NOČNÍ KLUB, ŠIBUJA. MEKUROVI je kolem třiceti let, je pánským společníkem v klubu, sedí společně s dámami různého věku v malé místnosti s velkým kulatým stolem a sedačkami s černým potahem. Všechno je z kůže, tmavé odstíny. MEKURA má na sobě černý švihácký oblek, nagelované vlasy, zlatý řetízek kolem krku, zkrátka pravý lev salonu. KOE sedí nejdál od MEKURY, celou dobu ho nespustí z očí.

MEKURA Takže dámy, čím vám mohu posloužit? *(nonšalantně se usměje)*

DÁMA 1 Prosím si jedno suché Martini. *(zahihňá se)*

DÁMA 2 Pro mě také.

DÁMA 3 Já si dám Bourbon.

DÁMA 4 Bílé víno, nejlépe Sauvignon.

MEKURA *(otočí se na KOE)* A vy slečno?

KOE *(pauza)* Zatím nic, děkuji.

MEKURA Hned to bude.

(MEKURA odejde ze scény)

DÁMA 3 To je pěkný zajíček, co říkáte, děvčata? *(zasměje se)*

DÁMA 2 Vůbec není k zahazení. Ale myslíte, že nás zvládne všechny?

DÁMA 1 Myslíte jako najednou? *(všechny se zasmějí)*

DÁMA 4 No, je jasné, že se dnes v noci bude věnovat jen jedné z nás.

DÁMA 1 Tím vlastně říkáte, že vyhlašujete válku?

DÁMA 3 V tom případě neznám bratra. Ani sestru.

DÁMA 4 To se ještě uvidí...

(MEKURA se vrátí spolu s drinky, propukne všeobecný jásot, chichotání, lichocení a překotné mluvení. MEKURA si postupně sedá ke každé z žen, chvíli s ní mluví, pozoruje ji, poslouchá, pak se přesune k další. Dojde ke KOE. S ní nepromluví ani slovo, jen se na sebe dívají. Ostatní ženy se smějí, pijí, jsou hlasité. Za pár minut si toho, že MEKURA sedí s KOE a nic si neříkají, všimne DÁMA 4)

DÁMA 4 Poslyšte, nemyslíte si, že se o nás někdo přestal zajímat?

DÁMA 1 *(vstane a dojde k MEKUROVI)* Pojdte k nám, máte nás přece bavit! *(opilá ho táhne za ruku, směje se, pokusí se ho políbit)*

MEKURA *(vyvlíkne se)* Přinesu vám ještě nějaký drink, dámy?

DÁMA 1 To samé, ne? *(ostatní souhlasí)*

(MEKURA odejde)

DÁMA 2 Co budeme dělat? Tahat sirky o to, kdo s ním odejde domů? *(hystericky se zasměje)*

DÁMA 3 Samozřejmě že ne. Domů s ním jdu já.

DÁMA 4 A na to jste přišla jak?

DÁMA 1 Dámy, dámy, uklidněte se. Je naprosto očividné, že s ním chce píchat každá z nás. Co kdybychom se vystřídaly?

DÁMA 2 A to si myslíte, že by byl na tu poslední ještě čerstvý? Ne, ne, o to nestojím.

DÁMA 3 To je váš problém, jestli nechcete, nemusíte. Já si kvůli tomuhle večeru šetřila stranou peníze a speciálně vybrala datum, kdy manžel není doma. Já s ním dneska stoprocentně jdu domů!

DÁMA 4 Já taky!

(DÁMY se začnou překřikovat, vyhrožovat jedna druhé, tahat za vlasy a prát se. MEKURA do toho přijde s drinky)

MEKURA Ale dámy, co to proboha děláte? Neperte se! Přestaňte! *(roztrhne je od sebe, zavládne smrtelné ticho, do kterého se ozve KOE)*

KOE Už půjdu.

MEKURA Tak brzy? Přece nám nezkazíte zábavu.

KOE Ta už je přece dávno zkažená. Dobrou noc.

(Odejde)

MEKURA Omlouvám se, dámy, přeji dobrou noc, určitě přijďte i příště. Tady jsou naše vizitky. Sbohem.

(Odejde za KOE)

DÁMA 1 Tak vidíte. A už je fuč.

(PŘEDĚL. MEKURA dostihne KOE ještě uvnitř klubu)

MEKURA Počkejte! *(chytne ji za paži)* Zlobíte se na mě?

KOE Ne, na vás ne. Ale na ty... ženy.

MEKURA To víte, alkohol je občas děsivá věc...

KOE Jak se vlastně jmenujete?

MEKURA Jsem Ken.

KOE Ne... myslela jsem vaše pravé jméno.

MEKURA *(pauza)* Mekura. A vaše jméno?

KOE Jsem Koe.

(Pauza, MEKURA jde k jukeboxu a pustí The way you look tonight, natáhne ruku, KOE se jí chopí a tancují spolu ploužák)

MEKURA *(do hudby)* Nechtěla byste jít se mnou na pokoj... vypít černou kávu?

KOE To bych chtěla. Ale ještě víc bych se s vámi chtěla vyspat.

(MEKURA políbí KOE)

MEKURA To jsem měl mimo jiné v plánu taky.

KOE Samozřejmě. Protože co se dá dělat jiného...? Na takovém místě...

MEKURA Máte pravdu. *(zahledí se jí do očí)* Tady se vznášíme v oblacích, tady je jiný svět než tam venku. Ale jednou všichni dopadneme na tvrdou zem a realita nás dostihne. Jen obelháváme druhé i sami sebe.

KOE To můžete v práci říkat takové věci?

MEKURA Nikdo nás teď neslyší. Můžeme dělat a říkat co chceme.

(Dál v tichosti tančí)

KOE Pojdme nahoru.

MEKURA K vašim službám, slečno Koe.

VII. obraz

ŠIBUJA, KŘÍŽOVATKA. MEKUROVI je patnáct let a je spolu s rodiči TAYOU a HIKAREM a svým psem HAČIKO na procházce.

TAYA Nezapomněl jsi koupit tu makrelu, jak jsem ti říkala, drahý?

HIKARU Ty jsi mi říkala, abych koupil makrelu? A kdy, miláčku?

TAYA Přece ráno, když jsi šel do práce.

HIKARU Nic takového jsem nezaregistroval.

TAYA Ale zaregistroval, kývnul jsi a řekl jsi, že ji koupíš.

HIKARU To jsem ti určitě neřekl.

TAYA Ale řekl, nehádej se. To nevadí, tak budeme mít k večeři rýži se zeleninou. Jednou se bez masa obejdeme. Ty toho máš poslední dobou moc, tak zapomináš, drahý.

HIKARU Ne, já mám skvělou paměť, kdybys mi řekla, ať koupím tu zatracenou makrelu, tak bych ji koupil, ale tys mi nic neřekla.

TAYA Prosím tě, nehádej se se mnou před Mekurou. *(na MEKURU)* Zlato, co pejsek, staráš se o něj?

MEKURA Ano, mami, starám se o něj. Vid', Hačiko? *(HAČIKO jde vedle MEKURY na vodítku, zavrtí ocáskem a radostně štěkne)*

TAYA To je dobře, zlato. *(otočí se na HIKARU)* A makrela stranou, pořád jsi nezměnil názor na tu školu?

HIKARU Ne, nezměnil. Mekura pojede na internát a dá se na fotografování.

TAYA Ale doktor přece říkal, že... –

HIKARU Mně je úplně jedno, co říkal doktor! Pojede a bude studovat stejnou školu jako já!

TAYA Ale... *(tlumeným hlasem)* jeho zrak se den ode dne horší, přesně jak to doktor říkal.

HIKARU To je mi jedno. Bude z něj fotograf.

TAYA Ty jsi vážně neuvěřitelný! Vůbec mě neposloucháš a posíláš mého syna na školu, kterou nemůže studovat, ani kdyby chtěl!

HIKARU Já tu nejsem od toho, abych poslouchal tvoje řeči, ty mě máš jako moje manželka poslouchat!

(TAYA a HIKARU se od MEKURY a HAČIKA vzdálí, jsou na křižovatce, hádají se čím dál víc a nevšimnou si, že se MEKURA na přechodu zastavil)

MEKURA Mami, tati! Je červená, stůjte!

VIII. obraz

KANCELÁŘ REDAKCE. MEKURA je redaktor, sedí u velikého dřevěného stolu s psacím strojem. Všechno ve stylu dvacátých let minulého století. Právě něco dopisuje, oddechne si a zapálí si cigaretu.

MEKURA Ach jo, tenhle článek stojí za prd. Copak dneska někoho zajímá aférka herečky a primátora? To je svinstvo, ne zprávy... *(odplivne si)* Jo, takhle psát, co lidi skutečně zajímá... Jenže ono je tohle asi vážně zajímá. No, nic jiného než tohle neumím. Ale chtěl bych jednou napsat knihu... O životě, o snech, o lidech. Jednou ji napíšu. Určitě. *(pauza)* Ale teď, kde jsem to skončil... *(začte se do toho, co napsal na stroji)*

(Do MEKUROVI kanceláře vpadne udýchaná KOE)

KOE Dobrý den, já jsem... Já... *(popadá dech)* Já jdu na ten pohovor. Nejdu moc pozdě? Omlouvám se, jsem tu nová a město zatím neznám, ujela mi tramvaj, někdo mi skoro ukradnul kabelku... –

MEKURA A o jakou práci se ucházíte, slečno...?

KOE Koe. Jsem Koe. *(podá MEKUROVI ruku, ten ji přijme)*

MEKURA Já jsem Mekura. Velice mě těší, že vás poznávám, slečno. *(dívá se jí upřeně do očí a sladce se usměje)*

KOE Mě taky těší. *(taky se sladce usměje)* Takže pane Mekuro, tady jsem, k vašim službám, zde mám svůj životopis. Před rokem jsem působila jako stážistka v menších novinách v Hongkongu. Ještě na škole jsem psala do školních novin, a... –

MEKURA Nechtěla byste dneska zajít na večeři?

KOE *(pauza)* Ale určitě. Ráda. Ale... jak to souvisí s mojí prací?

MEKURA To přece vůbec nesouvisí s prací.

KOE Takže i kdybych s vámi na tu večeři nešla, dal byste mi tu práci?

MEKURA Samozřejmě, ale vy na tu večeři půjdete, ne?

KOE To půjdu. Ale říkám „kdyby“...

MEKURA Kdyby chyby. Ale ostatně to na mně nezáleží. Jestli tu práci dostanete, závisí na šéfredaktorovi. Ten je ve vedlejší kanceláři.

KOE (pauza) Takže... aha. Aha, na vás vlastně vůbec nezáleží.

MEKURA Ne, na mně opravdu vůbec nezáleží.

KOE Tak proč jste mě vodil za nos? Já myslela, že vy jste šéf.

MEKURA Ano, to si myslí spousta lidí. Bohužel, nebo bohudík, nejsem šéf.

KOE A kde je jeho kancelář?

MEKURA Vpravo.

KOE Děkuju.

(Odejde ze scény)

MEKURA (pauza) Počkejte, a co ta večere...? (pauza) Hezká. Ale asi záleží na tom, kdo je tu šéf. Škoda. (posadí se zase ke stolu, zapálí si a přemýšlí) Nevím, co chci, ale chci to hned teď. Jo... to je fakt. Mám chuť se vykašlat na tenhle pitomý článek o ničem a začít psát knihu. O čem by byla? Tak třeba zrovna o tom, že nevím, co chci, ale chci to hned teď. To se mi líbí. (vytrhne článek, dá nový papír a začíná psát knihu)

IX. obraz

ŠIBUJA, KŘÍŽOVATKA. MEKURA se svým psem HAČIKEM stojí uprostřed křižovatk.

(TAYA a HIKARU právě prošli na červenou, MEKURA stojí a dívá se za nimi)

MEKURA Mami, tati! Je červená, stůjte!

(V dálce zazní srážka auta. Výkřiky a spěchající lidé. MEKURA zírá před sebe a po chvíli se sesune dolů)

(pauza)

Co se to... teď stalo? Ne, to přece nemůže být pravda... Co teď budu dělat? (Hačiko začne štěkat a vrtět ocasem) Zbyl jsi mi jenom ty, Hačiko. Kamaráde... Jediný kamaráde na celém světě.

X. obraz

ŠIBUJA. Uprostřed křižovatk plné lidí pospíchajících do práce a z práce stojí MEKURA se svým psem HAČIKEM, vedle něj stojí KOE a MISIONÁŘ.

MEKURA Ano, čekám, až mi Bůh vrátí to, co mi vzal.

MISIONÁŘ To se asi načekáte.

KOE A co vám Bůh vzal?

MEKURA To je slečno, dlouhá a smutná historie, kterou vás tady a teď nebudu nudit. Je to obyčejný lidský příběh, co jsou na světě tisíce, ba miliony.

KOE To může být pravda, ale od vás jsem ho ještě neslyšela.

MISIONÁŘ *(pauza)* Já bych se měl už přece jen vzdát, abych se dneska ještě dostal k nějaké té práci. Rád jsem vás poznal, slečno Koe, pane Mekuro. Přeji vám oběma šťastný život.

MEKURA Děkuji, já vám také. Snad najdete svoji vlastní odpověď.

MISIONÁŘ Pane, vy byste se měl dát na moje povolání, z vás by byl úžasný misionář! Pánbůh s vámi!

(Misionář odchází)

MEKURA Já a misionář... no, třeba k tomu taky jednou dospěju.

KOE Povíte mi tedy svůj příběh?

MEKURA A nebude vám vadit, že bude dlouhý, na první pohled se zbytečnými odbočkami a detaily, které jsou ale neodmyslitelně důležité k vystižení smyslu vyprávění?

KOE Vůbec ne. Mám spoustu času.

MEKURA A taky vám nebude vadit, když u toho budeme stát přímo tady?

KOE Nebude, ale proč vlastně?

MEKURA Nesmím přestat čekat, víte. Ani na okamžik. Třeba se jednou vrátí...

KOE *(pauza)* Tak já tady budu čekat s vámi.

(Koe se podívá zpříma do dálky, postaví se vedle Mekury a chytne ho za ruku)

KONEC

Kristýna Loužecká

Šuplíková duše

Černé japonské tuši trvá velice dlouhou dobu, než se celá vymyje. Umyvadlo se plní barvou sépie a třístí se do mnoha odstínů šedi. Kapesníčky na osušení rukou padnou za vytření umyvadla do bílého sucha. Zbyde čistý kulatý štětec a umývárna na školních záchodech, jako by se nic nestalo. Chobotnicová čerň se sice už z ničeho nedá poznat, ale jako by kousek z ní po kapkách prosákl do vrchního šuplíku člověčí duše.

Podpatky se snaží vyhýbat kočičím hlavám, proto zní nejistě a opatrně, přesto ve spěchu. Prohrábnutí hnědých dlouhých vlasů a urovnání si lemu barevné sukně. Konečky prstů si utrou koutek úst od nechtěného přesahu rudé rtěnky. Srdce buší o něco rychleji než obvykle, nejspíš kvůli rychlé vratké chůzi. Neonové nápisy barů, hospod a klubů se míhají v rozostřeném pohledu. Dech se zmírní, podpatky dosáhly vytouženého cíle. Horda mladých lidí podobného vzezření se kupí před klubem. Podpatky si ale poodstoupí od davu a ve výklenku zatáčející ulice si z kabely vytáhnou kaligrafické pokusy, zápisník, kam si píšou své postřehy, básně, texty a podobná na pohled bezcenná moudra o životě, tučet malých papírků s písňemi a seznamy cílů a snů. Za jejich zády se někdo přitočí a osloví je. Radostně se s podpatky obejmou, zřejmě setkání po delší době. Vstup do klubu se mezi hovorem uvolnil, seberou z výklenku pár kaligrafických papírů, aby se s nimi pochlubily známému, ten je nato popadne za ruku a s očekáváním dlouhé mlhavé noci se oba natěšeně hrnou do podzemí.

O několik dnů po protančené noci se podpatkům nečekaně ozve kamarádka. Prý ji kdosi zkontaktoval s úmyslem vrátit nalezený zápisník a k němu pár papírů. V zápisníku byla jediná adresa, ale bohužel ne na dotyčnou. Podpatky se na tu zprávu tváří velice zmateně, ale zároveň potěšeně. S údivem děkují kamarádce, berou si od ní kontakt na toho člověka. Na světě asi přeci jen existují dobrosrdeční lidé, kterým není jedno, když někdo něco ztratí. Zřejmě ten člověk poznal, že zápisky mají pro podpatky jakousi cenu. Ne v penězích, ale čistě niterní ocenění zachycených myšlenek, které by se jinak z hlavy nadobro vypařily. Podpatky tedy zkontaktují člověka a domluví se skrze psané slovo na předávající schůzce u šálku kávy.

V očekávaný den se podpatky opět s bušícím srdcem vyhýbají kočičím hlavám, ale tentokrát se bušení ozývá jiným způsobem. Je snad nervózní? Bušení rozechvívá nastolenou atmosféru a neklidně vyčkává. Cestou si prsty poupraví límeček bělostné košile s volánky a lehce si stáhnou rovnou pruhovanou sukni do slušné úrovně. Zapadlá kavárna na konci ulice působí dojmem jakési definitivnosti. Podpatky jako by vyměnily obsah prostředního šuplíku své duše za nový, když do ní vejdou. S trochou snahy může nos ve vzduchu ucítit vzdálené šeříky.

Zvonek ohlásí příchod podpatků do kavárny. Následuje společensky nutné pozdravení do pleneru a hle. Přímo naproti otevřeným dveřím sedí v saku a brýlích člověk. Mladý a poměrně pohledný člověk, nutno podotknout. Pohledy se setkají, není pochyb. K utvrzení pomáhá i fakt, že zápisník a listy má člověk vyložené před sebou na kavárenském stolku, snad jako poznávací znamení. Celá situace se vzezřením tváří skoro jako dostaveníčko na slepo. Podpatky se pomalu vřele usmějí na člověka, který vstane a osloví je jako první. Džentlmensky pokyne k usazení, mávne na obsluhu a jeho společnice si poručí černou kávu bez mléka a bez cukru. Objevitel tu sedí už pár minut, jak se podpatky doví z konverzace, tudíž na stole stojí napůl vypité kapučíno a voda. Ne, nečekal dlouho, ujistí je. Tváří se velmi mile a z hovoru pozvolna vyplyne jeho a její věk, vysvětlení příběhu z obou stran, překvapení, údiv a vděčnost. Ano, srdce podpatků se plní obrovským přívalem vděčnosti, jaký snad ještě nezažilo. Snaží se to člověku popsat slovy, když se jim to ale nedaří, člověk mávne rukou, zavrtí hlavou a smete vděčnost ze stolu bez mrknutí oka. Podpatky jsou lehce zaražené, ale po chvíli je to přejde. Asi je moc skromný a nechce o tom mluvit, pomyslí si. Po deseti minutách konverzace se dostanou k obsahu zápisníku a listům. Člověk je podpatkům obřadně vrátí, podpatky si zkontrolují, zda jsou všechny. Plynule se člověk začne zajímat o nalezené zápisky a prozradí na sebe, že něco z toho četl, jinak by očividně nemohl najít adresu a vrátit je. Podpatky zčervenají ve tvářích při myšlence, že člověk četl jejich niterní básně, texty a životní sny a cíle, které si dost možná létají vysoko ve vzduchu a kdokoli by je mohl bez námahy sestřelit na zem jako racka. Překonají se a opatrně za pomalého vychutnávání horké kávy začnou vyprávět o každém jednom textu, myšlence, básni. Člověk vypadá, že naslouchá velice pozorně a že ho to upřímně zajímá. To se podpatkům ještě nestalo, aby cizí člověk, se kterým je nic nepojí, naslouchal jejich žvástům a nepodloženým teoriím o životě a umění. Napříč všemu se to ale skutečně děje. Vedou jednostrannou konverzaci asi dalších deset minut, a když jsou obě kávy a voda vypité, konverzace se začne vytrácet v éteru. Otevřeným oknem dovnitř pronikne vzdálená vůně šeříků. Podpatkům v nastalém tichu kmitne hlavou myšlenka, kde ve městě můžou kvést tak pronikavě vonící šeříky. Myšlenka zůstane nevyřčená a levituje nad kavárenským stolkem. Z ničeho nic člověk džentlmensky slovy rozetne atmosféru, poděkuje společnici za vyprávění, objektivně shrne důvod setkání a zalamentuje nad dnešní duševní morálkou lidí, co si nevyšímají okolí a třeba i přehlédnou zápisník, který nemusí být cenný, avšak může mít nezměrnou hodnotu pro člověčí duši. Mávne na obsluhu, ani nenechá podpatky zaplatit za kávu, i když se urputně snaží bránit, a urychleně se s omluvou rozloučí. Podpatky zmateně vstanou ze židle,

se slovem na jazyku se zarazí a pak už jen pohledem sledují člověka, co odchází z kavárny a vrhá se do ulic města. Seběhlo se to tak rychle, že podpatky ani nestačily naposledy poděkovat člověku, který našel a vrátil jejich zápisky. Člověku, který za sebe ani nenechal zaplatit z vděčnosti. Nenechal jim ze sebe ani smítko, které by podpatky mohly uklidit. Očekávaly od člověka snad něco víc?

A tak se otevřeným oknem line vůně šeříků, prsty si v zamyšlení prohrábnou hnědé dlouhé vlasy a rozepnou první knoflíček u bílé košile. Automaticky se natáhnou pro prázdný šálek kávy a napijí se vzduchu. Podpatky z ničeho nic znervózní a začnou lehce podupávat špičkou bot. Hnědé oči se zaplní zklamáním z nerealistického očekávání a troškou slané vody. Předtím než se voda stačí vylít, jim dojde, že nejspodnější šuplík duše se pořád ještě nikomu neotevřel.

Kristýna Loužecká

Těžký kabát

Těžký kabát zakrývá černé sako s bílým tričkem. Kroky zní těžce a zrychlují, jako by někam spěchaly. Plíce se zadýchávají, ale vydrží až do cíle. Z dálky je slyšet cinkání skleniček, hlasitý hovor a podpatky. Vrzající dveře se otevřou a vypukne všeobecný jásot, který vítá příchozího.

„No konečně, skoro jsi to nestihnul!“

„Už jsme si chtěli připít bez tebe!“

„Ukaž, svlíkni si ten kabát a pojď dál!“

Ručičky hodin ukazují deset minut před půlnocí. Místnost je nasvícena sporadicky. Teplé žluté tóny lamp u stěn se odráží od siluet přítomných a vytvářejí tajemné stíny. Kouř z cigaret zaplňuje prostor pomíjející atmosférou večera. Za chvíli přijde konec a hned po něm další začátek.

Slova se zdají být rozmazaná spolu s tvářemi účastníků oslavy. Impulsy přicházejí ze všech stran, příchozí se bez těžkého kabátu cítí obnažen jako lovená zvěř v kleci. Všichni ho zahrnují otázkami od běžných pozdravů a neškodných slušných frází po osobní vtíravé dotazy na jeho život. Život, který je stojatý jako voda v rybníčku. Stejně malý a nezajímavý. Nic se v něm neděje a nic se asi neudá. Ale kdo ví. Každá noc v sobě přináší i příslib neočekávaného dobrodružství. Alespoň se to obecně tvrdí.

Není nic krásnějšího než vytváření nějakého nového vztahu, nového přátelství, nové známosti. Nikdo nikoho nezná, ale chtějí se poznat. Jste před těmi lidmi naprosto neznámým člověkem. Můžete udělat tlustou čáru za minulostí a začít znovu s čistým štítem.

To ale není případ dnešní noci. V tomhle shromáždění se zná víceméně každý s každým. Více či méně dobře. Ale není tu žádná nová tvář. Žádná, která by zaujala, provokovala a dožadovalo by se od ní něco víc. Něco, co člověka vzbudí z nekonečné noční mûry světa.

Černé sako proplouvá jako malá rybka mezi žraloky a usazuje se u baru, který se zdá být přívětivým místem pro zbytek noci. Zatímco mu barman nalévá irskou whiskey bez ledu, připaluje si cigaretu jako ostřílený kovboj v saloonu. Hotová scéna z filmu. Zahlédne na pultě starý gramofon s deskami. Zeptá se, jestli funguje. Ano, klidně si vyberte jakoukoliv desku a já vám ji pustím. Barman se zdá být boдрým člověkem. Černé sako se prohrabuje hromadou nasbíraných desek, některé jsou zaprášené, jako by byly z antikvariátu. Antikvariát navštěvuje rád. Má jeden oblíbený, dole ve městě. Ceny jsou nízké, a občas najde poklad ve formě knížky od oblíbeného spisovatele. Nevoní ale novotou a dřevem jako knihy z knihkupectví. Antikvariát voní sešlostí a letitostí stejně jako on. Možná proto tam tak rád chodí.

Přehání, není tak starý, jak se dělá. Je mu teprve třicet, ale cítí se nejmíň na padesát. Několikrát uvažoval, že si koupí gramofon a začne sbírat desky, ale zřejmě se z toho stal jeden z mnoha nesplněných snů. Gramofon ve skutečnosti vůbec není praktická věc, především v dnešní době. Je s podivem, že je ještě někdo vyrábí. Proč uchovávat věci, které jsou staré a skoro nikdo se o ně už nezajímá?

Nakonec si vybere desku od Cheta Bakera, toho výborného trumpetisty. Barman odfoukne prach a spustí jehlu. Ozve se skřípějící a praskající zvuk, který se ozývá tak potichu, že se černé sako musí naklonit, aby vůbec něco bylo slyšet. Rozeznává trubku, bicí a klavír. Ale když se začne zpívat, deska jako by ztratila hudební sluch. Najednou zní jako ze špatného hororu. Tóny jsou rozladěné a je přímo fyzicky mučivé je poslouchat. Přesto černé sako ještě pár minut vydrží vzniklou kakofonii a snaží se ji překonat. Čeká, jestli se deska znovu naladí na krásné tóny. Ale nenaladí. Je zničená tak, že už nikdy nebude hrát tak čistě jako zamlada, když ji vyrobili. Černé sako to vzdá a oznámí barmanovi, že deska hraje falešně. Ten ji vezme do ruky a bezmilostně ji rozlomí na dva kusy. Je to definitivní. Už si ji nikdo nikdy neposlechne.

Dá si ještě jednu whiskey a zapálí další cigaretu. Rozhlédne se po okolí. Za tu chvíli se vytvořily uzavřené skupinky, které si mezi sebou povídají. Jen černé sako sedí osamoceně na baru. Zbývají dvě minuty do půlnoci, řekne mu barman. Měl byste si najít někoho, koho políbíte, pane.

Pohrouží se do svých vzpomínek. Když byl dítě, s bratrem si rozuměli. Obdivoval ho nejen proto, že byl starší, ale především že byl ve všem lepší než on. Je to zvláštní pocit, milovat někoho, a přitom ho nenávidět. Teď má bratr dvě děti, ženu, psa a dům, který vždycky chtěl. Ještě mu zbývá zasadit strom, ale to je pro něho maličkost. Je to machr přes všechno. Vždycky mu radí a on si nechává poradit. A cítí se při tom jako největší nula, která nic nemá.

Černé sako si vzdychne. Whiskey ho zahřála natolik, že se rozhodne shodit další vrstvu. Prsty si prohrábnou vlasy a promnou oči. Kéž by to trápení brzy skončilo.

Dav najednou začne odpočítávat. Bílé tričko se otočí a pozoruje ostatní, jak si na Nový rok připíjejí šampaňským a líbají se. Šťastné páry, vznikající vztahy, gayové, kamarádi. Všichni někoho mají. Třeba i jen na krátký okamžik.

Zvláštní věc, ti gayové. Jak může svět podporovat nepřírozenost? Vždyť je to vzrůstající degenerace lidstva. Ale asi se už nacházíme v tom zlomovém bodě, kdy musíme vymřít. Proto už není potřeba plodit další děti. Planeta to s námi odpískala před dlouhou dobou. Takže vlastně proč ne. Ať si každý šuká s kým chce. Jsme tu přece jen proto, abychom si užili, dokud máme ještě čas.

Bílé tričko jako by nasáklo hněvem světa. Všichni kolem něj se radují a oslavují, jen on ví to své. Má svou pravdu, kterou ostatní nechápou a nikdy nemůžou pochopit. Co by se stalo, kdyby tady nebyl? Asi by si toho ani nikdo nevšiml. Zaplatí barmanovi za whiskey a zvedne se k odchodu. Ostatní nepocítí změnu po tom, co odejde.

Nad ránem se najde ztracený v jakémsi parku. Přes to, že mrzne, má bílé tričko přehozené černé sako a těžký kabát přes ruku. V druhé ruce se kymácí láhev vodky. Jako by se už nemohla dočkat, až bude v teplém žaludku, jaká je jí zima. Věci přece musí být pozřeny. Hlavou automaticky proběhne obrázek Goyova Saturna požírajícího své děti. Stejně jako lidé musejí být využiti naplno, jinak ztrácejí svůj smysl. Myšlenky protékají skrze roztřesené prsty, které jako by něco hledaly. Bílý přerušovaný kouř, co se řine z úst, vytváří nepojmenovatelné obrazce, které hned rozfouká studený vítr. Opice jde s bílým tričkem ruku v ruce. Zdá se, že si oba něco prozpěvují. Nějakou neznámou smutnou irskou píseň. Ani neví, odkud ji zná. Prostě k němu přišla neohlášená a zajmula mu srdce jako melancholická múza. Slova textu tryskají z úst bez jakékoli námahy.

Hlas se začíná třást stále silněji. Do morku kostí se zarývá zima. Ještě chvíli a nemusel by to zvládnout. Bílé tričko najednou narazí na hřbitov. Otevře skřípějící vrata věčnosti a po umrlčí cestě si stále bezmyšlenkovitě prozpěvuje. Hledá stále zuřivěji náhrobek se jménem. Nenachází ho. Ještě chvíli. Ještě pár minut a mohl by zakotvit u nějakého cizího hrobu, s opicí po boku usnout a už se neproбудit. V deliriu se ale zastaví před rohovým hrobem. Snaží se rozluštit rozmazané písmo náhrobku. Čí je to hrob? Zpívá a zpívá. Jméno jeho otce. Zpívá. Nebo jeho jméno? Poslední slovo písně se vzpříčí v krku a spolu s tělem padne na zmrzlou zem.

Černé sako i těžký kabát najde nad ránem nějaký pobuda, a protože je mu zima, ukradne ho. Bílé tričko je už stejně nebude nikdy potřebovat.

Kristýna Loužecká

Texty

Brel se na mě dívá z nočního stolku
Amsterdam mi zní v uších
bílé ruce
zpocené čelo
vůně moře
potlesk

pot-lesk
Aznavour upustil kapesníček
bojoval statečně

čistím desku
abych mohla slyšet
oprašuju psací stroj
abych mohla přemýšlet

plátna se hromadí
stěn v bytě je málo
za chvíli budou
snad i na záchodě

pokládám ruce na piano
začnou se ozývat zvuky
za zavřenýma očima
nevidím nic
cítím ticho
na dně jezera

okno do ulice
řev sirény
křik lidí
němé děti

cizinec
neumí mluvit
cizinec
neumí číst
cizinec
se snaží žít
a stát se člověkem

ztratil se člověk
nikdo neví kam
chodil, mluvil, spal
a jednou ráno
se mu nechtělo probudit
a tak spal dál
ztratil se člověk
nikdo neví kam

divocí kanci ve vyschlé řece
kolemjdoucí si zapaluje cigaretu
polární záře nad městem s kostely
divočáci brodí potom ve vyschlé řece
cigareta zhasla

Mišmáš AdK

Emoční křeče

z ničeho nic vždy úplně donaha mě svleče.
proč za mnou se stále ten ubožák vleče?
jako do živého stromu do mě seče a seče,
často ho prosím, někdy i vkleče,
už nechci po nocích tolikrát brečet.
říkám tomu emoční křeče.

Mišmáš AdK

Jedna velká kaše

vařila myšička kašičku
na zeleném rendlíčku.

tomu dala, tomu dala,
tomu lhala, s tím si hrála,
hory doly slibovala.
tomu hlavu pomotala,
s jinými si povídala,
jen se smála a smála,
všechno na nás hrála.

a víte co?
hlavu bych jí v té kaši vymáchala.
Ale nebojte se ničeho,
jednou sní si, co si umíchala.

Mišmáš AdK

Krása

jsi na bílém papíře barevnou skvrnou,
nejvyšším tónem znějící strunou.
jsi mračna, jsi déšť, jsi mlha v dáli,
snadno se o tebe člověk spálí.
jsi zrcadlo, odrážející všechny stíny světa,
jsi malý hřejivý paprsek světla.
jsi průhlednou vázou i květinou v ní,
jsi každý její lístek okvětní.
jsi nekonečná a nelze spočítat tvůj obvod,
jsi smyšlená jednotka lidských hodnot.

Mišmáš AdK

Mrtvá

a zase mě to svazuje.
a zase jsem v síti.
v síti strachů a obav,
v síti myšlenek a pochybností.

je to ztracená radost, poletující nad hlavou.
nejde ji chytit, nijak přitáhnout.
uniká jen o pár milimetrů,
přesto je kdesi v nedohlednu. vysoko, daleko,
hluboko, předaleko.
pohlcuje ji vichřice v mojí mysli,
psací stroj s odřenými písmeny, co stále doko-
la píše jen samé nesmysly.
je mi dál a přece ji cítím tak blízko,

je to pokoj bez oken, kam neproudí vzduch,
kde by se udusil i mrtvý duch.
je to puch.

je to bolest. pocit smrti za dveřmi.
je to rána do srdce, která jen tak neodezní.
je to síla. je to tlak.
je to ten neskutečný hlad.

je to můj vnitřní boj,
kdy nemám nad ničím moc.
přehrávač nervů.
nezastavitelné, bezduché volání o pomoc.

je to nepokoj.
je to slabost.

je to strach.
je to strašná bezmoc.

Mišmáš AdK

Prožitek

vrací se mi vzpomínky jenom tak matně, však cítím je stále tak jasně.
na časné vstávání, na rychlou snídani,
časový pres, furt jenom stres a stres, kdy v nejhorším vždy pomůže věrný můj pes.
to ale vlastně běží stále stejně, tak tedy vzpomínám dál.
na knihy, jež přestaly dávat mi smysl, na jogurt, co kdysi v lednici mi zkysl,
na louže, jimiž jsem náhodou prošla, na to, když síla mi došla,
na slzy štěstí i na slzy smutku, i na chvíle, kdy měla jsem pocit, že zlostí puknu,
na fotky v rámečku s lidmi, jež dávno už neznám,
na doby, kdy pravda ještě zdála se mi něžná,
na výhled z verandy, když venku svítily blesky,
na zbytečnou snahu přecíst cokoliv z úřední desky,
na pravou lásku i na víru v ni,
na význam slov já, ty a my.
na bláznivě krásné, ale i děsivé sny,
zkrátka na všechny dosud mnou prožité dny.

Mišmáš AdK

Ráno není

pročesávám tvoje řídké vlasy,
už jsme vzdali, co se jenom vzdáti dá.
to je za mě země zánik asi,
voda kape a chladné zdi tu nechává.

skrytá prohra v obalu vítězství,
ptám se nebe, co teď s tím,
netuším.
hvězdy mizí a všechno spí.

zavěším boty na dráty,
v jeskyni se teplý oheň rozpíná.
vrátíme se, až své památky
necháme shořet a utopit v hlubinách.

skrytá prohra v obalu vítězství,
ptám se nebe, co teď s tím,
netuším.
hvězdy mizí a všechno spí.

všechno spí,
duše mlčí a brzy zkamení.
spánek poslední je vlastně to jediné, co nás
probouzí.
a všechno spí, už nelze oklamat to zklamání.
vždyť oni ví, že ráno není
po spánku posledním.

Mišmáš AdK

Vina

dotýkám se sama sebe, svého svědomí,
toho, co nikdo jiný než já už se nedoví.
ta slova a skutky, s nimiž člověk se zaplet,
ruší tě ze spánku jak praskání parket.
ty jizvy, co prý se nám časem zhojí,
v největším zoufalství stále stejně nás bolí.
je to kolotoč z matiček a z hřebíků klec
snažit se myšlenkám viny utéct.

Mišmáš AdK

Od začátku příběh

Řekla jsem si, že budu psát. O čem, to zatím nevím, ale ono se to zcela určitě postupem času nějak vyvine samo.

Čím bych mohla začít. Budu psát o sobě. Prostě od začátku, až kam mi to stránky dovolí.

Pro začátek je třeba říct, že jsem se v podstatě narodila mrtvá. Když mě máma porodila, nedýchala jsem, a tak mě museli oživovat. Několik dní jsem strávila v inkubátoru. Teď už vám neřeknu, jak jsem se cítila, ale asi to moc příjemný nebylo – ležet polomrtvá v nějaké plastové krabici. No, nikomu bych to nepřála, určitě se to pak podepsalo na mém psychickém zdraví.

Než jsem se naučila lidským praktikám a hlavně řeči, byla jsem zlaté mimčo. A měla jsem se dobře. Místo mléka jsem si vesele pěstovala závislost na teplém kakau a měla i svůj speciální růžový dudlík ve tvaru kytičky, kvůli kterému jsem při odletu na první dovolenou ztropila obrovskou scénu, když se někde zatoulal a rodiče jej nemohli najít. Taky jsem milovala jídlo. Snědla jsem snad cokoli, co mi táta s mámou podstrčili, od nivy až po tlačenu. Jak říkám, měla jsem se dobře – a pak jsem se naučila mluvit.

Jo, to jsem asi byla dost nesnesitelná. Jednak mi dělalo dobře provokovat všechny okolo sebe a za druhé jsem byla neskutečná hysterka. Skvělá kombinace, no ne? Dá se říct, že mi to trochu zůstalo až dodnes, ale to teď s dovolením přeskočím. Mívala jsem záchvaty vzteku, furt jsem bezdůvodně brečela a taky jsem si moc ráda vymýšlela. Někdy opravdu až moc. Jednou ve škole, myslím ještě v první třídě, jsem si sehrála perfektní divadlo. Spolužačka se mě zeptala, jestli mi není zima, a mě tak nějak začalo bavit tu zimu hrát. Začala jsem se klepat a drkotat zuby. Byla to sranda. Začali se mě ptát i ostatní spolužáci a přikrývali mě svými svetry a mikinami. Přišlo mi nefér tu hru ukončit, když už byla tak hezky rozjetá, a přiznat se, že to nebylo doopravdy. Tak jsem hrála dál. Po chvíli jsem již seděla v ředitelně a čekala, až si pro mě přijede máma. Mysleli si totiž, že mám zimnici.

A co si budem, já vlastně docela domů jít chtěla, ve škole se mi moc nelíbilo. Samozřejmě se na mé divadýlko vzápětí přišlo a já musela ve škole zůstat, ale že to trvalo, než na to přišli. A takhle já si mohla vymýšlet doaleluja. Byla jsem docela kreativní, to musíte uznat.

Ale nebylo to se mnou tak zlé. Uměla jsem být i moc hodné dítě. Obzvlášť, když už jsem pak byla starší. To mě asi nikdo neznal jinak než jako tichou, milou a slušnou holku.

Josef Nosál

Vysavač

Postavy:

EMERICH (23)

OFÉLIE (21)

MATKA (49)

MARIE (27)

Poměrně malý byt. Uprostřed postel, její čelo směřuje do hlediště. Vpravo dveře vedoucí na chodbu a ke vstupním dveřím. Vpravo pracovní stůl s notebookem otočeným zády k hledišti. Úplně vpravo tři okna vedle sebe. Vlevo u zdi u postele velká skříň a knihovna plná knih.

Jakmile se rozsvítí, stojí MARIE u okna a vyhlíží ven. Emerich sedí na posteli a pokyvuje hlavou.

EMERICH: Dobrý, ne?

MARIE: No jako dost.

EMERICH: Výhled až na Hády. A přitom – lepší než Hády.

MARIE: Závidím. My s Frantou máme výhled do zdi. Hrozný. Cihlová zeď.

EMERICH: Kolik za to platíte?

MARIE: Ani se neptej... Už chápu, proč jsi mě semka zval. Chtěl jsi mě jen nasrat tím výhledem.

EMERICH: Ale hovno, nechtěl jsem tě nasrat tím výhledem. Možná jen trochu. Ale když jsme spolu celou dobu řešili to stěhování, tak jsem si říkal, že ti ukážu výsledek.

MARIE: No ještě abys mi ho neukázal! Výhled sice pěkný, ale ten pokoj tady by na mě byl až moc malej teda.

EMERICH: Aspoň se bude v pohodě uklízet.

MARIE: To nevím. *(ukáže na podlahu)* Tady s tímhle linem se můžeš klidně camrat každý den, a stejně tu bude bordel.

EMERICH: Každý den?

MARIE: No to si piš.

EMERICH: Se budem střídat s Ofélií.

MARIE: To teda nebudete.

EMERICH: *(nechápe)* Budem.

MARIE: To vám vydrží tak měsíc a pak vás přestane bavit furt uklízet.

EMERICH: Ale hovno. Je to malej byt.

MARIE: No to je důvod navíc. Mám malej byt, tak co bych uklízel furt. No neboj, my než se s Frantou přestěhovali do většího, tak jsme to taky takhle měli. Přesně takhle. To lino ten prach nepustí.

EMERICH: To je blbost, aby ho nepustil. Je to můj nověj domov, tak mi záleží, aby byl uklizenej. Když máš nověj byt nebo cokoliv svýho, tak ti to nevadí uklízet.

MARIE: No jak myslíš... Nám teďka Franta pořídil normálně takovej extrémně dobrej vysavač. Top. Z toho se posereš, až to uvidíš. Normálně on ti promítá na zem takový modrý světlo a v něm vidíš úplně všechny drošky. S tím se uklízí jedna báseň. To je TAK uspokojivý, ty vole. Prostě radost.

EMERICH: Co kecáš zas.

MARIE: Ale hovno kecám. Já vždycky nesnášela uklízet, ale tohle..., to tě prostě baví. Tak víš co. Pojď k nám. Máš čas, ne?

EMERICH: Co jsi, živá reklama nebo co?

MARIE: Kdy má přijít Ofélie?

EMERICH: Má školu až do sedmi.

MARIE: Tak pojď, já ti to ukážu. Nebudeš pak chtít nic jinýho. Já jsem tím úplně posedlá.

EMERICH: Nepojedu přes půlku Brna kvůli vysavači.

MARIE: Tak si naser, ale slibuju, nebudeš chtít nic jinýho.

EMERICH: To jsem zvědavej.

MARIE: Fakt. Pak ti to pošlu.

Na okamžik se zatmí. Marie odejde. Světlo. Emerich teď sedí u notebooku. Ofélie vytírá. Jedno okno napravo je otevřené. Chvilí ticho. Pak se ozve zvuk přicházející zprávy na sociální síti.

OFÉLIE: Můžeš si už vypnout ty zvuky?

EMERICH: Počkej, Marie mi posílá ten vysavač.

OFÉLIE: Jakej vysavač zas... hej, já už to tady přejíždím asi po stý a stejně ten debilní mop za sebou táhne furt nějaký bordel. Příště uklíziš ty, jasný? Emerichu? Haló, lásko.

Na tváři Emericha se promítá nějaké video. Doprovází ho i zvuky vysavače.

EMERICH: Jo, počkej.

OFÉLIE: Bože...

Během videa Emerich pomalu vstává a v jeho očích se objevuje úžas. Chytá se za hlavu.

EMERICH: To mě poser!

Ustupuje čím dál víc dozadu, až narazí do otevřeného okna.

OFÉLIE: Co děláš, panebože.

EMERICH: Okay, lásko, tak tohle, to musíme mít.

OFÉLIE: Vysavač?

EMERICH: Ale hovno vysavač, to není, to, podívej se na to video.

Pustí znovu video, oba stojí a koukají, Emerich do toho mluví.

EMERICH: Vidiš to? ONO TO ROZDĚLUJE TYPY PRACHU! A pak ti to tam napíše. A to světlo! Vlasy, všechno bere, i psi nebo kočičí chlupy! To. Nutně. Potřebujem.

OFÉLIE: Nemáme psa.

EMERICH: Co – tak si ho pořídíme! Už jen kvůli vysavači. Nebo kočku budem mít.

OFÉLIE: *(jako by se jí splnil sen)* Ty bys chtěl konečně kočku?!

EMERICH: Jo, už jen kvůli tomu vysávání!

OFÉLIE: *(trochu zklamaně)* Máš na kočky alergii.

EMERICH: Kvůli tomu bych to zvlád.

OFÉLIE: *(úplně neví, co si o tom myslí)* Nejsem si jistá, jestli potřebujem vysavač. *(smířlivě)* Máme jen tenhle pokoj a malou kuchyň, bobi.

- EMERICH:** A koupelnu. A vidíš?! (*přetočí video, zase se postaví*) Bere to i kachličky a všechno ostatní. Čum! Přesně tyhle máme v koupelně!
- OFÉLIE:** (*trochu vystrašená nadšením Emericha*) Myslím..., že na tohle stačí mop a smeták.
- EMERICH:** Ale nestačí, miláčku, to, to ne, tohle, prosím! Jak, jak jinak dokázat, že jsme dospělí? To je právě ono! Tohle! Hm?
- OFÉLIE:** Některý páry se v našem věku třeba zasnubují...
- EMERICH:** No a není společná investice do vysavače větší závazek?
- OFÉLIE:** (*zarazí se, překvapená, podezřívavě*) Jak jako společná investice. Kolik... to stojí?
- EMERICH:** To teď neřeš.
- OFÉLIE:** Kolik. To. Stojí.
- EMERICH:** (*rozhodně*) Třicet tisíc.
- OFÉLIE:** TŘICETTISÍC?
- EMERICH:** (*trochu poraženěji*) Plus doprava.
- OFÉLIE:** (*usedá k počítači, proklikává se*) Jak jako plus doprava?! Tak oni tě zkásnou o třicet tisíc a ty ještě musíš zaplatit dopravu?!
- EMERICH:** (*prochází se po místnosti*) Ale to je prostě... investice... to ti vydrží x desítek let.
- OFÉLIE:** (*čte na notebooku*) Tady píšou, že záruka na dva roky.
- EMERICH:** (*opraví se*) Vydrží to x let.
- OFÉLIE:** (*nepozdává se jí to*) Ale... to ne zlato.
- EMERICH:** (*nevzdává se*) Okay, dobře, a co kdybych ti řekl, že tahle stejná úchvatná značka dělá i stejně dobrý fény na vlasy? A k tý objednávkce to je za pakatel.
- OFÉLIE:** Jo? Ukaž.
- Sedne si k notebooku hledá, mezitím Emerich mluví.*
- EMERICH:** Víš, jak ti to vždycky sluší s vyfoukanýma vlasama. Jsi vždycky mega nádherná.
- OFÉLIE:** (*najde, co hledala*) Ty vole! To není jen fén! To je i kulma na vlasy a hřeben a – ok, to musím mít. Fajn. Fajn. Přesvědčils mě. Já poznám, když něco potřebuju akutně mít. Kolik by to teda stálo s tím vysavačem?
- EMERICH:** Dohromady takových čtyřicet tisíc.
- OFÉLIE:** (*zklamaně*) To je hrozně moc...

EMERICH: (povzbudivě) Hej... to seženem. To seženem.

OFÉLIE: Bobi. Když nejsme ve škole, tak berem v práci takových... sto deset na hodinu.

EMERICH: Mám nějaký ty peníze po babičce a pak... to prostě seženem! A bude to skvělý a bude to nejlepší!

Setmí se. Krátká pauza. Světlo. Stejná místnost. V čele postele je teď kuchyňská židle směřující k hledišti. Vedle ní noční stolek, na něm horká káva, čajová konvička a čajový šálek. Na talířku nějaké sladkosti. Emerich přechází po místnosti. Je nervózní. Pak za dveřmi zazvoní domovní sluchátko. Emerich na chvíli zmizí z místnosti.

EMERICH: (mimo jeviště) Anó! Čtvrtý patro!

Pak se vrátí. Vezme ze stolu notebook a posadí ho na postel. V rychlosti srovná sladkosti na talířku, ale nepozdává se mu to, takže je zase vrátí do původní polohy. Zaklepání. Emerich zase zmizí, přichází MATKA. Je v jarní bundě a těžkých botách.

EMERICH: Pojd' dál, maminko, pojd' dál, nevyzouvej se, ukaž, tu bundu ti vezmu (pomůže matce sundat bundu a hodí ji na postel), tak, posad' se tady –

MATKA: – prosimtě, proč mi říkáš do sluchátka čtvrtý patro, vždyť já vím, že bydlíš ve čtvrtém patře, bydlela moje maminka – tvoje babička!

EMERICH: Jo, mně to nedošlo, promiň, tak, posad' se, nevěděl jsem, jestli kávu nebo čaj, tak jsem udělal oboje.

Nervózně se zachichotá, je najednou jiný než v první scéně, kdy byl s Marií poněkud vážný a odtažitý.

MATKA: Já si dám spíš jen vodu, díky.

EMERICH: (mizí) Vodu, jasně.

Matka se rozhlíží. Moc nechápe, proč sedí zrovna takto. Emerich se vrací a podává jí sklenici s vodou.

MATKA: Moc nechápu, proč sedím zrovna takto.

EMERICH: (přechází odpověď) Co tatka?

MATKA: V práci.

EMERICH: A děda? Jak mu je u vás? Nechybí mu tohle?

MATKA: Dědovi je to buřt. Ten na nás i vás kašle. Je furt na chatě.

EMERICH: Tak ho pozdravuj.

MATKA: Teď mi vysvětli, proč tu sedím jak na nějaký audienci.

EMERICH: No, maminko, to je kvůli takové jedné věci.

MATKA: *(směs podezření, otravy)* Jaké. Cos proved?

EMERICH: *(brání se)* Nic jsem neproved! Mám na tebe takovou... žádost. Jenom maličkost!

MATKA: Mně bylo hnedka jasný, že bys nepozval nebohou matku jen tak. Já tu jsem vlastně poprvý, co ses odstěhoval, a ty s Ofélií ne abyste mě pozvali na kávu nebo tak –

EMERICH: *(nesměle ukáže na hrnek)* – kávu tu máš.

MATKA: *(jistě zklamání v hlase)* Ty mě pozveš proto, protože po mně něco chceš.

EMERICH: Já vím, mami, chtěl jsem tě pozvat, až to bude takový... oficiálnější, pořad je to takovej holobyt, jak vidíš, ale není zbytí... já prostě, no, potřeboval bych půjčit.

MATKA: *(překvapená prostou žádostí)* Ježíš, tak já se stresuju, co to je, a ty chceš jen pučit. A to seš kvůli tomu tak nervózní? Jsi moje dítě, jasněže ti pučím. Ty děláš, jako bys ze mě tahal prachy každej tejdén. Kolik potřebuješ? Tisícovku? Dva tisíce?

EMERICH: No... víš... ono... třicet tisíc no.

MATKA: *(smrtelně vážně)* Prosim.

EMERICH: *(trapný úsměv)* No.

MATKA: Třicet tisíc na co.

EMERICH: Ale to zas mami, to si nemysli, že, že to je nějak moc, ono, my máme těch deset tisíc po babičce, co mi odkázala, ale prostě –

MATKA: – třicet tisíc korun na co. Někomu něco dlužíš? Jsi gambler? Nebo co?!

EMERICH: Ne, mami, víš, my, no nutně potřebujeme vysavač.

MATKA: *(zklamaně)* Vysavač...

EMERICH: Vysavač... no...

MATKA: Nutně ho potřebujete.

EMERICH: A kulmu na vlasy.

MATKA: Jistěže...

EMERICH: No.

MATKA: To ne, Emerichu, možná vám tak s tátou přispějem na Vánoce, ale určitě ne třicet tisíc.

EMERICH: Ale to už je pozdě, mami, my to potřebujem hned. Hned teď.

MATKA: No tak to zapomeň.

EMERICH: *(chytá se stébła)* Ale mami, to, počkej *(bere notebook, přidřepne si k ní, čelem k publiku, ukazuje jí prezentaci na laptopu)*, koukej, já si tady nachystal takovou prezentaci pro tebe, co všechno to umí a dělá, koukej *(překlikává, matka nechce pochopit, že má syna idiota)*, vidíš, to má několik hubic, třeba hubici s kónickým kartáčem, taky to má, to má adaptér na vysávání pod nábytkem, mega moc věcí, který tady do toho bytu prostě potřebujem, jinak se utopíme v prachu.

MATKA: *(vstává)* Utopíte v prachu?! Co ti hrabe, Emerichu?! Stačí čas od času zamíst a máte –

EMERICH: – ne, to, vidíš, tady na tom linu se to hrozně chytá... ten prach...

MATKA: – ale hovno se chytá. Jestli jsi chtěl, abych přijela kvůli –

EMERICH: *(vrhne se na zem a hrabe pod postel)* – koukej, tam se prostě smetákem nedostaneš, koukej na ten prach! *(ukazuje hrst prachu)*

MATKA: *(oblékla si mezitím bundu; našťvaně)* Tak tu postel odsuneš! *(jednou rukou si ji téměř celou přisune k sobě)* Takhle! *(odchází, lamentuje)* Panebože, co jsem to porodila...

*Emerich zklamaně stojí, může ještě zvolat „Mami!“ nebo „Počkej, prosím, já ti to chci dovysvětlit!“.
Matka ale odejde.*

Setmí se. Jak na jevišti, tak i v pokoji. Ofélie leží už v posteli, Emerich si svléká triko, je teď jen v trenkách. Vypadá zničeně a unaveně. Ofélie je na tom stejně. Ještě k tomu kašle a má rýmu. Světlo. V ten moment se Ofélie rozkašle. Emerich má chraplavý hlas, právě zavírá okno.

EMERICH: Tak, vyvětráno. *(všimne si kašle)* Dobrý?

OFÉLIE: *(po kašli)* Ne. Jsem úplně KO.

EMERICH: Já taky. První týden dobrý, ale já ty dvanáctky už prostě nedávám.

OFÉLIE: Já taky ne. Ještě k tomu za tak směšný peníze, to je prostě...

EMERICH: Zaplatíme nájem, energie, a jsme tam, kde jsme byli... možná tak o litr bohatší... *(kašel)*

OFÉLIE: Vůbec jsme ty přesčasy neměli brát. Ten imunitní systém nemá čas ani trochu zregenerovat.

EMERICH: Ber to tak, že to je jen na chvíli. Na pár tejdňů. Max měsíců.

OFÉLIE: *(vysmrká se)* Počítala jsem to. S takovou, když odečteme všemožný výdaje, hlavně nájem že, ten je šilenej, k tomu připočteme hodiny ve škole, blížící se zkuškový, občasné kino nebo divadlo, tak to vychází..., počkej, podívám se *(podívá se do telefonu)*, no, dva roky.

EMERICH: To je blbost.

OFÉLIE: Přesnějc řečeno dva roky a tři sta dvacet jedna dní.

EMERICH: Na hodiny to nemáš náhodou?

- OFÉLIE:** Proč?
- EMERICH:** Tak nebudeme chodit do kina. Ani divadla. A máš třeba takových... deset dnů mínus.
- OFÉLIE:** (*zoufale*) Ale to (*bouchne rukama do peřiny*) – já už si odřekla kafe, jogurty, většinu jídla! Jíme jen suchý rohlíky!
- EMERICH:** Ale celozrnný! No tak. Mysli na vysavač a fén.
- OFÉLIE:** Jo... myslím... furt... Ale když já, já nechci přestat kulturně žít. Už tak jsme toho obětovali dost.
- EMERICH:** Budem chodit na procházky... a třeba kolem divadel... to je kulturní dost, uvidíš... jen dva roky a tři sta dvacet jedna dní. Vlastně už jen tři sta dvacet dnů, když nepočítáme dnešek... (*pohladí ji po vlasech*) V kolik vstáváš?
- OFÉLIE:** V šest.
- EMERICH:** A kdy přijdeš?
- OFÉLIE:** Kolem jedenáctý.
- EMERICH:** Dobře. Já taky tak nějak. (*vydá se ke dveřím*) Jdu do sprchy. (*povzbudivě*) Uvidíš. Bude to super.
- OFÉLIE:** A nemůže nám někdo prostě konečně už pučit?
- EMERICH:** (*poraženě*) Vždyť jsme to zkoušeli na všechny strany.
- OFÉLIE:** A co ta Marie, co ti to všechno ukázala? Ta ti jako nemůže dát nějaký prachy? Vždyť ten její je právník.
- EMERICH:** Už jsem to zkoušel. Smála se, že mi to říkala. Ale prej šetří na auto.
- OFÉLIE:** Auto! To je kamarádka teda!
- EMERICH:** Přisahám, volám každý den všem možným lidem, ze základky, střední... už mi ti lidi pomalu dochází.
- OFÉLIE:** A co ti tví internetový kámoši z té sekty?
- EMERICH:** Myslíš fanoušky Pána prstenů?
- OFÉLIE:** Tam ty.
- EMERICH:** (*zamyslí*) To bych mohl zkusit. Zítra jednomu zavolám. A ty jdi spát, ať si odpočneš aspoň trochu. Až se vzbudíš, bude to už jen tři sta dvacet dnů.

Setmí se. Další den. Otevřené okno, větrá se, je ráno, Emerich ještě stojí v pyžamu, Ofélie je pryč. Jakmile se rozsvítí, Emerich pokračuje v započatém rozhovoru.

EMERICH: *(extrémně nadšeně)* Vojto, no, no tak to je výborný! Ježiši děkuju! Jasně, že mi to bude stačit. Těch deset tisíc už seženem jak nic! Jo, přesně ten kupujem. Ty ho máš?! Jinak bys nám nepučil, jo, to je mi jasný. Ty vole, super, díky! My k tomu berem i ten fén, to je prostě, já se na to koukám každéj den, každéj den a nemůžu se toho nabažit, furt čumim na fotky a videa, už to prostě potřebuju mít doma! Jasný, pošlu ti číslo účtu. Jo! Díky moc!

Zavěsí, začne se radovat. Při jednom pohybu mu telefon vyletí z ruky přímo ven z okna.

EMERICH: Ne! Do prdele! *(Vykoukne z okna)* Neboj se, už jdu pro tebe!

Aniž se oblékne, jde ke dveřím.

EMERICH: *(během odchodu)* Furt větrat a stejně se to mlží jak kráva do prdele! *(volá směrem k oknu)* Bobinko malá, neboj, už jdu pro tebe, jdu pro tebe!

Setmí se. Ofélie teď stojí u otevřené skříně a vyhazuje z ní oblečení. Emerich stojí u knihovny vedle ní a pokládá na zem knihy. Příliš pečlivě je nevybírá, bere téměř každou. To stejné Ofélie s oblečením. Když se opět rozsvítí, Ofélie překotně blekotá. Oba dva rychle melou, zatímco vytahují věci na prodej. Celá následující konverzace je až zmateně rychlá.

OFÉLIE: Tohle taky vezmou, koukej, *(přísněji)* KOUKEJ *(Emerich se podívá, nadšeně přikývne)*, to je skvělý, to je skoro jako pravej kožich, to mi dala teta, než zemřela, já to skoro nenosím, hele, tohle, no nevím, když to nevezmou v jednom sekáči, tak ve druhým jo. Co ty knihy?

EMERICH: Dobrý, za většinu jsem utratil nemalý peníze, takže tu pětku by to v antikvariátu mohlo dát. Třeba tady to vůbec první vydání Hobita v Česku, to bude aspoň litr.

OFÉLIE: To je dobře, TO JE DOBRĚ, EMERICHU! A zítra, zítra nepůjdem do práce, řeknem, že jsme nemocní, –

EMERICH: – stejně jsme

OFÉLIE: – a půjdem to koupit, vysavač i fén. Už ti poslal Vojta ty prachy?

EMERICH: Jo, za dva měsíce je chce ale zpátky, kvůli dovolený nebo co.

OFÉLIE: Jo, to našetříme, to je v pohodě.

EMERICH: Jen mi ještě musíme koupit novej telefon. Ale na ten mi půjčí kámoš z práce. Na vysavač se netvářil, sráč, ale na telefon jsem ho ukecal. Ten mu nevadil.

OFÉLIE: Já jsem zjistila, že fén na vlasy je pro lidi jako ne-e, ale když jsem je ze srandy požádala o peníze na televizi, tak to je úplně v pohodě! Fakt! Dneska mi na ni půjčila kolegyňka pět tisíc! Tak jsem neřekla ne, že, bych byla úplně blbá.

EMERICH: *(zastaví se a otočí se na ni)* Takže budem mít i televizi?!

OFÉLIE: *(taky se zastaví, otočí se na něj)* Jo! BUDEM MÍT I TELEVIZI!

Oba si nadšeně skočí do náruče a zaječí. Setmí se.

Světlo. Dopoledne, do oken svítí ranní slunce. Prázdný pokoj. Skříňě i knihovna prázdné. Celý byt je jaksi prázdnější a holejší. Zmizely i záclony. Chvilí se nic neděje, pak za jevištěm zarachotí klíče a oni oba vběhnou do bytu, oblečení jen v kalhotách a krátkém rukávu, v botech. Emerich drží krabici vysavače, Ofélie menší krabici fénu. Oba dva jsou nadšení jak děti o Vánocích. Rychle se vrhnou na rozbalování koupenných věcí. Když je později rozbalí, jsou v sedmém nebi.

EMERICH: *(během rozbalování, ale nadšeně)* Ty bundy jsme prodávat nemuseli, jsem zmrzlej jak prase.

OFÉLIE: *(zvedá nohu)* Fuj do prdele – já šlápla do hovna!

EMERICH: To je jedno! Toho se pak zbaví ten vysavač! Nějak mi to nejde otevřít!

OFÉLIE: *(svůj balík rozbalí)* Já už! Už to mám! Koukej, jak je to krásný! Ty vole! PANE. BOŽE.

EMERICH: Rychle ho zapoj, ukaž, jak fénuje!

Ofélie zmateně hledá zásuvku, pak to zapojí a začne si foukat vlasy. Emerich se na chvíli zastaví a kouká.

EMERICH: Mega dobrý.

OFÉLIE: To je úplně jinej pocit! Ale úplně!

EMERICH: *(konečně rozbalí vysavač)* KOUKEJ! Ten je ABSOLUTNĚ krásnej! Čum na ty hubice, ty vole! Ty kráááso!

OFÉLIE: *(zatímco se fénuje)* Zapoj ho!

EMERICH: *(neslyší)* Cože?!

OFÉLIE: *(hlasitěji)* Abys ho zapojil!

EMERICH: Jasný! *(Zapojí ho)* Ohohoho! No, tak slyšíš ten zvuk? Slyšíš to? To je luxus. A teď to přepnu na větší výkon, sleduj! *(Zvuk vysavače zůstává stejný)* To je mega rozdíl. Poslouchej. *(Přepíná)* Střední. Teď nížkej. Teď nejvyšší. *(Nejde rozpoznat rozdíl).* Jdu něco vysát, to musím prostě.

Ofélie si mezitím začala kulmovat vlasy. Sleduje ho, jak hledá smítka. Emerich to sem tam doprovodí výkřikem „Další!“ nebo „Tady!“. Každým dalším vysátím z něj nepatrně vyprchává nadšení. Z Ofélie taky.

EMERICH: Tady je nějak čisto.

OFÉLIE: *(vypne fén)* Jsem včera vytírala no.

EMERICH: Kdys to stihla?

OFÉLIE: Jak jsem přišla z práce.

EMERICH: Aha. *(Podívá se na zem, nadšeně)* Tady je další bordel! Pojď za mnou!

Ofélie jde k němu. Sleduje ho, jak vysává. Nadšeně zvednutá Emerichova ramena po chvíli vysávání klesnou. Stále ale pokračuje ve vysávání. Ofélie sem tam ukáže na podlahu a Emerich místo vysaje. To se ještě chvíli děje. Stojí vedle sebe a vysávají.

Setmít.

KONEC

Filip Novák

Ruce na pomeranči

Sedíš (du sitz) na zadním sedadle německého maloměstského autobusu, který veze nejnižší střední třídu. Sedí tu němečtí důchodci. Sedí a stojí tu ženy, které si hlavu zakrývají šátkem, spolu s nimi jejich děti a muži. Nevíš, odkud přesně jsou. Odjinud. (oder nicht) Anebo ne. Odsud. Třeba už dlouho. Němci jak poleno. Die dritte generation. Už třetí generace. Nebo čtvrtá?

A toužíš si je prohlédnout, aspoň trochu. Toužíš vědět, co dělají a proč a kam se dívají a co je čeká a co si říkají tou řečí, co tobě zní jako kouř vonný tyčinky. A díváš se na toho, co má tak metr 90 (to odhadneš, když si stoupne na konečný). A jeho lícní kosti a jeho čelist by svrhly Athény i Vídeň i jeho učitelku na střední a pak ty jeho tmavý oči, kořeněný. A díváš se na jeho ruce a říkáš si, že až se dotknou ty autobusový tyče, tak ji určitě zmáčkne jak ruličku papíru a pak vezmou celý autobus a taky ho zmačkají a hodějí do zdejších pravidelně umístěných košů na tříděný odpad. Sedíš a koukáš na něj koutkem oka a bojíš se podívat úplně, protože už bys zíral a někdo (on) by si třeba řekl, že ho tu nechceš, že si myslíš, že ty jsi vlastně domácí a že on, třetí generace (nebo čtvrtá?), tu nemá co dělat. A ty přitom bojuješ se všema těma vonnými tyčinkama a kořeněnými očima v sobě. Nejradši bys je zardousil. Nejradši bys nezíral. Protože a jelikož a vlastně a tak trochu jakoby zcela určitě bys ho jen třeba chtěl zeptat, co dělá a proč a kam se dívá a co ho čeká, a chtěl bys ses (což si nikdy nepřiznáš) i tak trochu dotknout toho všeho.

A pak, daleko za konečnou a za cestou zpět bez vonných tyčinek a kořeněných očí, páč jsi jel na kole, daleko za tím všim zase sedíš. Sedíš na židli (auf dem Stuhl). V ruce držíš vychlazenou plechovku pšeničného, nasládlého piva (Weissbier, weisst du?), sedíš u stolu německého studentského sdíleného bytu a ta naproti tobě (Hi, I am Sara, I am from Iran) si dlaní pomalu podloží tvář a zeptá se tě, jaký je randění v Praze. Víš, tady jsou lidi moc odtažití, řekne a bradu si opře o hřbet ruky. Nedotýkají se. Hodně o svém těle mluví a ukazují ho, ale neobjímají se. Možná kdyby jo, tak by víc věděli, kdo jsou. Mlčíš. O randění v Praze toho právě teď víš skoro jako ona a dneska jsi skoro celý den zkoušel nemyslet na tu, v tvé mysli usazenou. I když tam ne. V mysli ne. Spíš

někde mezi čelem a žaludkem. Tam, kde to tebou vždycky projede, až musíš zavřít oči a zhluboka se nadechnout. A tak sedíš s ní (Hi, I am Sara from Iran), spíš sedíš vedle ní, v ruce poloprázdnou plechovku, a abys něco říkal, aby si nemyslela, že o randění v Praze toho právě teď víš jako ona, tak říkáš: You know Petřín... and Stromovka... and pivo... a tak...

Sedíš. A myslíš na to, jak jsi naposledy seděl s ní, s tou, co je mezi čelem a žaludkem, a viděl jsi její ruce na pomeranči. Viděl jsi její ruce, které loupou pomeranč. Jako by byly právě k tomu a k ničemu jinému. Pozoroval jsi, jak se nehty boří do kůry, jak ji oddělují od měkkého vnitřku. Kousek po kousku. Za nehty zůstává pomerančová střída. Noří prsty dovnitř, trhá jej vejpůl. Pak odloupne jeden měsíček a zasměje se. Díky. Nutno říct, že ruce na pomeranči jsou krásná věc. Skoro jako na půllitru po koncertě. Skoro jako ty, co ti nabízej cigaretu. Skoro jako zabořený ve vlasech. Skoro jako ty, co kreslily na sklo. Skoro.

Ale jsou to ruce úplně jiný, tak jiný než ty, co ohýbaj autobusový tyče, a přece tak stejně, tak jinak vzdálený, tak jinak mimo tenhle stůl v tomhle sdíleném německém bytě a tuhle prázdnou plechovku. Tak jinak mimo tuhle ženu, tuhe ženu naproti tobě, ženu (Hi, I am Sara from Iran), co si dlaní přejíždí pomalu šjí, až musíš zavřít oči a zhluboka se nadechnout.

Alžběta Papiková

Bez názvu

od nervov zjem policajtov
od nervového zrútenia nemám ďaleko
dnes choď domov radšej pešo
nějaký crazy blázen podpálil město
zhorela mi duša
od bicykla
hrozne sa bojím chodiť dolu kopcom

---

zo skorých plodín sa snažil
nakrmiť svoje zvieratá
nikto mu nepovedal že
prasatá už stihli upiecť
bola zima

proso na novo zasial
a čakal na prvý mráz
či prvý jarný vánok
čakal v rade na mandarinky
boli vianoce

z nedovarených zemiakov
nikdy dobrý šalát nebude

odpovedala mu jeho žena
ktorá už dávno jeho úrodu pozbierala

na obed budú tvoje obľúbené jedlá
plieskance s obzerancami

---

zachráň posledný mach na poslednom strome
MACH JE ZELENÝ

zelenější by hádam bol ak by ľudia už konečne
dali pokoj zo stromov treba zoškrabať a natrieť
veganským mliekom vápenným mliekom
posledné zvyšky spolunažívania

MACH JE ZELENEJŠÍ

ešte zelenější by hádam bol ak by si sa ho dotkol
jemne

na stromoch treba ustlať posteľ pre návštevu
tak vzácnu,

že ti o nej nepoviem

MACH JE NAJZELENEJŠÍM

chceš aby bol ešte viac zelenější?

tak odíď

chceš zachrániť posledný mach na poslednom
strome dobre

pod podmienkou, že so sebou vezmeš všetkých

PS: na internete som objavila stredne zelený
mech

---

ty si na druhej strane lesa
a ja niekde na úpätí posledných stromov
vzdušnou čiarou sme tak blízko
bližšie ako sa zdá

opísala by som ťa ako obyčajného človeka si
taký ako každý iný
a predsa si ma začaroval
ako si to spravil doteraz neviem

moje dlhé vlasy si každé ráno
zapletám do dlhých vrkočov
milujem vodu
hlavne tečúcu
taká ktorá tečie z temného zákutia
toho najtemnejšieho stredu začarovaného
kruhu v tom kruhu uprostred je peň
presnejšie sťatý strom

vraj tam niekedy stávala vrba
mala dlhočizné konáre
zakrútené do špirál
z mladého prútia si ľudia ako ty
vyrábali krídla
z času na čas sa k tej vrbe chodil
niekto vyplakať
vrba ho objala
vždy
počúvala
snažila sa byť najtichšie
aby neprerušila tok myšlienok

vrba bola nadšená
určite bola
keby vedela rozprávať a písať
alebo keby poznala tvoj jazyk
určite by ti to povedala

vyrezala by si to do kôry
ostalo by to tam navždy
navždy ako najviac ľudské slovo forever
vytetované na ramene nejakého borca

lenže ona nepoznala tie slová
jediné čo v tvojich očiach vedela bolo počúvať
a objímať

dal si jej priestor?
ona ho už mala všakže
jej miesto bolo uprostred temného kruhu ktorý
pripomínal roh alebo kút
nemala čas na seba aj keď rástla čas musela
mať na iných

hovoríš si prečo ti to rozprávam? lebo tento
príbeh je o nás dvoch ľudia sú ty a ja som vrba
nadšená z teba

z toku myšlienok sa stala rieka z môjho
priestoru sa stal kruh
z mojich rúk sa stali konáre
a to tetovanie tam ostalo navždy

teraz čakám na sťatie
nech zo mňa vyrobia dvere
dvere do sebe som zatvorila
ale budú stále pootvorené
toto spievali tí pred tebou
a teraz ti to spievam ja
o chvíľu sa zo mňa stane
ten posledný strom na zrúbanie

a nič sa nezmení len sa posunie hranica lesa
a ty ideš ďalej

Vždy som chcela byť vo vode
Čo sa týka vody v prírode
také jazerá napríklad
bojím sa kaprov a sumcov
raz som pozerala dokument o ľudožravých
sumcoch v nemecku majú napísané
metalovým fontom na tričkách techno
kričia berlin
stiahnu ťa pod lekná
kapre ti spravia cucflek na miesto
kde ti rolák už nedotiahne
daj si radšej slnečné okuliare a odpláv
ale nie
stihli vystaviť priehradu

Nemám rada ani kúpaliská
Nemám rada ležať v teplej vode
Nemám rada ležať vo vani
konkrétne v tej mojej

pukliny spôsobené voľnými pádmami
škrabance spôsobené obrovskými zahnutými
nechtami predošlých nájomcov vyšúchané
fľaky od suchých piet mojich bývalých
partnerov nie romantických
skôr biznis partnerov

obchodovali s mojou naivitou
zaľúbila som sa do nich

Mám rada dlhé sprchy
dlhé sprchové hadice
ženský rod od slova had
povedali im
neboj sa
sme len kamaráti
nechali ich tu
so mnou vo vani
už sa nikdy nevrátili

Mám rada dlhé sprchy
pri ktorých možno stáť
na vlhkej podložke
Cítiš to?
začínam sa meniť
možno zvažím ponuku
ďakujem
si naozaj pozorný
sadnem si
Pomaly vyškrabávam naše iniciály do
usadeného vodného kameňa a+ty
a+všetci
a+ja

Zabudol si na mňa
a ja som sa rozmočila
už je neskoro na posledné zbohom
už dávno som si povedala
dovidenia
odtiekla som do potrubia

Tom Pavlica

Láhev

Dva dlouholetí přátelé, na jejich tradičním vandru po nespécifikovaných horách. (Beskydy). Scéna je horská mýtina, velký stan a ohniště, u ohně sedí Kryštof. Zezadu přichází na scénu Pavel se dřevem.

KRYŠTOF Cos to zase vzal za dřevo? Vždyť po tom lezou ploštice!

PAVEL Bude to hořet? *(vytahuje cigaretu)* Bude, tak otřepej ploštice a hod' po mně zapalovač!

(Kryštof hledá zapalovač po kapsách)

PAVEL Koukej, slimák! *(hodí po něm klacík)* Hehehe, *(rozděluje dřevo a rozhlíží se)* ale je to tady hezčí než loni. Teď se ta krajina tak otevřela. *(Kryštof ještě otřepává „slimáka“)* Říkej si, co chceš, ale ten kůrovec těm kopcům prospěl! Jojo, je to hezčí.

KRYŠTOF Asi ano, ale taky víc fouká. Ten oheň se musí hlídat.

PAVEL Oheň pohlídám a přinejhorším budou svítit hvězdy! *(Kryštof by chtěl něco namítnout, ale Pavel skáče do nádechu)* Když jsme u ohně, máš ten zapalovač? *(Pavel se otáčí a jde ke stanu)*

(Kryštof opět hledá v kapsách zapalovač)

PAVEL *(kontroluje zajištění stanu, zatímco Kryštof hledá zapalovač, potom se k němu přikrade a chytne ho za ramena)* Pamatuješ, jak tady s náma byla ta zrzka? Marťa! Pořád lezla na pařezy a koukala na hvězdy, a kdybys nebyl vůl, tak jsi měl jistou noc... takhle musela skončit se mnou... Co ti na ní vadilo, hmm?

KRYŠTOF Zavři zobák a vytáhni radši z batohu něco k pití.

(Pavel ze stanu přináší láhev vodky a podává ji Kryštofovi)

PAVEL Dobře, dobře, ale musíš uznat, že to byla tak 9... nejméně! A líbil ses jí.

KRYŠTOF I kdyby jo, tak je to jedno. Aspoň sis to užil. *(Napije se)*

PAVEL To jo, to jo, na tu občas vzpomínám. A teď jsme tu zase dva klacci o samotě, haha!

KRYŠTOF Protože jsi nechal Barču doma.

PAVEL Ale vůbec! Měla nějakou práci, jinak jsme byli domluvení, že by jela a že by vzala i nějakou z kamarádek, ať nemusíš sušit sám ve spacáku!

KRYŠTOF Hahaha, já bych nesušil, já se napiju tak jako tak. *(Napije se)*

PAVEL *(dívá se, jak pije)* Nojo, tohle zrovna nechápu...

KRYŠTOF *(podává láhev)* Na krásu žen a vlky v lesích! Štěstí je na dně!
(Pavel pije z láhve tvrdého, až se zakašle)

PAVEL Až na dně, jo?

KRYŠTOF Vidíš, někdo láhev, někdo ženy. Každý má svou radost.

PAVEL Když to bereš takhle... to je přece smutné – hledat si radost na dně láhve!

KRYŠTOF Po malých doušcích zjistíš, že je to vlastně docela příjemný. Časem ti už malý doušky nestačí, a tak přidáváš a přidáváš, až tě to jednoho dne zabije, protože přesně takhle štěstí funguje.

PAVEL Nech tady těch rádoby hlubokých mouder! Jsi mrzutý, protože nikoho nemáš rád a nikdo nemá rád tebe. Láska je pro otevřený duše s nadějí – a protivným alkoholikům zůstane flaška!

KRYŠTOF *(úšklebek)* Co ty můžeš vědět o lásce?

PAVEL Já vůbec nic a v tom je ta krása! Já nemyslím, já cítím. Jenom mě bolí, že s náma nejela. A není tady ani dost signálu, že bych jí zavolał, nebo aspoň napsal, popřál dobrou noc. Mám ji moc rád... Zažil jsi to někdy, mít někoho rád takovým způsobem?

KRYŠTOF A ty?

PAVEL *(přejde výtku)* To by ti jenom prospělo, nadechnout se a otevřít se citům a nechat toho trápení se! Chtít víc než tu láhev!

KRYŠTOF Mě nic netrápí.

PAVEL Lžeš! Jsi toho plnej!

KRYŠTOF Co ty víš o trápení se?! Tebe trápí takový kraviny, jako že ti tamta nebo tamta nedala! Co tebe kdy trápilo? Jo, měl jsem rád, co rád, miloval jsem. Ale jsou věci, který nemůžeme ovlivnit a který nemá smysl řešit, i když to bolí, tak se to časem vsákne.

PAVEL Brácho, nepřeháněj! Ty, starý kořala, jsi někdy popustil uzdu romantice? Tak to povídej, to musela být minimálně 11, při tvé vybíravosti!

KRYŠTOF Nic nebude, radši přilož, já jdu značkovat křoví.

PAVEL Počkej! Co to bylo za holku?!

KRYŠTOF *(zvedá se)* Neznáš, neřeš, nesar!

(Kryštof odchází na malou)

PAVEL Tak jsme snad bráchové, ne? Co to bylo za holku, která tebe zlomila? Co si pamatuju, tak jsi nikdy s žádnou neskončil! Vždycky ses jenom zakecal, pak ses ožral a já tě musel sbírat do stanu! Takže tohle chci slyšet, koho jsi miloval?

(Kryštof se vrací)

KRYŠTOF Vole, říkám ti, že je to úplně jedno! S takovým člověkem bych stejně nikdy nemohl být. A když něco nemůže být, tak je zbytečné o tom mluvit!

PAVEL Ale makej! Kdo to byl? Co tě žere!? Kdo tě žere? Žral? Nech toho stahování se! Vždyť si říkáme úplně o všem! Dělej, vole!

KRYŠTOF Že jsou ty hvězdy dneska nějak větší.

PAVEL Ty jsi, hvězdy jasně! Makej!

KRYŠTOF Víš, co je těžký? Vědět. Vědět, že nikdy nebudeš s tím, koho miluješ. *(Napije se)*

PAVEL No jo, ale kdo to byl! Nebo počkej, kdo to je?

KRYŠTOF Tebe miluju, debile!

PAVEL Hahaha, já tebe taky brácho, ale kdo je ta holka?

KRYŠTOF Žádná není. *(podívá se mu do očí)*

(Pavel se zarazí, přemýšlí, ticho)

PAVEL Podal bys mi ten zapalovač?

KRYŠTOF *(hledá v kapsách, nakonec najde)* Na...

(Pavel si zapaluje cigaretu, zapalovač nehoří)

David Pavlis

Naragag

(pracovní název) / rozpracovaný scénář / verze 10/2/2022

1

ČERNÁ

HLAS UVADĚČKY

Telefon do košíku prosím.

HLAS MUŽE Č. 1

Je to fakt nutný jo?

Já ho nebudu rozsvěcovat.

HLAS UVADĚČKY

Ano prosím. To je podmienka,
aby sa zážitok skutočne podaril.

HLAS MUŽE Č. 2

Hmm ale já nemám!

HLAS ŽENY

Tondo prosimtě vyndej ho
a nekecej.

HLAS MUŽE Č. 2

(potichu se směje)

Jsem ho tam moh vytáhnout
a vyfotit to, víš co?

HLAS ŽENY

(dlouhý povzdech)

No jo.

HLAS UVADĚČKY

Ďakujem. Tak prosím,
tu vás pani Iva povedie.

INT. NEVIDITELNÁ KAVÁRNA

*Skrze CCTV kameru umístěnou v rohu
u stropu velké místnosti koukáme do
„neviditelné kavárny“, kde je evidentně úplná
tma, protože koukáme přes typický zelený
filtr. Do místnosti vstupuje nevidomá paní
IVA a vede za ruku zákazníky, manželský pár,
který se drží za ruce a jde samozřejmě velmi
opatrně, sem tam škobrtne.*

MUŽ Č. 2

Ty pičo, tady je tma.

(zasměje se)

*V kavárně jsou jen stoly a židle, pravidelně
rozmístěné, a na každém stole květina ve
váze. V rohu místnosti je jednoduchý bar
s kávovarem, dortíky za sklem a lednicí.*

2

ŽENA

No jo, tak dávej pozor.

MUŽ Č. 2

Vždyť nevim kam šlapu.

ŽENA

Proto nás pani vede.

PANI IVA

Nebojte, už jsme skoro u vašeho stolu.

Do místnosti začínají vcházet další páry vedeny obsluhou. Hlasy se trochu mísí.

MUŽ Č. 2

Jak jste poznala,

že je náš?

(směje se)

PANI IVA

(také se trochu směje)

No jo, už to tu trochu znám, že.

ŽENA

A vy jste tu byla,

i když tu bylo rozsvíceno?

PANI IVA

Tady nejsou světla.

ŽENA

Aha.

PANI IVA

Ale já jsem nevidomá.

Pani Iva dovede ženu a muže k jejich stolu. Stojí jak dvě paka a mlčí. Pani Iva je vezme za ramena a posadí na židli. Muž se trochu lekne.

SKOKOVÝ STŘIH

Všichni zákazníci jsou usazeni u stolu.

Obsluha jim nosí kafe.

AMERICKÝ TURISTA

I don't know. I find it kinda weird.

AMERICKÁ TURISTKA

Why though?

3

AMERICKÝ TURISTA

You don't know what they put in your coffee.

AMERICKÁ TURISTKA

(šeptem)

SHHHH! Dwayne!

They could be next to you.

AMERICKÝ TURISTA

Yeah but they wouldn't understand me, right?

MUŽ VEDLE

(se silným českým akcentem)

This is Europe,

we do speak English here.

AMERICKÝ TURISTA

Ehm...

AMERICKÁ TURISTKA

I'm so sorry for him.

He's a frickin nutsack.

He didn't mean to be offensive or anything...

MUŽ VEDLE

It's okay! Maybe he's true, you know?

AMERICKÁ TURISTKA

Haha yeah, maybe...

MUŽ VEDLE

Maybe they put horsepoo in it!

AMERICKÁ TURISTKA

(awkward)

Yeah...

Dlouhé ticho.

MUŽ VEDLE

Where are you guys from?

AMERIČTÍ TURISTÉ

(dohromady, muž o půlsekundu později)

The US/USA.

4

MUŽ VEDLE

And which state if I can ask?

Zvukem se zasoustředíme na konverzaci u jiného stolu, kde sedí dvě ženy v šatech, ale nestříháme. První žena se dlouze nadechuje a vydechuje.

ŽENA V ŠATECH 2

Krása, vid'?

ŽENA V ŠATECH 1

No mě už to zase naskakuje.

To je úplně takový hřejivý pocit, víš?

V takové krásné černé lázni jako bych byla.

ŽENA V ŠATECH 2

Na červen si nechám dva týdny volna a taky si tam zajedu.

ŽENA V ŠATECH 1

Zajed' si.

Ale spíš to Podyjí ti doporučuji, u toho Brna riskuješ,

že ti tam budou létat letadla hrozně.

ŽENA V ŠATECH 2

Hmm to bych nechtěla no.

To musí být dost rušivé.

ŽENA V ŠATECH 1

Já byla v obou chatičkách, to víš, vid'?

ŽENA V ŠATECH 2

No a létaly ti tam u toho Brna jo?

ŽENA V ŠATECH 1

No já to jen cítila, víš.

Ono to je jakože trochu odhlučněné, ale to nepomůže pořádně.

To ti úplně naruší to silové pole té tmy. A to je hrozně nebezpečné!

ŽENA V ŠATECH 2

(Mlaskne si)

Ty jo.

5

ŽENA V ŠATECH 1

Ty jsi zrovna třeba v šestihodinové meditaci, kdy zrovna nevíš, jestli je den nebo noc – teda já už jsem to poznala po dvou dnech, kdy jsem se naladila na ten správný režim a prostor, ale jinak, pokud s tím nemáš takovou zkušenost, tak to tě úplně rozhodí. Ale to nejde o to, že by ti to pokazilo ten týden tam, víš, ale to si můžeš odnést odtamtud a budeš rozhozená třeba na měsíc. Nenávratně.

ŽENA V ŠATECH 2

Ježiš tak to ne toto. To bych nechtěla.

Tak to Podyjí.

ŽENA V ŠATECH 1

Strašně nepříjemné.

SKOKOVÝ STŘIH

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Prosim vás, můžete mi donést ještě latěčko.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Ano určitě. S kravským mlékem?

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Ne – no teda jo, ano.

Žádný ty vege, rostlinný, to ne.

Normální prostě no.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Dobře, tak chvíličku.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Nebo slečno – SLEČNO!

Řve, i když servírka je stále přímo u něj.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Ano, stále jsem tady.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Jo... pardon.

No nebo víte co,

tak mi to dejte s tím jiným,

já to vyzkouším schválně.

6

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

A jaké si dáte. Máme ovesné či kokosové.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

No třeba to kokosové,

to no, co já vim.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Dobře, tak chvíličku.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Jo.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Nebo ještě něco si budete přát?

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Nene děkuju. To je dobrý.

Servírka odejde. Muž se pohodlně usadí. Proti němu je muž v žaketu.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

... takže prostě nemůžu říct,

že by to teď úplně sypalo no.

Nedá se počítat s žádným kurzem.

Tamhle Ronaldu vodběhne k Arsenalu

a nikdo se tomu už nebude divit.

MUŽ V ŽAKETU

Hmmmm.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Co, vy se v tom vyznáte?

MUŽ V ŽAKETU

Mm, nikdy jsem to nezkoušel.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Sázet jo?

MUŽ V ŽAKETU

Sázet. Ano, nikdy jsem nezkoušel sázet.

Z

VELMI TLUSTÝ MUŽ

No jak říkám. Teď je to žalostný.

Radši investovat do železa,

to má větší hodnotu. Ale musí se

rychle prodat zase, to nejde držet dlouho.

...

No s čím podnikáte vy?

Jestli podnikáte teda.

MUŽ V ŽAKETU

Podnikám, podnikám. S masem,
dalo by se říct.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Ste řezník jo?

*Muž v žaketu se nadechne. Přijde servírka
s kafem.*

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Jedno latte s kokosovým mlékem.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Tak to je pro mě.

NEVIDOMÁ SERVÍRKA

Prosím.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Mám to na stole jo?

*Servírka vezme muži ruku a dovede ji k uchu
hrníčku.*

VELMI TLUSTÝ MUŽ

Děkuju. Dik.

Tlustý muž začne pít.

MUŽ V ŽAKETU

Jsem takový řezník, ano.

*Muž v žaketu se odsune od stolu a pomalu
vstane. Tlustý muž dosrká.*

VELMI TLUSTÝ MUŽ

No neříkáte to moc přesvědčivě.

*Muž v žaketu začne pomaličku odcházet od
stolu. Dívá se pomalu doleva, doprava a něco
vyhlíží.*

8

MUŽ V ŽAKETU

Hmmmm.

VELMI TLUSTÝ MUŽ

No není to tak hrozný ten kokos,
ale znovu si to nedám,

*Muž v žaketu skočí na ženu v šatech a shodí
ji i s židlí na zem. Zapíchne jí zuby na krk
a přísaje se. Žena začne šíleně vřeštět.*

ŽENA V ŠATECH 2

AAAAAAAAAAA!!!

ŽENA V ŠATECH 1

Janičko, co je?!

*V Kavárně nastane trochu zmatek, lidé se
začnou ohlížet za zvukem, ale nikdo nevstává.
Někdo se ironicky zasměje.*

ČLOVĚK 1

To je maškaráda!

ŽENA V ŠATECH 2

Pomooooo –

*Muž v žaketu se pořádně přísaje. Zakousne se
a ženu totálně utiší.*

ŽENA V ŠATECH 1

JANIČKO!?

ČLOVĚK 2

CO SE DĚJE!

ČLOVĚK 3

Prosim vás, je tohle součást vystoupení?

ČLOVĚK 4

Jakého vystoupení ty vole?

ČLOVĚK 1

ANO! SAMOZŘEJMĚ!

ŽENA V ŠATECH 1

Halo! Můžete někdo rozsvítit!?

ČLOVĚK 5

Tady nejsou světla!

9

Žena v šatech 1 vstane a podél stolu se snaží dostat k místu, kde by měla být její kamarádka.

ČLOVĚK 2

Rozsviňte někdo!

ČLOVĚK 6

Tady NEJSOU ŽÁDNÝ SVĚTLA ALE!

ČLOVĚK 7

Tak mobilem nebo něco.

ČLOVĚK 4

Ty nám vzaly všechny.

ČLOVĚK 7

No ale ty organizátoři je snad maj, ne?

Může někdo z nich něco říct?

NEVIDOMÁ SERVÍRKA 2

Prosíme všech, aby ste zostali v klidu.

Hneď to vyriešime, len potrebujeme priestor, aby sme sa dostali ke kolegom s batériou.

ČLOVĚK 4

TO TADY FAKT NEMÁTE SVĚTLO!?

V kavárně je zmatek. Více lidí už vstalo a někteří se poslepu snaží najít východ.

Žena v šatech 1 se přibližuje k muži v žaketu. Nahmatá nejprve nohu své kamarádky a pak chytne za rameno muže. Ten ji vši silou odhodí pryč a dál saje. Žena je odmrštěna na stůl, který shodí.

ŽENA V ŠATECH 1

AAAAAAA! POMOOOC!!!

Muž rychle vstane od mrtvoly. Začne se nyní zprudka rozhlížet zprava doleva, vyhlédne

si servírku blížící se k východu. Rázně k ní dojde, přitom srazí několik lidí, kteří vyjeknou, a zahryzne se jí do krku. Servírka vyjekne a v okamžiku je umlčena smrtí. Začne panika, přestože nikdo nic nevidí. Hodně lidí křičí, pobíhají a padají.

ČLOVĚK X

Co se kurva děje!

ČLOVĚK X

ROZSVIŤTE!

10

LIDI

ROZSVIŤTE!!!

POMOC! POMOC!

EXT. NEVIDITELNÁ KAVÁRNA – DEN

Jsmo před vchodem do neviditelné kavárny, kde kousek od zavřených dveří stojí žena a muž. Muž kouří opodál a má evidentně zrakovou vadu. Žena vidí a je dveřím blíž. Zjevně až teď si všímá doléhajícího křiku.

ŽENA PŘED KAVÁRNOU

Radíme? Zavolej Eriku.

Beru lampu.

Žena otevře malou skříňku a vytáhne z ní velkou baterku. Rozejde se ke dveřím, když se dveře rozrazí a vyběhne z nich vyděšený muž a žena a ženu s baterkou skoro povalí. Běží pryč. Žena s baterkou se za nimi zděšeně podívá, rozsvítí baterku a chce jít dovnitř, ale další muž vyběhne. Když ji vidí, zastaví se.

MUŽ

Kurva, dělejte něco!

Rozsviňte tam už dopíči!

ŽENA PŘED KAVÁRNOU

Co se stalo?

MUŽ

Nevíme kurva! Děte to zjistit!

A volejte fyzly radši, pokud to není nějakéj vtip.

Muž odběhne. Žena s baterkou vleze do kavárny. Zavřou se za ní samozavírací dveře.

INT. NEVIDITELNÁ KAVÁRNA

CCTV Kamera. Otevřou se dveře kavárny a vnikne do ní proud světla z baterky. Žena s ní míhá v prostoru. Lidé si jí všimnou a skoro všichni se na ni začnou řídit, div jí nepovalí. Začnou vybíhat ven. Pár lidí, kteří asi nevěří, že se děje něco vážného, zůstává sedět u stolu a dál pije kafe. Muž v žaketu si všimá ženy. Opouští tělo mrtvolky a rychle běží ke dveřím. Projde přímo kolem ženy a rukou cíleně zavadí o její tvář.

V bližším NECCTV záběru vidíme, jak prsty s dlouhými nehty zanechají na tváři ženy krvavou stopu. Žena zmateně krouží s baterkou. Nalezne světlem tělo. Zalapá po dechu.

11

EXT. NEVIDITELNÁ KAVÁRNA – DEN

Muž v žaketu, upír ZBYHNĚV (40) vybíhá z kavárny. V panice ostatních vybíhajících nevypadá nijak podezřele, až na to, že má pusku od krve. Nějak tak si ji při běhu zakrývá. Když je o něco dál, zpomalí, stiskne rty, oblízne se, setře většinu krve. Podívá se na

svůj odraz v mobilu. Utře poslední kapičky. Odchází. Z kavárny vynášejí tělo ženy. Lidé křičí.

ČERNÁ

Ozývají se slastné zvuky Zbyhněva. „MMMM.“ A „Aaaaach.“ Výdechy a nádechy.

INT. KOUPELNA – TMA

V koupelně je tma a osvětluje ji úplně minimální nepřírozené studené světlo. Koukáme do zrcadla přes kostnatá záda Zbyhněva na jeho odraz. Zbyhněv je do pasu nahý, pozoruje se a přejíždí si prsty po těle. Dělá slastné zvuky. Najednou se uklidní a vážně se na sebe podívá. Podívá se pryč a zamyslí se.

INT. KANCELÁŘ OPEN OFFICE – DEN

Lidé makají, někdo u stolu vyřizuje telefonáty, jiní důležitě chodí po velkém open spacu. Zbyhněv stojí u kopírky a scanuje dokumenty. Má na sobě oblek, vlasy má ulízané dozadu. No vypadá velmi jinak. Podívá se na konec chodby, kde z rohu vyjde PETR (27). Zbyhněv ho na dálku pozdraví zdvihnutým obočím. Petr na něj z dálky vážně kývne. Chvilí stojí, než se k němu vydá běžným krokem. Během chůze něco špendlíkem pověsí na nástěnku. Dojde ke Zbyhněvovi.

ZBYHNĚV

Jdeš zase pozdě.

PETR

Prosímtě nehraj si na šéfa.

Zbyhněv zdvihne obočí a vážně se na něj podívá.

PETR

Mám důvod.

ZBYHNĚV

Poslouchám.

PETR

Je osobní.

12

Zbyhněv se ušklíbne.

ZBYHNĚV

Jak jinak.

PETR

Objednávky květin jsou vyřízený
a nic víc na stole nebylo.

ZBYHNĚV

A lustry?

Petr nechápavě zakroučí hlavou.

PETR

Řekli jsme, že budou stačit diskokoule.

ZBYHNĚV

(otráveně)

Neeeeeee.

Petr čeká.

ZBYHNĚV

To řek Slavoj. Musej bejt

křišťálový lustry. Deset.

*Zbyhněv se zastaví s otevřenou pusou.
Rozhodně ťukne ukazováčkem do prostoru.*

ZBYHNĚV

Jedenáct.

PETR

To bude hrozně drahý.

ZBYHNĚV

A to je tvoje práce.

*Petr je otrávený. Zbyhněv vloží svoji ruku do
scanu a zmáčkne tlačítko. Petr se nechápavě
podívá.*

ZBYHNĚV

Vyjednej to?

PETR

Jo...

ZBYHNĚV

Číslo máš?

13**PETR**

Taky.

ZBYHNĚV

Co taky?

PETR

Mám. Musím jít makat.

*Zbyhněv se na něj usměje jakože „To určitě.“
Petr chce odejít.*

ZBYHNĚV

Cos věšel?

PETR

Slevu do KFC. Už musím.

ZBYHNĚV

Počkej.

*Z kopírky vyjede papír. Zbyhněv ho vezme
a prázdnou stranou podá Petrovi. Nasadí
pořádný úsměv.*

ZBYHNĚV

Všechno nejlepší.

Petrovi zůstane papír v ruce. Zbyhněv odejde. Petr papír otočí. Je na něm naskenovaný fakáč. Petr zakroučí hlavou. Podívá se za Zbyhněvem, ale ten už zmizel za rohem. Petr odejde na druhou stranu.

Na nástěnce visí Petrova wordartová pozvánka na jeho oslavu narozenin. 27 let mu bude a je to v hospodě Čaroděj.

INT. ZBYHNĚVOVA KANCELÁŘ – DEN

Zbyhněv stojí opřený o svůj stůl. Proti němu je nějaký NONAME zaměstnanec.

ZBYHNĚV

Chceš přidat?

NONAME

Tak pamatuju si, že jsme o tom jednali v podstatě už při nástupu.

ZBYHNĚV

Vypadni.

14

Noname stojí jako opařený.

ZBYHNĚV

Máš padáka.

Konec. Šmitec.

NONAME

Zbyhněve, prosimtě.

ZBYHNĚV

Netykej mi. Sbal si

a vypadni.

NONAME

Prosimtě, co tě to popadlo

ZBYHNĚV

Nezasírej můj kancl

a vysmahni z budovy.

NONAME

Du za šéfem.

Noname se rozejde ke dveřím.

ZBYHNĚV

Deš ven, ty trosko.

Zbyhněv se rozejde za ním.

INT. KANCELÁŘ OPEN OFFICE – DEN (POKRAČUJE)

Noname vyjde ze dveří Zbyhněvova kanclu, ale ten hned vyjde za ním, čapne ho za límec u košile a začne ho táhnout s sebou. Noname se snaží osvobodit, ale Zbyhněv se na něj podívá vytřeštěnýma očima.

/JSME V DETAILU. Zbyhněv upřeným pohledem Nonamovi protíná duši. Jde z něj čiré zlo. Noname ustrašeně kouká nazpět. Otočí hlavu a nechá se odvléct. Všichni se za nimi otáčí, ale nikdo nic neříká.

Projdou kolem prosklené kanceláře Petra. Petr zrovna balí nějakou holku při pohovoru, ale tohle ho vyvede z míry. Zevnitř kanclu s Petrem pozorujeme vyhazov. Petr absolutně nechápe.

/ZPĚT NA CHODBĚ. Necháváme se unášet spolu s Nonamem. Zní strašlivá lynchovská hudba. Dojdeme ke dveřím. Zbyhněv je prudce otevře a dovnitř vpálí světlo. Vyhodí Nonama na ulici.

15

**INT./EXT. KANCELÁŘ/ULICE - DEN
(POKRAČUJE)**

Noname dopadne na zem a hudba přestane znít. Všechno se nějak uklidní. Noname se podívá na Zbyhněva, který stojí ve dveřích a třpytí se, Noname na to ale nereaguje, nevíme, jestli to vidí jen on, nebo jestli to je jen pro nás. Zbyhněv zavře dveře.

Vojtěch Rikan

Poslední slova před dopadem na/pod hladinu

je tak zvláštní touha ječet a neslyšet při tom svůj hlas

myslím na tebe
myslím na nás
myšlenky přebíhají ze strany na stranu
a občas mě udeří
do činelu nad hlavou
občas se viním za to, že máš v mém životě tolik času
hlavně proto, že ho nepočítáš
nemáš o něm ponětí

II.

plyne to jinak
ale proud je příliš nízký na to, aby se v něm dalo utopit
studí mě chodidla
ale hoří mi vlasy
jsem mimo les a bojím se do něj vrátit
průsečík světla uprostřed krajiny
pustiny
zakrývám si oči a šeptám si uklidňující slova před panickou atakou
nikdo mě ale neslyší
nikdo nestojí opodál
kdo by trávil tři hodiny u řeky v lese a přemýšlel
který kámen je ideální na úhoz do hlavy
jemně plápolám

už bez řečí
nedýchám

III.

klepu se strachy
z vlasů si vysypávám rez do dlaní
a potírám se s ní
jako všechno okolo
abychom byli spojení
aby ten tlukot srdce (kladivem o spojené traverzy mířící do výšin)
byl lépe slyšet

IV.

vlak projíždí nocí
brutalismem
zelenými světly a opožděnou depresí
se špatným řazením
sedím na schodech a netuším
kde všichni ostatní mlčí
a kde naopak křičí, když je toho už příliš
vyčítám si to, co jsem ti řekl před rokem
nebo deseti minutami
a přesto mám slova na jazyku
když mluvím, mnu si zápěstí
vlak stojí a ticho se propadlo mezi prázdnými vagóny
myslím na to, co ti řeknu zítra
a nic jiného tam vlastně není

v uších zní ravedeath, 1972 od tima heckera

no drums
no drums

Vojtěch Rikan

Šejdíf

Nikdo: Ježiši... to se mi snad jen zdá. Ehm... dobrý den, vy tady pracujete? Pardon, já si nebyl jistej, když jsem vás uviděl za tím barem. Napadlo mě, že byste třeba mohl být manažer, ti přece nepracujou. Jen vedou. Takže nejste manažer. Takže jste? Jo, manažer baru. Takže tu nepracujete? Jo, dobře. Nemusíte být hnedka tak důležitěj. Co že mi nenalijete? A to musím být oblečenej, abych mohl pít? Jakej povyk?

Minulá noc. To mi dáváte teda docela zabrat, copak já vim? Spal jsem. Jo, ani omylem. No dobrý, jsem se pokusil sám sebe přesvědčit, že jsem vzorný muž. Což já ale sem. Cožpak jste si nevšiml mé kravaty? Je prvotřídně uvázaná. Už takhle drží deset let. Ne, ještě sem ji nikdy nerozvázal. Proč bych měl? No, to je jedno. A vy jste tady sám? A proč? Snad jsem nikoho nezabil, haha.

Já bych si to případně i sám vyšetřil, když už jsem ten detektiv. Cože jsem? Novinář? Zvláštní, ještě včera bych věřil tomu, že jsem detektiv. Nevíte, jestli jsem včera nedal výpověď? To se tak může stát. Práce mě začne frustrovat, tak to položím na hřebík, poslední vraždu nechám nedořešenou, protože přece spoléhám na své milé kolegy a rozhodnu se psát. Nepamatujete si, dobře. Cože? Jak to myslíte, jestli si můžu přestat sám odpovídat na otázky? Však si povídám s vámi. No proto. Jméno? Vidíte, to si zrovna nepamatuju. Tak mi nějaký vymyslete. Hovado, jo? A příjmení nevíte? Ono se mi to stejně nějak nelíbí. Co třeba Darebák? Ne, počkejte, to je taky takový... tak Šejdíf?

Šejdíf: Tak jo, jsme domluveni! Ale stejně mě zaráží ta novinařina, já sem si skoro jistej, že jsem něco vyšetřoval. A najednou mi to tak chybí! Neumřel tady někdo? Proč já? Jo, vy furt vytahujete tu noc! Ježiš, já nevím. Asi sem dělal to, co všichni ostatní. Popíjel a... tak zase nepřehánějte! Už jsem ve svém životě dělal hodně věcí, ale že bych tady mával s bouchačkou, pak ji dával lidem do pusy a říkal, ať skousnou, protože to je ve skutečnosti dort, to je na mě příliš! No co že si to tak pamatuju! Vy jste to tak detailně popsal, já si to jen opakuju, abych si mohl rozvzpomenout. Ještě aby se

nezjistilo, že jste to ve skutečnosti byl vy! Je to ale dobrá věc na vyšetření. Případně o tom můžu napsat článek do redakce! Policejní redakce. Vidíte, třeba sem policejní novinář! Píšu o zločinech, ale nevyšetřuju je.

To se mi líbí, to je hezká profese. Dáte mi teda něco k pití? Ne. Ani ta kravata nestačí. A vy myslíte, že budu mít větší žízeň, když tu budu sedět v košili? Vždyť na mě ani nevidíte! Mohl bych třeba takhle začít zpívat! A se zpěvem je zase jakej problém? No, mám rád The Smiths, co s tím? Zás tak hrozně nezpívám, klidně vás přesvědčím o opaku! Jo, tak jestli mi místo toho radši nalijete, tak já teda zůstanu sedět. Stejně mi je nějak blbě. Na duši. Jsem fakt hrozně smutnej člověk. No jo, někdy se chci zabít, ale to si nechávám pro sebe. O jakých dírách to...? No, dobře! Uznávám, že nepovedená sebevražda na pokoji je rozhodně pozitivní zpráva, ale asi by se neměla prezentovat na veřejných oslavách, to máte pravdu. Příště si to nechám pro sebe.

Šejdíř Smiths: Jen mě tak napadlo, jestli taky nemáte někdy touhu nežít. No, mohl bych na to mít živnost a pomáhat lidem, kteří se nechtěj odžít sami. Jak nelegální? Tak když to chtěou! To mě mrzí, jestli jsem vaší kolegyni způsobil takovou újmu. Chápu, že následky post-traumatické poruchy zní líp než má společnost. Beru na sebe takové břímě. A mrzí mě to. Já mám třeba ADHD. No, traumata pak nedokážou sedět v klidu a furt si musí s něčím hrát.

Heleďte, nechcete mi ještě něco říct o tý noci? Ne, radši ne. Možná bych mohl zaspívat, abych se rozvz- jo, díky. Na zdraví! Hm, ta píše. Z vodovodu? Jo, souhlasím. Ta balená je pěkně odporná. Cítím, jak mi to dalo úplně novej smysl života! Tak na chvíli, než se zase pokusím oběsit na pokoji. No nic! Už asi půjdu. Mám plány na následující dvě hodiny a pak už zbývá jen nicota.

Jen se chci ještě zeptat – když nechci vodu konzumovat, ale jen se s ní umýt – musím taky být oblečený?

Anuše Řehůrková

Básně

PUBERTY **Rána studentova**

Každý den zas a znova
prožívám rána studentova
pomalu popotahuji z cigarety
jen malinko, abych se nepoblila

Doba je zlá

Nalila jsem ti poslední pivo a trochu tě při tom olízla A když jsme přišli domů, ještě jsi sám
vypil flašku vína, Bejby, doba je vždycky hrozně zlá
Když z nebe visí
Péra a klitorisy

Laskovaná

Dělám s tebou ráda spoustu věcí
Poslouchám tě
Chodím bosa po tvé podlaze
Učím tě o životě, o míru
Ty učíš mě
Dělám s tebou ráda spoustu věcí

Ráda s tebou sedím

Na trávě, na gauči, na posteli

Koukám na tebe, když se nahý ráno protahuješ

Dělám s tebou ráda spoustu věcí

Ráda s tebou sedím

Tvoje ryzí a čirá tvář – na ní ráda sedím

Vrátila se múza

vyškrábala se z černé ptačí klece

Celá vyhublá proklouzla mezi

Teď se do sebe snaží něco dostat

děravé oblečení mění za tvídové sako a včera si celý večer zkoušela rozčesat vlasy dneska se šla projít na vysokých podpatcích má výčitky svědomí

pak nasedla do zelené dodávky

Prý se potom zase vrátí

Nechávám své múze volnost

Vždyť je to bohyně

Dneska

Před premiérou

Jsme se asi rozešli po telefonu Šestý rok

Šestým rokem úrodná půda umírá A já jsem pesticidolog

Skládka

Toxického odpadu

Zvrácená

Rozvrátila bych ti rodinu
zvrátila osud
a taky všechny tvoje vnitřní orgány
Teď leží kousek od Národní a děti si tam s nima hrají na třetího

Seznamka na straně 42

Dobrý den
Jsem vyšší dobro
A umím uvařit těstoviny
na všechny způsoby
Potkáme se v osm hodin
v baru Moderní noetika
tam
Kde dveře vržou
jako kotoučová pila
Házím jako holka
smrdím jako David Lynch
jsem emocionálně skorostabilní
Zásadně nepřiju lidem k narozeninám A mám 456
platonických lásek
počkej na mě
V baru Moderní noetika
Nosím černou barvu
a jsem vyšší dobro
tak padni na kolena
a poslouvej

Opravna duší

Záda ti polili horkou kávou
A tebe to ani trochu nepálilo
Někde na chodníku
jsi našel moji duši
Jen tak tam ležela a sluší
ti velmi
Moje opravna duší
zavírá už v pět hodin
protože od šesti mám
zápas se střízlivostí
přijímám rezervace
Tolik práce
Tolik duší

Univerzální univerzita

Sedím

v učebně plné zatuchlého smradu socialismu Slyším

umírat všechny oběti minulého režimu Trhám

si chlupy, vlasy, ruce a nohy

Všichni kolem mě jsou tak prázdní A mě už nebaví je plnit

Zdi paneláku mě chtějí pozřít

Postkomunistické muzejní panoptikum

Jsem toho plná

tolik toho obsahuju

že až někdy přesahuju

sebe sama

Jdu domů

Vidím

křičet žízaly a stejně po nich šlapu

Co s tím uděláš

Co stromy?

Půda a oceány?

Ledovce a tráva? Co tráva? Co mikroorganismy a jejich práva? Co pejskové a kočičky?

Co policajti a učitelé?

Co menšiny a většiny?

Potůčky, bažiny a velryby? Co fíkus pod oknem!

Co rána kdy se těžce vstává? Co ta ranní káva?

Co zlomená srdce?

Co darovaná srdce?

Co žvejkačky na chodníku? Co informace a dezinformace? Co světové nemoce,

Co moje ty moje emoce...

Konverzace

/15 let/

Jsi strašně vyzrálá, řekne beruška

Já vím, asi jsem v přechodu

nebo nadchodu?

To je jen přechodný období

stejně jako mít tečku na zadečku

Řekne beruška

Antikoncepce

Drahý, už se na nic víc nezmohu

když začneš mluvit o tom

jaký jsi znamení zvěrokruhu

a jak jsi našel odpověď ve Čtyřech dohodách...

Rovnoprávnost

Když je léto

tak všichni ti krásní kluci

v parcích a barech nosí krátké kraťasy A když je opravdu horko

chodí přes třídu Míru bez triček

Jen tak

Protože můžou

A všichni ti krásní kluci v kratoučkých šortkách s koleny a kotníky se nesou

Je léto a vlasy mají vlhké od potu a nostalgie A to vypadá jako pomáda

Ach ti krásní kluci

Bi blé

- Evo, ty jsi střevo

- Adame, kéž bych byla furt to žebro

Z téhle halenky

mi už odpadaly všechny knoflíky

Nějaké jsem ztratila v Nuslích

jiné na Žižkově

dva loňské léto

jeden na podzim

po dalším knoflíku jsem uklouzla na balkoně

a málem jsem odletěla s drozdy a pěnkavami, jedním jsem vystřelila oko Umabellovi

obsadila jsem jeho páteř

A pak jsme si promíchali kosti tak, že už nešly rozmotat

Našel jsi ten poslední? A přišiješ mi ho?

Niř uplete me ze svých výčitek svědomí

Z téhle halenky mi odpadaly už všechny knoflíky

Dno

Tam kde není nic

ty v tom ničem sedíš

smrkáš do trička

a lepíš na sebe svršky od jogurtů

empatická dekadence

závěsy

cvrčci

plechovka

od mangové pepsi kapá

ztráta

vůně kvítí

růžová

měsíc

pošetilost

červená sůl

rychlý dech

vítr

křehkost

emancipace

exaktní demagogie tříška v sýru

vágní postulát

potencionální

vítězná karta

voňavá jíška v blátě dlažební kostky

lákat eskalovat

umlčet tamburínou agonicky žvýkat sliny tam

totem

místo

hopem

růst

kus burana

rán

brát

nominaci na reset

vina

darwinova cena

černá

líný slimák

vnímá

poslední izotop naděje slušný lískový oříšek

šuplík

řeže

do kůže

eliminace stínu kávy

eliminace patriarchální vrány národní rýma

porod principů

proklepnutí iniciativy síly různé odéry věčné marnivosti kočkování

cíle

vůně mandarinek

být nejlepší

být nejskromnější

být nejprospěšnější

pro společnost

kteřá k večeři jí

svou vlastní žluč

onanističtí papaláši

a dekadence ve věcích veřejných sama

s tebou

brambůrky

brambůrky

bram bůr ky
další cigarety syčí
že já to mám nejhorší
apatická edice kýče
vydíravé čůrání
post mortem
po mož mi
blížící se budoucnost
síla nýmandů
a ctnosti diskriminovaného úlu bzzzz zzzzz
bolavé vzpomínky žen
trumf cudné sešlosti
bídne námahy
červi prodírající si svou cestu čerstvým melounem
stůl
svíčky
oheň
vlasy
ohnout
na koberci
udržet
dekórum

Zrezeš

Jsi na odpis. Úplně do šrotu. Ve špíně

V igelitu.

Domestikovaný pes už nikdy nezvlčí. Zůstane věrný. I po potopě. Když už kočky a myši dávno utekly. Nejspíš se spojily do tajné aliance. Nic není černobílé, v černém světě.

Přišla smrt. I když nikdy nikam neodešla. A ty se bráníš tupým střepem, který nenesí štěstí.

ČTYŘI HRANY

A k tomu ještě dvacet devět

a všechny hříchy lidstva

Poslední

v rukavičkách

Poslední a už konečně můžeme otevřít oči. NEBESKÁ BRÁNA JE V SUTERÉNU

Všichni naši dispečeri jsou obsazeni, prosím, počkejte

Váš telefonát je pro nás důležitý, i ve tmě a potopě Už je konec, tak proč to nekončí. Děkujeme pane, že jste se

obětoval. Za naše hříchy. Myslíme na vás. Dárková taštička k vám dorazí do dvou týdnů. Jste světlem v černavém světě. Jste nadějí a inspirací.

Hlavně pro mladé lidi.

BRAŇ SE! Tupým střepem!

Ve funebráckém voze

DOMESTIKOVANÝ PES UŽ JEN TAK NEZVLČÍ. TO JE ALE HOODNEJ (DĚKUJEME, ŽE SE OBĚTUJETE ZA NAŠE HŘÍCHY, VÁŠ ŽIVOT JE PRO NÁS DŮLEŽITÝ).

spala jsi

pod vlivem tvých loknu

Lehce Lapu po dechu

spala jsi

Jednou bych se v nich chtěla zamotat jako

Do kokonu

a možná by byl ze mne krásný motýl

Ty bys mne dala do své botanické zahrady Kde nejsou žádné masožravé kytky

Nejsi ladá, ale ladaně se neseš

Po pěšině do mého klína

A pak vedeš bitvu

Je to jako být na začátku

Zrod, startovní čára, všechno vzniklo z prvotního Chaosu Ouranos a Nyx se hádají v kolik půjdeme spát Kolektivní ženská bolest

Bojím se sebe

A bojím se o tebe

Nezasloužím si tě

Utěšitelko

Chtěla bych být tím motýlem

Měly bychom krásný život

Když si dám vlasy dozadu

je mi vidět čelo

Chodí po něm ustaraní občané

mojí hlavy

Od ucha k uchu

Vyhlížejí západ slunce

Ten nepřichází

Já si dnes totiž hraju na to

že si na

nic

nehraju

Hraju na elektrickou kytaru

značky Nic

Hraju kulečnick profesornálním tágem mistra Nica Nicoviče

Hraju Člověče nezlob se, u kterého se

hodně

zlobím

Co v domečku

nic

Ráno hraju, že vstávám

večer hraju
že jdu spát
Ty se mnou
Celou noc hrajeme kámen nůžky papír
a kdo vyhraje
nebude mít
nic
A bude si hrát na to
že nic nemá
Nic
Krásný sladký nic v šedé a modré barvě
Ulice
mezi mýma očima vedoucí nahoru přes mastné vlasy je klidnější
Lidi už tolik
nehulákaj

Přijela

jsem pozdě v noci do Košířů, možná to bylo ráno. Asi včera, nebo předvčírem. Spíše pozitivní.
Stavila jsem se na benzince pod barákem
Slečna se silnou oční linkou, kterou znám ze zaměstnanců benzinky nejméně, na mě zavolá: párek
jako vždy?
Jsem legenda
Být jedinou jistotou osamělé benzinky
Taková benzinka je jako biotop
Či útočiště potulných koček
Až na to, že ony krmí mne
Když ta zvláštní žena dorazí na párek v rohlíku, svět je ještě v pořádku
Každý třetí den nebo každý třetí víkend
Ví, že přijde

Někdy

Určitě přijde

Ale já se stěhuju

Hodně hodně

Daleko

Pocit setrvačnosti

Žiju na hraně

Po vzoru národních umělců

Když pláču ve vodorovné poloze

Slzy mi zatékají hluboko do uší

Pak se mi zaplaví celej mozek horkou vodou Vaří se

Medium well

A někdo o něj škrábe steakovým nožem Ve vodorovné poloze

Sluší mi

nemít ráda

Až zjistíš, že jsem ničitel

Taky mne

nebudeš

mít rád

Vykrádám tebe

Vykrádám sebe

Bez empatie

Bez talentu

Bez

trocha

respektu

Ve vodorovné poloze

topím tě

A ty se nemůžeš nadechnout

Vykašláváš plíce

já ti chtěla dát ty své

Ale nemůžu

Lituji se

Pláču ve vodorovné poloze, slzy mi stékají do uší

Ticho

jemné

bublání

O VŠEM VÍTE

generativní AI Gemini od Googlu překonala lidské experty

nástroj umí podle vývojářů rozpoznávat prezentované podněty a precizně reagovat na zvukové pokyny

novoluní v blížencích připomíná, že odpovědnost se nemá brát na lehkou váhu

následně ale vývojáři z Googlu přiznali, že to, co předvedla generativní AI Gemini ve videu veřejnosti, bylo spíše takové „divadlo“

úplněk v blížencích vyvolává nervové přepětí až vyčerpání

upozornění vám cinkají na mobilu

hned to všechno víte

o konfliktech mezi kočkou a myší

myší a myší

kočkou a kočkou

myší a koček proti kočkám

vysílače a továrny se pomalují odstíny zelené

zelenými barvami léčíme nervovou únavu a hysterii, protože má uklidňující účinek na nervový systém

hlavně impresionisticky

upozornění vám cinkají na mobilu
hned to všechno víte
existujete
autentická identita
bud'te svoji
neztraťte se a nepůjčujte se nikomu
ale žijte jako já
já já já
cinkají
pravdivě poznat hrát divadlo
člověk zabydlený ve svém malém světě
a ve světě úplně jiném
děvčátka pouštějí skládačky z papíru po krvavé řece cinkají
četli jste to, jak Al jménem Sydney projevila lásku ke svému uživateli a nutila ho se rozvést se svou manželkou četli jste to
četli jste to?
klíma, válka, vína, smrt, moc, pálka, chrt, noc, kulička dítě moderní vědy
jste děti moderní vědy
umíte perfektně anglicky a k tomu ještě jeden jazyk abyste to všechno věděli
seděli u telefonu a všechno to věděli
vy se přeci zajímáte o politiku
o všem víte
věděli jste to první
můžete oslnit své přátele u sklenky vína
protože probíhající konflikt umíte vysvětlit v kontextu historické mapy světa
všechno vědět
nebo všechno pravdivě poznat
váš osobní Hrádeček

můžete se přijet podívat a sát inspiraci
ukazovat u toho dvojku prsty
mír
vyfotit si pár fotek
kupte si
výhodný lístek
na celý víkend
nakupujete bez obalu
podporujete reformní a alternativní školství
nevolíte holotu a chodíte pěšky
chodíte demonstrovat a o všem víte
jste Havlovy děti
hrajete na kytaru
eklektickou ne elektrickou
jste aktivními občany
a „něco s tím děláte“
jste podporovatelé utlačovaných skupin
a pak sedíte doma
upozornění cinkají
hromadné hroby
hned vedle Kim Kardashian
nechala si vyndat implantáty
ze zadku a prsou
už se zase nosí typ postavy uprchlíka
a vy to všechno víte
odpočíváte cestou hyenismu
jak se bavit nad něčím neštěstím
když jste liberálové, demokrati a dobrovolníci

Výměnu manželek máte předplacenou na streamovací platformě najdete ji hned vedle Love Islandu
chtěli byste být na Love Islandu
zavření mezi prázdnými hlavami a krásnými těly a nic nevědět
zmizet
chtěli byste ponořit se do obrazovky
Bliženci jsou podle astrologie ovládáni planetou Merkur
Jste fanoušci klasické hudby a v knihovně máte jen ty knížky, které jste přečetli
proletáři všech zemí, připojte se
na síť
vždyť tak hlasitě cinkáme
bombardování přes Uber
raketa přiletí za pár sekund
ohodnoťte vašeho odstřelovače
5 hvězdiček
vás po cestě pro papriky na farmářský market mezi paneláky bomba neoddělá
ale o všem víte, o všechno se zajímáte
rozumíte tomu
máte rádi divadlo
ale nemáte rádi, když se moc předělává klasika
zajímáte se o Lockeho, Fukuyamu, Powersovou, Arendtovou, Rousseaua, Hobbse, Webera,
Schébra, Popse, Kukuyamu a tajně i Marxe
zkoušeli jste Aristotela
nebo to aspoň říkáte
o všem víte
všechno kolem vás cinká
vaše hlava cinká
všechno se dokážete naučit
umíte rozpoznávat prezentované podněty a precizně reagovat na zvukové pokyny
jste dobří lidé

Prostřu ti

Prostřu ti snídani na prostěradlo

Pak se tu celá prostřu

Na prostěradlo

Stejně

Nevěrně

Usínám

Sama

Pojmenovala bych po naší lásce

město, planetu, galaxii, vesmír

v kterém všechno skončí dalším velkým třeskem

Hřeješ a letíš

Zkoušíš žít

Miluješ

Sedíš v dešti

protože tak se to prý dělá

Vrháš se do jámy lvové

Milovat tě je jako poslední pivo Chceš ho, ale víš, že ti bude špatně

Chytila jsem tě sítkou na motýly Byla tam všelijaká havěť

ale ty jsi byl nejkrásnější

Pochroumaná tykadla

jsem ti narovнала

a dva týdny je mazala měsíčkovou mastí ale pak usínám sama

Občas tě nosím na nose jako brýle Jím tebou snídani

Obouvám si tě

Hraju na tebe

Přišel sis posedět na moje

kostkované křeslo

a ono tě pohltilo
Uvařila jsem ti polívku Vývar ze svého srdce vařilo se dlouho
a ty sis vzal porci s sebou na doma
Práce pro vraha
ale na to je zákon krátký

Je nehezky

prší
a mně
je těžko
rostliny venku
se uspokojivě svírají v orgasmických atakách
a když přestane
něžně pláčou
Jsou slepé

ANTIGONA

Už zase – Zase – Tady – Stojí
Antigona. Nevyhneme se tomu, zase se to stane. Zase tady někdo otravuje.
Asi je lépe, mezi mrtvými... Tady jsou jen stíny a amorfní nicota. A přece iritující.
Musela to udělat. Zase tady stojí.
Žena – matka – manželka. VDOVA!
Koukat se na Potopu a nic neudělat. Nesnášela by se ještě víc. Jen se tak koukat.
Socio-machistický Voyeurismus.
Jen se tak koukat a nestydět se za sebe. Ráno. Večer. UDĚLAT SPRÁVNOU VĚC
S tíhou na hrudi. Svírá. Přitom pohlcuje.
Bolest. Ostrá. Ale zároveň se v ní dá ztratit. Dokola a dokola. Koloběh. Historie. Času. Přítomnosti.
Budoucnosti. Mě a tebe. Jsem na to sama. Člověk asi na tohle musí být sám. Protože kdyby nebyl
sám, nedošel by tam. Až na konec.

A teď koukejte – jak umírá další. Jak další umře. Jak další jde na smrt.

Bojiště – Rodná země – rodina

A pak. Jenom možná. Na chvíli. Pak to bude zase dobrý. Kravaty a saka si potřesou pravicí. Uspořádají tiskovou konferenci, kde pronesou, že to teď bude zase dobrý. NEBO TAKY NE. Asi osud.

Už zase tady stojí. Zase.

Obraz. Socha. Artefakt. Firma. Značka.

Konzervovaná potravina. Vydrží až do roku 2030. PŘIJĎTE OCHUTNAT!

Není lehké mluvit s mrtvolou. Nechtěla bych být mrtvolou.

Lilie a bolehlavy. Tak tu stojím. Nohy mi prorůstají hluboko do země. Asi už s nimi nikdy nepohnu. Ještě bych něco řekla, ještě bych něco dodala, ale pro radost se neumírá. Hlavně – neupoutávat pozornost.

Antigonin komplex. Ženská bolest. *Hlavně potichu, holčičko.*

Děláš to přece pro pozornost. Hlavně nebuď hysterická. Co my bychom dělali.

Panenu z Buči a šáteček z Khan Younis.

„Osm nejbrutálnějších válek 21. století.“ – Tento článek si musíte předplatit.

Válka se vás přece netýká. Nic se vás... přece netýká.

Všude kolem hoří keře. Tak snad přijde ta Potopa. To se vás – ale přece – vůbec netýká.

Zase tu někdo stojí, zase tu někdo otravuje svojí extinkcí. Je těžké mluvit s mrtvolou. Tak proč by se člověk namáhal. Co znamená PORUŠIT ZÁKON

Zase tu někdo stojí, zase tu někdo otravuje svou záhubou.

Teď jsem to já – Stojím tady – Jsem to jenom já Pak je řada na vás

Oxytocin Café

Tvoje síla je v tvójí křehkosti, jak jsi opravdový a hmatatelný. Jestli někdy bude existovat továrna na perfektního člověka, ty jsi jeden ze zkušebních modelů, které však bohužel neprošly všemi testy a výzkumy. Tak komise odborníků v malachitových pláštích už prostě rozhodla. Jsem za světový mír, lásku pro všechny... Za koexistenci. Ale tebe mám doma v kleci. Kdybys chtěl, jedním cvrnknutím prstu spadne, ale ty nechceš. Ty tomu nerozumíš. Všichni z toho šílí. Na mléčné dráze z pavučin se obklopují lepší společnost, občas předstírám, že jsem moucha a nechávám se lovit. Mezi tvídovými saky a těžkými klobouky jsem však jediná šelma já. To potom započne tichá zabijačka a já na to koukám. V tmavý ulici plavu. Plavu na znak, plavu prsa. Na dně jsou stopy tvójí lásky, které mi nestačí a nikdy stačit nebudou. Když neplavu, projevuji nezám. Cítím vůni leštěnky na bar, střetnutí dvou světů. Barmanskej tě vzal jako starou utěrku a leštil tebou a leštil, až do krve. No fakt. Pod vodou se nám už nechce křičet a ulice se barví do červena.

Co v Brně bez pointy

Tak se spolu na chvíli zastavíme, dokud neprojde kolem někdo lepší. Někdy se spolu někam podíváme.

Oči uši pusa nos.

Jsem špatná feministka. Měla bych bejt aspoň hezká feministka jako Gloria Steinem. Musíš. Víc a víc. Musíš. Máme zase číst Antigonu. Po mých několika proslovech o párcích a řízkách, vysočině a paštice jsem zjistila, že jsi vegetarián

Chodím na rande se samými hudebníky, kéž by byl už někdo ticho.

V Brně je místo jménem Zamilovaný háj. Anna Marie říkala, že se tam hodně znásilňuje.

Snažím se nezbláznit. Včera jsem obětovala drahocennou půlhodinu tomu, že jsem se z postele dívala střešním oknem na nebe. Na mráčky. Jak plujou a neohlížejí se. Mávám na cheruby, ale oni mě nevidí. Já srůstám se zemí a snažím se zakořenit. Pod Brnem jsou všude katakomby.

Nerada prcám v noci. Lepší jsou rána. Pro dobro celé společnosti. Pro prosperitu národa.

Jsi jako voskový panáček. Nebo porcelánová panenka... s fousama. Mohli bychom spolu tančit celou noc na the Deviants. Vrátil se mi atopickéj ekzém a cítím, jak mi maso odpadává od kosti. Po tom, co jsi odešel.

Člověk si stýská obecně na všechno. Kdyby si nestýskal, nebyl by to člověk.

Každej člověk potřebuje coming out.

Migrace duší. Naši démoni si povídají o noetické skepsi a vypadá to, že jim to funguje – ale ty víš, že bychom se do sebe neměli zamilovat. Když jím, tak drobím a skleničkama dělám kolečka na drahých dřevěných stolech.

V Indii se pořádá mistrovství světa Kabaddi. Cílem hry je, aby hráči jednoho týmu pronikli na stranu soupeře, dotkli se co nejvíce hráčů a vrátili se zpět na svou stranu, aniž by byli zastaveni soupeři. Hráči soupeřícího týmu se je snaží zastavit tím, že je chytí a podrží je na soupeřově straně hřiště. Označení a uvěznění hráči ve hře končí a opouští hřiště. Útočí vždy pouze jeden tým a vždy pouze jedním „útočníkem“. Týmy se v napadání střídají. aV západní Indii se hra nazývá hu-tu-tu.

Není to vtipný, jak jsme jako lidstvo všichni strašný pokrytci? A jak to všechno strašně rychle letí a letí. Dokonce tak rychle, že se dřív nebo později staneme někým nebo něčím, čím jsme dříve pohrdali. Není to fakt vtipný?

Alfa sumeček se obklopí samičkama, nastřádá si tu různé škeble a všude jen vylučuje to svoje mlíčí. Jde o to šířit svůj gen. Ale ti ostatní sumečci na sebe často vezmou podobu samičky, aby mohli vniknout na jeho území a šířit svůj gen. Kdyby na sebe nevzali podobu samičky, alfa samec je vyžene.

Topím se v Brně.

Klára Salcmanová

Císařští

Zvonění telefonu, přerušené zvednutím.

ADÉLA Císařová, prosím.

OTEC

ADÉLA Prosím. Haló?

OTEC

ADÉLA *(z dálky)* Co s tím je s tím krámem? *(opět zblízka)* Císařová, prosím. Kdo volá?

OTEC

ADÉLA Tati? Jsi to ty?

OTEC

ADÉLA Fajn, jak chceš. Měj se.

OTEC Včera dávali na dvojce dokument...

ADÉLA Dokument?

OTEC O tučňácích císařských.

ADÉLA Aha. To jsou který?

OTEC Takoví ti, co si je představíš, když se řekne tučňák.

ADÉLA Jako ti z toho filmu, jak se to jmenovalo... Happy Feet?

OTEC Přesně tak!

ADÉLA Happy Feet mě vždycky děsil...

OTEC Věděla jsi, že samci tučňáka císařského se starají o vejce, zatímco samice shání potravu?

ADÉLA Aha, no to je zajímavé, tati.

OTEC A proti chladu se skupina chrání tak, že stojí těsně u sebe a postupně tučňáci z kraje kruhu přecházejí dovnitř a naopak, aby nikomu nebyla zima?

ADÉLA Jasně, to je hezký, ale...

OTEC A protože si nestaví hnízda, hledají se rodiny tučňáka císařského pomocí složitého systému zvuků.

ADÉLA Hm.

OTEC A když se tučňáci

ADÉLA Nechceš mi místo toho říct něco o sobě, tati?

OTEC Vždyť říkám. Na dvojce dávali dokument o –

ADÉLA O tučňácích, já vím. Ale myslela jsem třeba, že mi řekneš, jak se ti daří. Nebo se mě zeptáš, jak se mám já...

OTEC *(na chvílku se odmlčí)* Uklání se.

ADÉLA Cože?

OTEC Když se mají pářit, tak se navzájem uklání.

ADÉLA Kdo?

OTEC Tučňáci, přece.

ADÉLA Tebe to nezajímá?

OTEC Zajímá, vždyť ti to říkám. Nejsou spolu ale na celý život jako jiné druhy tučňáků. Je pro ně přirozené, že jsou sezónně monogamní. Párují se pouze na jeden rok. Pak se rozejdou.

ADÉLA Tak to musí být tučňák císařský tvoje znamení.

OTEC No a když tučňák loví potravu, tak se dokáže potopit až do hloubky

ADÉLA Dost! Dost už. Ti tvoji tučňáci můžou jít klidně k ledu. Mně jsou úplně ukradení.

OTEC K jakému ledu?

ADÉLA To se tak říká, ne? Nežijí náhodou na Arktidě?

OTEC Na Antarktidě. A brzo už nebudou mít k jakému ledu jít.

ADÉLA Jak to myslíš?

OTEC Tučňáci jsou velice náchylní na klimatické změny...

ADÉLA Jasně.

OTEC No a globální oteplování.

ADÉLA Chápu.

OTEC Takže ledu je pořád –

ADÉLA Jojo, tati, rozumím.

OTEC *(chvíli mlčí)* No nic. Já už tě nechám plavat...

ADÉLA Počkej tati.

OTEC Ano, Ádo?

ADÉLA Do jaké hloubky se potápějí tučňáci?

Klára Salcmanová

Dvě strany jedné mince

- OREL** Tma. Co si myslíš o tmě? Je to příležitost. Překonávat strach. Nevědět, co tě čeká. Vzrušující černota plná pokoje.
- PANNA** Jak můžeš něco takového říct? Tma? Černé nic, ve kterém se skrývá každá ošklivá představa, která na tebe může vyskočit zpoza rohu? Ne děkuju.
- OREL** Mně tma nevadí. Tma je krásná. Hvězdy nad hlavou a tmavé obrysy. Je to nový svět.
- PANNA** No vidíš. Už se zase neshodneme. Jsem prostě chladná netýkavka a ty horlivý blázen. Každý jiný. Nemá to cenu.
- OREL** Nenene. Počkej. Něco určitě vymyslíme. Hm. Co třeba... Co třeba čokoláda? Tu má každý rád. Rozplyne se ti na jazyku a hned je ti zase pět let a máš narozeniny a svět je plný slunce.
- PANNA** Kazí se po ní zuby.
- OREL** A vidíš. Zubaři! Kdo by měl rád zubaře? Ti se snad v té bolesti vyžívají a ty tam v tom křesle můžeš jen ležet a bolet. A ta vrtačka. Br. Ještě pořád ji slyším. Eh. Zubaři. Ani pach té ordinace nemůžu cítit. Tfuj.
- PANNA** Zubaři za to nemůžou. Jenom dělají svoji práci. Snaží se ti pomoci, aby to pak nebolelo ještě víc. To je tvůj problém, když jíš moc čokolády.
- OREL** Achjo. No dobře. Tak jinak. Co sochy?
- PANNA** Nepraktické.
- OREL** Sport?
- PANNA** Upocený.
- OREL** Kafe?
- PANNA** Návykové.
- OREL** Koťátka?
- PANNA** Otravná.

OREL Hudba?
PANNA Hlučná.
OREL Ticho?
PANNA Ohlušující.
OREL Déšť?
PANNA Mokrý.
OREL Zrcadla?
PANNA Upřímná.
OREL Sklenice napůl –
PANNA Prázdná.
OREL A co láska?
PANNA Co s ní?
OREL Co bez ní?
PANNA Bolest.
OREL Bolest?
PANNA Láska působí bolest.
OREL Ano.
PANNA Tak vidíš. Není lepší žít bez ní? Žít bez bolesti?
OREL Není právě život bez lásky ten nejbolestivější?
PANNA Není.
OREL Máš pravdu.
PANNA Mám?
OREL My se v ničem neshodneme.
PANNA Vždyť ti to říkám. Ty jsi ty a já jsem já. Nemá smysl se dohadovat, jenom si tím ublížíme.
OREL Nesouhlasím.
PANNA Nepovídej.
OREL Ne. Ne. Já se chci hádat. Chci mluvit a chci debatovat. Chci vědět, proč nemáš ráda vítr, proč ananas nepatří na pizzu a proč jsou psi lepší než kočky.
PANNA Proč? K čemu ti to bude?
OREL Ty sama jsi říkala, že je ticho ohlušující.
PANNA Já už se jenom nechci přít.

OREL A já nechci přestat. O tom to je. Lepší něco než nic. Tak co říkáš? Dáme si další kolo? Hm?

PANNA ...

OREL Notak. Uvidíš, že to nakonec bude zábava. Pojd', Panenko. Řekni mi, co si myslíš o impresionismu, válkách, klaunech očkatých a velké francouzské revoluci.

PANNA ...

OREL Dobrá. Ať je po tvém. Mně ticho nevadí. Najdu si v něm svůj klid. Budu se dívat na nebe a budu obklopen krásou stvoření. To ty nemáš ráda ticho.

PANNA ...

OREL To samotou nemám rád. Ne tu, kdy je někdo skoro na dosah křídel, a přece moc daleko. Nemám rád, když se na mě hněváš. I když vím, že je to tvoje oblíbená činnost. A možná, že je láska bolest, ale na to tě mám příliš rád, aby mě pro tebe čas od času srdce nebolelo. Ty bys byla možná radši chladnou mincí, ale to mně nevadí. Každý jsme nádherně jiní. Nechci s tebou souhlasit, v tom máš pravdu. Chci tě jen ještě slyšet. Nechci k tobě přikovaný strávit věčnost bez jediného slova.

PANNA ...

OREL Já vím. Já vím, je to marné. Úplně tě slyším. Ale i tak tě prosím. Přece to zkus. Pro mě. Ještě jednou. Co třeba hvězdy? Máš ráda hvězdy?

Klára Salcmanová

Jizvy

Divadelní zpracování: prázdný prostor, zrcadlo, u něj pohozená červená tužka na tělo, spotlight na herečku

Herečka se prohlíží v zrcadle, svléká si mikinu, hladí jizvy na svém těle. Žena (mladá, ale zvláště hořkosladký hlas): (sykne) Tahle ještě pořád trochu svědí, když si na ni vzpomenu. Sousedka děsně křičela. Doteď nevím, jestli to bylo tím, že mě viděla spadnout, nebo tím, že se mnou spadla i větve její oblíbené hrušky. (zasměje se) No a tahle? To jsem si tajně hrála se sirkami. Nevěděla jsem, jak to můžu doma říct, aniž bych se přiznala, tak jsem ji dva týdny tajně schovávala. Možná proto je o trochu tmavší než ty ostatní.

(překotně) A-a tahle! Tahle je od toho, jak mě mamka učila vařit rajskou! (zamyslí se) Nebo koprovku? No to je jedno.

Zahledí se na svoje ruce. Tahle ani vlastně nevím, po čem je. (zamyšleně) Zvláštní. Moje tělo si ji ještě pamatuje, zatímco mysl? (usměje se) No té se vždycky nedá věřit, že? Zaujme ji jizva na čele. No a na tuhle bych málem zapoměla! Mamka mi o ní vyprávěla. Pád z řetízkového kolotoče. (pyšně) Tři stehy mi dělali! Ještěže tou ofinou se to schovalo. Pohlédne na jizvu na svém zápěstí, něžně ji pohladí a pak se od ní rychle odvrací. Odmlčí se a pak nadšeně vyskočí.

A ještě mám kolena! (začne si svlékat kalhoty) Jéje, úplně bych na ně zapoměla. Tolik dětských úrazů se stane – Kde jsou všechny?! Kam se poděly? Vsadila bych se, že tam ještě včera nějaké byly. Tolik pádů z kol, zakopnutí na chodníku. A nic mi po nich nezbylo. Jen tahle jedna tam zůstala. S žiletkou mi to nikdy nešlo. Teda, jak co. (pohlédne opět na svoje zápěstí)

No a pak je tu ta poslední. (pomalu a ceremoniálně si svléká svršek) Rána už ani nebolí, jen tam pořád je. Svlékne se a podívá se na sebe do zrcadla, zjistí, že na hrudníku nic nemá. (vyděšeně)

Kde jen může být? Kde ji mám? *Zoufale se prohlíží v zrcadle a hledá svoji cennou jizvu, nenajde ji. (poraženě) Ne. To ne. Ne. (vyčerpaně se posadí) Vždyť je to to jediné, co mi po tobě zbylo.*

Uvidí červenou tužku pohozenou na podlaze u zrcadla. Natáhne se pro ni a zadívá se na její hrot.

Nevadí. Zase ji budu mít.

Kreslí si na hrud' červenou čáru a bolestně u toho syká. Když skončí, tužku odhodí a podívá se na sebe do zrcadla.

(mrtvolně) Tak. Teď je všechno, jak má být. Teď jsem zase úplná.

Jolana Sedlářová

Zdokonalení databáze hlasových projevů

*dvě bytosti sedí na složitých výčnělcích skály
nic nedělají
nic nemačkají
nic nehlídají
na nic nečekají
mezi nimi neuchopitelný objekt
nepopsatelného tvaru
neznámého materiálu
letopočty by měly ubíhat v pravidelných časových intervalech
jejich vzdálenost v textu udává rytmus*

tři tisíce dvě stě dvacet šest

pauza

mám hlad

tři tisíce dvě stě dvacet sedm

mám žízeň

tři tisíce dvě stě dvacet osm

pauza

co budeme dělat

tři tisíce dvě stě dvacet devět

nic

nic

ne – pouze existuji

ty jsi někdy něco dělal

co budeme dělat

něco

ty jsi nikdy nic nedělal

tři tisíce dvě stě třicet

tohle

je to cizí

je to nadčasový

je to tu

je to mezi námi

je to k něčemu

je to složité

je to komplexní objekt

je to

tři tisíce dvě stě třicet jedna

ano

dotek vlastního zápěstí a rozhlédnutí po krajině

ano

to se to táhne

něco

ne – pouze existuji

co to vlastně je

je to divný

je to starý

je to tu dlouho

je to tady

je to tu pro nás

je to k ničemu

je to komplikovaná struktura

je to všeobsahující kapsle

je

už

určitě

to to letí

tři tisíce dvě stě třicet dva

pauza

pauza

pauza

to se to vleče jo
to to trvá jo
to je nekonečný jo
ne spěcháš někam
ne ty na mě čumiš
ne potřebuješ něco
ne nemáš nějaký nápad
ne nemáš chuť si zatancovat
nemáme tu zůstat to někdo říkal
asi ne tak proč bychom tu měli zůstat
mám takový pocit tobě někdo něco říkal
ne mluvil jsi s někým
ne tři tisíce dvě stě třicet tři
jsme tu dlouho strašně dlouho
tak valčík skočnou
divoký tanec divotvorný tanec

*poskakování
plácání rukama do rytmu*

juhů

		héj
juchů		juchěj
	jěj <i>zastavení se</i>	
slyšel jsi to		slyšel
co to bylo		toto
to mluví		tři tisíce dvě stě třicet čtyři
co		promiň už je zas další
ajo		
ale fakt to promluvilo		to není možný
ale slyšel jsi to		slyšel udělalo to jěj udělá to znovu
haló		
haló		
je tam někdo		nic neříká
halóó		
jupí		
jěj		
juchů		
hůů		chuhůů
nic		už to nezopakuje
asi ne		
škoda		škoda

škoda

je to komplexní příležitostně se vyjadřující věc

zřejmě

zřejmě je to komplikovaná struktura s potřebou vyjevit se

náhlý a hlasitý projev s rozpřažením rukou

hu

uaaaaaaaaaaaaaaaa

co děláš

co ty děláš

zkouším to vylekat

jestli to třeba nezačne z leknutí škytat

škytnutí

výborně

promiň

to nic

jsem se lekl

škytnutí

já vím

promiň

to je dobrý

tři

škytnutí

tisíce

škytnutí

dvě

škytnutí

stě

škytnutí

tři-

škytnutí

-cet pět

škytnutí

dík

škytnutí

skyt

to

to škytlo
škytlo to právě

škytnutí

škyd

to škytá

no fakt

normálně tě to napodobuje

mě

jo

proč by to napodobovalo mě

koho jiného

ty jsi škytal a pak tohle škytalo

dostalo to škytavku

jako ty

škytni ještě

škyt

pauza

normálně

musíš normálně škytnout

škyt

ale ne

nesmíš říkat škyt

musíš prostě škytnout

pauza

to už nejde

snaž se

já se snažím

škyt

prostě to nejde

už neškytám

musíš mě znovu vyděsit

jsme tu už tolik let a doted' to nepromluvilo

bylo teď třeba něco jinak

tancovali jsme

skočnou

divotvorný tanec

tancovali jsme až jsme vytvořili div divo-tvorný
no jasně
 poplácáme se po rameně jsme dobří
 fakt jsme dobří rozmluvili jsme to
 tak jsme jenom trochu dobří to jsme
ale už zase nemluví
 škoda jo
 neměl jsi přestat škytat chtěl bych být hodně dobrej
 baf neměl
já za to nemůžu
měl jsi mě vyděsit víc
vyhrknutí přesně takhle mě vylekáš
 tři tisíce dvě stě třicet šest já málem zapomněl
 já skoro taky aby teď nenastal nějaký časový kolaps
 už máme zpoždění co když se teď kvůli nám rozladí formální a skutečný čas
 co když se teď kvůli nám rozladí formální a skutečný čas co když vznikne nerovnováha mezi vykonstruovanou a přirozenou realitou
 co když dojde ke střetu odlišných časoprostorových rovin časoprostorové roviny by se mohly vychýlit ze svých paralelně ubíhajících rovnoběžek vývoje
 časoprostorové roviny by se mohly vychýlit ze svých paralelně ubíhajících rovnoběžek vývoje a zkrřížit se
 a zkrřížit se to by mohla být katastrofa
 nebo se nekontrolovatelně vzdálit to by mohla být tragédie
 neměli bychom to někde nahlásit a co
že jsme nedávali pozor a naši jedinou starost jsme zazdili

asi

co když se něco

co

takovýho fakt stane

nic se nestane

nesmí

měli bychom to někomu nahlásit

nic nikomu nebudeme hlásit

nemůže jasný

tohle se musí ututlat

někomu to musíme říct

komu

někomu

a komu krucinál

komu to asi tak chceš říct

nikdo takovej není

nikdo nás nekontroluje

tak proč jsme tu celou dobu seděli a počítali roky

když nás teda nikdo nekontroluje

proč už dávno neděláme něco jinýho

mezilidský konflikt byl identifikován

to už zase mluví

no a co

tak to mluví

k čemu mi to má být dobrý

k čemu jsem tady dobrej já

řekni mi to

jakej to má smysl

něco to udělalo

řeklo to celou větu

co mi je do toho

jenom tu sedíme

čumíme na to

co kdyby to náhodou někdy něco udělalo

furt tu spolu jsme a nic z toho

já jsem tu s tebou rád

jen tak
jen tak tu sedíme a počítáme čas
jen tak
pro nic za nic

tlačí mě zadek z toho kamení
bolí mě klouby z věčného sezení
třeští mi hlava z nicnedělání
nudím se
jsem tu zbytečný

nebavím se

čekám
já jenom čekám
a čekám
a čekám
a počítám
a počítám
a fouká tady studenej vítr
a prší tady
a sněží tady
a je tu mokro
a vlhko
a pak zase horko
a praží slunce
a potím se
a je mi zle z toho vedra
a kameny pak pálí
a pak z ničeho nic je mlha
a nic nevidím
ani tebe
a pak zase prší

prostě tu jenom jsme

jen tak
co jiného chceš

máš něco lepšího na práci

probíhá analýza psychického stavu
čekejte prosím

a já jsem zase promoklej na kost
a furt jenom počítám
a nesmím se zapomenout
a je tu nevlídně
a je jenom tady
a nic jinýho neznám
a nikoho jinýho neznám
a nikde jinde to neznám

čekejte prosím

čekám
a čekám s tebou rád
a čekám rád tady
a je tu hezky
a máme pěkněj výhled do krajiny
a znám to tu
a je to tu bezpečný
a nic tu nepotřebujem
a nic nás tu neohrožuje
a nic tu nechybí
a nic tu nepřebývá
a je tu klid
a je tu vidět ranní východ slunce
a jsem tu s tebou
a tančíme spolu
a sedíme
a blaženě koukáme
a někdy tu proletí pták
a spíme vedle sebe
a zahříváme se
a jsme tu jeden pro druhýho
a mám tě rád

to tu fakt nikde není nic lepšího
není žádněj lepší způsob žití
nedá se tady líp existovat
nic víc než my
tady na týhle strmý skále

jenom tady trčet s tebou
to je to jediný
jediný co se dá

tobě to nestačí

čekejte prosím

přece tu máme aspoň smysl
počítáme

co by se stalo
čas přece bude plynout dál i bez nás dvou
jakej smysl
o jakým smyslu to mluviš

analýza byla dokončena

chrčení

projevy psychického stavu jedince byly kategorizovány a srovnány se
skupinou středně vysokého rizika

chrčení

byly detekovány tyto problémy

chrčení

nedostatečná akceptace aktuálního životního stylu

potřeba nalezení transcendentálního principu

absence autentického citového projevu lásky

potřeba definice existenčního smyslu

snížený komfort životního prostředí jedince

absence citového vzruchu z individuálního přínosu socio-kulturně-technickému ekosystému

negativní emoční stav z nedostatečné sociální integrace

subjektivní vnímání spoluviny za předchozí zánik civilizace

absence přímého nadřazeného v organizační hierarchii

absence přímé povinnosti

absence smysluplnosti realizace činnosti

chrčení

dle analýzy statistických dat relevantní skupiny byla na základě projevů

spojených s charakteristickými psychologickými jevy členů skupiny

demonstrováných na principu kauzality po eskalaci emocionální situace

doporučena implementace následujících opatření

chrčení

eliminace jedince za účelem udržení integrity a stability

socio-kulturně-technického ekosystému
ticho
eliminace jedince za účelem stability čeho
socio-kulturně-technického ekosystému
to jako nás
to jako nás jako civilizace
copak my jsme nějaká civilizace
já mám být eliminován
ale hovno máš být
je to nějaký pokažený
my žádná civilizace už dávno nejsme
my jsme jedině tak zbytečky čehosi kdysi existujícího jako civilizace
dyť my tady jenom stopujeme roky
co to má společného s civilizačníma principama žití
já nechci být eliminován
já žádnému socio-kulturně-technickým ekosystému neškodím
a dyť to říkám
šmátrání
pokoušení o nápravu objektu
je to prostě pokažený
dyť to mele úplný nesmysly
lomcování
co ty bys měl být eliminován
ty tu pěkně zůstaneš a basta
stejně tohle neumí nic než vykládat
já nemám žádný absence čehosi
třepání
žádný emoční negativní stavy
bouchání
žádný potřeby definice existenčního smyslu
špatně mířené udeření
setkání pěsti s měkkým hřejivým tělem místo pevného studeného kovu
nerovnováha
vnitřní bolest
duševní i fyzická nestabilita
pád ze skály

*zděšení
mlčení
vnitřní bolest
škytnutí*

šgyt

*osamění
škytnutí*

škit

*žal
nejistota v nohou
nevolnost z výšky
nepřijetí skutečnosti
škytnutí
sesuv ze skály*

škyt

hlasový projev byl přidán do databáze

ticho

ticho

ticho

nic

víc

už

jen

ticho

tři tisíce dvě stě třicet sedm

Anna Marie Slobodová

Volavky

Rybník, cynické brblání cvrčků, necitlivý řev volavek, rozbředlé smradlavé hlučení vody. Kuchyň, kuchyňský stůl, pološero, bolavá únava. Žena a žena. Nohy pod stolem, mezi nohama noha stolu, břicho na hraně stolu, lokty ve vzduchu u stolu, dlaně na stole, hlava nad stolem.

ONA Budím se s bolavým žaludkem.

ONA Proč?

ONA Protože je prázdný.

ONA Já poslala tátu k vodě. Vydrž.

ONA Promiň, ale nerozumím těmhle nesmyslným pústům.

ONA Promiň, to já taky ne, ale to už tak prostě je. Já ryby lovit nemůžu.

ONA Proč?

ONA Protože bys tu byla sama, ne?

ONA Nebyla bych tu sama. Poslouchala bych volavky a strašlivě bych se smála. Já bych se tak smála, až bych je odfoukla do malinkého papírového balíčku a ten ponořila pod vodu. Když tu ale furt jsi, musím volavkám přikyvovat a ukazovat zuby a ukazovat nohy a pak plakat a chodit zády k zrcadlům.

ONA Hele, nechceš říct svému žaludku, ať přestane žvanit?

ONA Žaludku? Nežvaň.

ONA Děkuju.

Cynické brblání, necitlivý řev, rozbředlé smradlavé hlučení. Kuchyň, kuchyňský stůl, pološero, bolavá únava. Žena a žena. Nohy pod stolem, mezi nohama noha stolu, břicho na hraně stolu, lokty ve vzduchu u stolu, dlaně na stole, hlava nad stolem.

ONA Nedáme si víno?

ONA Vydrž. To se chceš opít?

- ONA** Jo.
- ONA** Ne. Uskromníme se a necháme si víno na večer. K bohaté večeři.
- ONA** Ty v tu rybu věříš?
- ONA** Jo.
- ONA** Tak já jdu do kostela.
- ONA** Už?
- ONA** Jo. Nechám tam zazpívat svůj žaludek.
- ONA** Vydrž, já už půjdu s tebou.
- ONA** Ne.
- ONA** Jo.
- ONA** Ne. Ty tu vydrž a večer si zazpíváme, jo?
- ONA** Jo.

Ticho, ticho, ticho, ticho. Žena a žena. Nohy pod stolem, mezi nohama noha stolu, břicho na hraně stolu, lokty ve vzduchu u stolu, dlaně na stole, hlava skloněná nad stolem.

- ONA** Kde je táta?
- ONA** Já nevím.
- ONA** Však jsi ho potkala.
- ONA** Ne. Našla jsem na stole položenou rybu.
- ONA** Jak dlouho tu ležela?
- ONA** Nevím.
- ONA** Přišlo mi, že trochu smrděla.
- ONA** Proto je celá, ale bez hlavy.
- ONA** Jo.
- ONA** Tak dobrou chuť.

Lepidotrichia

- ONA** Opatrně.
- ONA** Jo.

Basipterigium

- ONA** Vařila jsi dlouho?
- ONA** Celou mši.

Interspinalia

- ONA** Potkala jsi volavku?

ONA Nekaž mi chut'.

Hypuralia.

ONA Můžu ti zazpívat?

ONA Interhaemalia.

ONA Miláčku?

ONA Proč zpíváš, jen když máš plný žaludek?

ONA Protože mám radost, že přestal zpívat ten tvůj.

ONA Moc ponocuješ.

ONA Ne.

ONA Dobře. Tak zpívej.

ONA Štědrý večer nastal...

-- VOLAVKY --

Tereza Sobotková

Requiem aeternam

Jedna
Jedna
Jedna
Sedm
Půl se točí Minuta včera Večera?
Moment
Ano To je slovo
Probouzím se
Jedenáct hodin sedmnáct minut
Ještě hebko na kůži
Ale drtivě těžko někde
Tady Tady uvnitř Možná o kousek výš
Proč jen Vybavit si No ano
Plazit se pouští
Jakou Nevím
Ale hadi při plazení vypadají líp
Lehčí
Je mi do smíchu při představě
sebe
Lokty sekají do písku Tak jemného
Nerozdírá chromé nohy
Pomáhá Nadnáší Šimrá
Několikáté opakování jednoho pohybu
Daleko v poušti
Se propadám

Mezi jednotlivými zrnky provlékám celé tělo
Otevírám ústa
Ze zubů zmizely plomby
Do dř vtéká písek
Nadouvají se
Jazyk tápe
Prohýbá se pod vrstvou nového povlaku
Otevírám oči Kde
Sídliště
Nikdo tu není Proč tu nikdo není
Teď Slyším Někoho Něco
Vzduch hladí průsvitný cinkání
Jako zvonkohra
Sněží Vločky dopadají na kůži
A mizí
Necítím je rozpouštět se
Zapomínají studit?
Jdu dál Jsou větší A Větší
Na zemi sedím já Na zemi sedí dítě Dítě jsem já
Skládá ptáčky z papíru
Je jich tolik
Vyletují jeden za druhým
Není přes ně vidět vrcholky domů
Chtěla bych se na ně dívat Nejde –
Dříve chromé nohy ženou celé tělo dál

Otevírám dveře Vcházím do jednoho z domů
Nohy zrychlují Naštěstí nevnímám
Že musím
Popadat dech
Kolikáté už asi patro Chodba k bytům
Byt jen jeden Jediné dveře
Jak se sem vejdou tak velké dveře
Nedosáhnu na kliku
Rozrážím je a Nemusím vyvinout sebemenší sílu
Ve vzduchu se vznáší oblak vůně
Nedokážu ji zacítit
Vměstnat do nosní dírky
Pohupuje se Sem Tam Sem A zase tam
Proč Se ho bojím Oblak se zvětšuje Zvětšuje
Zvětšuje Prší z něj jiskry Nejsou jako vločky
Jiskry cítím
Zarývající se bolest Nepálí
Bolest zahryzávající se dovnitř Jako krysa
Rázem všechno zmizí
Byt je pustý
Jako po požáru
A jsi tu ty
Stojíš uprostřed celé té spouště
Svěšená ramena Nevidím ti do obličeje
Nevidím vůbec tvůj obličej Jak se asi tváříš
Chci vykřiknout
Rozkřičet se na tvá svěšená ramena
Otevírám ústa Písek Řine se místo slov
Zasypává dlaně, kterými se tě chci dotknout
Chci vykřiknout Spousta písku místo slov
Ukřičená duše
Jiskry pálí na písčité kůži
Na vrásčité kůži
Hořím
A tobě zbělely vlasy Zbělely ti ruce
Okna rozráží hejna maličkých papírových ptáků
Tříštíš se jako okenní tabulky

Vznášíš se s ptáky Odlétáš s nimi Byt je pustý
Vypadá jako po požáru
Proč tu nikdo není Něco slyším
Snad zvonkohra
Sněží
Vločky mi dopadají na kůži Mizí
Necítím je rozpouštět se
Zapomínají studit?
Otevírám ústa
Písek
Řine se místo slov
Ano Už si vzpomínám
Plazila jsem se v poušti
Které slovo zahodit jako první? Jedna
Jedna
Jedna

Tereza Sobotková

Bez názvu

Klimbáš
už neudržíš
hlavu v dlaních,
protože jsi celou noc
látal oblohu lepidlem
a obaloval sepraným prostěradlem jen abys nemusel
ráno nacházet světlo
pod podrážkami bot
Prvního ledna nechodí pošta na patníku protější ulice se usadila vrána
a s pobavením sleduje mou snahu někde ve škvírách vyšťárat zbytky poraněné přítomnosti

Jakub Syrovátka

Žbuble

Monolog

Laboratoř neorganizovaného vědce, uprostřed stůl, na něm Žbuble v nádobě.

Antonín, 30letý vědec vstupuje do své laboratoře. Má naspěch, je pohotový.

Zběžně se podívá na hodinky.

Deset sekund čeká. Pak otočí klíčkem na stole se Žbublí. Napjatě sleduje chemickou reakci v nádobě.

Antonín No tak. Hni sebou!

Po další chvíli zírání ztrácí Antonín trpělivost a sebevědomí.

Antonín Jsou čtyři hodiny odpoledne, stroje běží, dostals dávku, tak sebou prostě hni. Víím, že to umíš, každému odpřisáhnu, že už ses jednou pohnul.

Antonín Jsi něco úplně jinýho, rozumíš? Ne? Pohneš se a ze mě je rázem profesor, světový vědec, celebrita. Z tebe bude taky celebrita, víš? Ty nechceš slávu? No jasně, že nechceš... ale teď tě nikdo nevidí. Jsem tu jen já, budu třeba před každým mlčet.

Antonín Člověk se občas musí podívat tváří v tvář svým démonům. Vědec je ale musí navíc zkoumat. Jseš teď můj démon a já jsem tvůj člověk. Vyděs mě, no tak! Do prdele třeba po mě skoč a sežer mi ksicht... vypadám snad, že bych pro tohle (*roztáhne ruce kolem sebe*) nebyl ochotnej něco obětovat?!

Antonín Zase nic? Zase mě zklameš? Chceš, abych se zbláznil? Vydeptat mě, to by se ti líbilo. Děláš to schválně! Nevím, jak se v tobě takový komplexní věci berou, ale ty si se mnou prostě jen nechutně hraješ!

Antonín Mám mluvit jiným jazykem? Pokazil jsem vzorce? Chce to víc světla, víc tmy, víc... Mluvím do prázdna. Do prdele já mluvím do prázdna. Moje vymletá hlava se měsíce věnuje ničemu. Podklady pro mou práci můžu zahodit, profesura je dávno v tahu. Žádná celebrita – magor jsem! Veronika z financí to určitě taky ví, bože, ona mi dává ty granty jen z lítosti... Jsem pro ni jen chudák. Chudák a magor. Šílenej vědec, to jsem... nebo ještě hůř, úplná nula. Bez tebe nejsem vůbec nic.

Antonín Ani já už nevěřím, že se pohneš. To jsme dopadli, co? Navzájem o sobě nevíme. Jsi něco jinýho, rozumíš? Buď jsi umřel, nebo jsi nikdy nežil. Jaký to je, hm... nežít? A přivádět tím vědce k šílenství. Jaký to je, Žbuble?

Jakub Syrovátka

Prometheus

Zelená. Červená. Modrá. Světla reflektorů. Kruhy a čtverce promítané na stěnách. Neustálé blikání mi vymývá mozek, z toho bzučení a šumění snad zešílím. Jsem tu držen, nemůžu se hnout. Něco po mně chtějí, jen si vzpomenout co. Na tom ale nesejde. Nesmím jim to říct, ať je to cokoliv.

V myšlenkách mám od probuzení nepořádek. Nevím, zda se smát, křičet strachy nebo plakat. Je to podivná situace. Kdybych si tak dokázal vzpomenout, proč tu jsem a co znamenají všechna ta světla kolem. Čtyři barevné reflektory jsou kolem mě rozestavěné, jako by mě chtěli zkoumat nebo rovnou operovat. Nedokážu od nich odtrhnout oči, jsem paralyzovaný. Ruce se ani nepokouší vytrhnout z řemenů. Kovová židle je chladná, ale zdá se, že jsem si zvykl během spánku. Marně přemýšlím, jestli je ten hlasitý šum opravdový, nebo jestli si ho můj mozek z nudy vymyslel.

Už jdou. Otevírají černé dveře, narušují šílenství mého vězení a nechají mě lapat po svobodě slunečního svitu za nimi. Není to umělé světlo? Asi jsem stále v té laboratoři. Vzpomínám si, tam jsem byl předtím, tam mě sebrali. To světlo, bílé chodby, to je ono. Ale už není, vchod se stal zase součástí stěny. Muž a žena v černém, oba mají sluchátka napojená na vysílačky. Jako z filmu, pomyslí si. Ona to má očividně na starost: „Pane Firesi, trochu si s vámi popovídáme, ano?“ Usmívá se, abych neměl pocit, že jsem vyslýchán. „Nemám vám co říct. Ani nevím, kde jsem,“ odpovídám poslušně. Nemohu se na ně pořádně podívat, moje oči se nehnu od blikajících obrazců. Jsem v nevýhodě, vidí mi až do duše. Ten muž odejde z mého zorného pole a spustí: „Rozumíme, pane Firesi. Přesto však doufáme, že si v průběhu našeho rozhovoru vzpomenete.“ Má nepříjemný, jedovatý hlas, jako bych ho už někdy slyšel. K mé úlevě pokračuje žena, která se se mnou marně pokouší navázat oční kontakt: „Domníváme se, že jste z naší společnosti něco odcizil. Hledáme to a očekáváme, že nám s hledáním pomůžete.“

Tak proto tu jsem. Pousměju se, protože je mi jich skoro líto. Nevědí, že muž, kterého zajali, ani neví, jak se jmenuje. „Nemám ponětí, co jsem podle vás vzal. Je mi líto, nevím nic.“ Myslí si, že jim lžu, poznám to z povzdechnutí té ženy. „Jsme přesvědčeni o opaku. Soustředte se, pane Firesi,“ pronese strojeně. Jedovatý hlas pokračuje: „Spolupráce si ceníme, budete za ni řádně odměněni. Pátrejte ve svých vzpomínkách, pomůžete tak mnoha lidem.“ Proč jsou tak milí? Očekávají, že jsem na jejich straně. Mohlo by to tak být? Už si vzpomínám, tu jejich společnost znám. Technický výzkum, energetika. Vidím logo a hranatou budovu na okraji civilizace. Dost daleko ode všeho. Co jsem jim mohl vzít? „Co jsem odcizil? Nemohu spolupracovat, pokud neznám podrobnosti.“ Možná mi věří, že si nic nepamatuji, nebo mě mají za hlupáka. Z jejího pohledu to nevyčtu. Jestli jsem něco opravdu ukradl, musel jsem mít důvod. Určitě to bylo něco důležitého a tajného. Jako bych to měl přímo na jazyku. Musím se více soustředit. „Z našich laboratoří jste odcizil generátor...“,“ mluví už zase muž. Nemůžu ho nechat říct ani jediné další slovo. „Čisté energie,“ říkám já, mnohem příjemnějším hlasem, a na sekundu odtrhnu svůj pohled od světla, abych se podíval do očí vědkyni.

Znovu se usměje jako letuška, co vám přeje pěkný let. „Vidíte, pane Firesi, jak vám to jde. Teď si stačí vzpomenout, kde generátor je.“ Myslí si, jak je mazaná. Proč bych měl spolupracovat, snad proto, že jsem tu kdysi pracoval? Nejsem blázen, abych jen tak pro sebe ukradl generátor. Nebo snad jsem blázen? O to tady jde? Ne, musel jsem to někomu dát. „Musel jsem to někomu dát.“ Proč mluvím? To blikání a hučení mě jen mate. Moc vjemů, málo souvislostí. „Máte tušení komu? Poslední otázka, pak ta nepříjemná světla a hluky samozřejmě vypneme,“ slibuje muž. Mám pocit, že taková dohoda je v mé situaci přeci jen rozumná. Ani jeho hlas se mi už nezdá tak jedovatý.

Ale budu je muset zklamat. Moje paměť odmítá vypovědět jméno, jen vím, že jsem společnosti způsobil velký problém. Vzpomínám si jen na ideál, kterému jsem svůj čin zasvětil. „Dal jsem to do rukou veřejnosti. Pokud si dobře vzpomínám, měl jsem pocit, že lidstvo by mělo mít k takovému objevu přístup.“ To jsem se ale rozpovídal, je to ulevující. Žena však moje nadšení nesdílí, dokonce se otočí zády a míří k místu, kde se ve stěně skrývají dveře. „Takové rozhodnutí však nepřísluší vám, pane Firesi. Vážně nevíte, komu jste generátor předal?“ zkouší to ještě. Dochází mi, že jsem musel být obelhán. Vrací se mi logické myšlení, nesmím si dál vzpomínat. Vyloudí to ze mě. „Je mi líto...“ hlesnu, mé oči se znovu připoutají k promítaným tvarům a žena zklamaně opustí místnost, aniž by mi dala možnost prohlédnout si venkovní světlo.

Nějakou dobu nemluví nikdo, pozorně vnímám sled tří barev a nesourodých zvuků. Zbystřím, až když se mezi ně přidají kroky muže. Musel jsem zapomenout, že tu stále je. Obejde mě a najednou stojí přímo přede mnou. Zrzek se zákeřným úšklebkem sáhne rukou až za moji hlavu, na opěradlo studené židle. „Děkujeme za spolupráci, to bylo vše...“ hlesne stroze a já nabývám jistoty, že spolu nemluvíme ani zdaleka poprvé. Snažím se vytočit hlavu jiným směrem, abych nemusel koukat

do jeho proradných očí. Nejde to, mám ztuhlý krk. On pak stiskne tlačítko, kterého jsem si doted neměl šanci všimnout, zatímco se tváří skoro šíleně. Dříve, než mě však přemůže strach, se mi začne zdát, že se stmívá. Zároveň konečně pohasínají i mé zběsilé myšlenky. Ve tmě už mě jeho křečovitý úsměv vyděsit nemůže. Ve tmě je jen klid a ticho. Pak cvaknou dveře, uběhne neurčité množství času a já zas vidím.

Zelená. Červená. Modrá. Světla reflektorů. Kruhy a čtverce promítané na stěnách. Neustálé blikání mi vymývá mozek, z toho bzučení a šumění snad zešílím. Jsem tu držen, nemůžu se hnout. Něco po mě chtějí, jen si vzpomenout co. Na tom ale nesejde. Nesmím jim to říct, ať je to cokoliv.

Jakub Syrovátka

Rozkvět Drakomrahu

Dva statní elfští muži v červených uniformách s kroužkovou zbrojí se postavili do pozoru, když před dveře, které hlídali, došla mladá dívka v černožlatých šatech. Od jejích leskle zlatých vlasů se odrážel svit zapadajícího slunce, které barvilo palácové zahrady do oranžova. Podívala se na ně svými zlatými očima, načež oba muži bez mrknutí otevřeli dveře do paláce. Vůni růží ihned vystřídala vůně pečeného masa. Princezna bez vyčkávání vyrazila skrz honosný přijímací sál ke schodům potaženým jemným červeným kobercem. Hned na prvním schodu se přeci jen zastavila a rozhlédla se po sále, jako by hledala, co se změnilo, nebo vzpomínala na doby, kdy tu vyrůstala. Obojí byla pravda, neboť se do otcova paláce vracela po několika letech studia za hranicemi. „Výsosti...“ pronesl komorník, který vyšel z kuchyně a neslyšně se k ní připojil na schodech. Starý a unavený muž se upřímně pousmál a jeho nepěkné vrásky tak na chvíli dostaly příjemnější ráz. „Ano, Kezi?“ odvětila se stejně milým úsměvem skoro dospělá princezna. „Váš otec na vás již čeká v galerii, mám vás tam co nejrychleji dovést,“ hlesl a jakmile vystoupali po schodech, naučeným gestem ukázal do chodby napravo. „Myslela jsem, že mě tatínek bude chtít oficiálně přivítat v trůnním sále,“ zastavila se princezna. „Máte pravdu, Vaše Výsosti, ovšem na to je ještě čas. Jeho Veličenstvo si vás žádá v galerii, jeho slovy vás chce nejdříve přivítat jako dceru,“ vysvětlil komorník. Vždy, když k ní mluvil, stal se z něj najednou živý a radostný muž. Její podivné kouzlo tedy pořád působilo, i po letech. Nikdy úplně nepochopila proč. Služebnictvo v paláci se rozzářilo vždy, když kolem prošla, nebo promluvila. Byla krásná, alespoň ji o tom všichni přesvědčovali, ale tím to být nemohlo. Totéž kouzlo totiž na studiích za oceánem ztrácela. Její myšlenky se zastavily ve chvíli, kdy stanula před okrasným portálem do horního patra královské galerie. „Výsosti, snad jste nezapomněla, málem jste galerii přešla,“ pousmál se Kez a pokynul k portálu. „Promiňte, Kezi, po návratu jsem trochu ztracená,“ omlouvala se, Kez ji však jemným zdvihnutím ruky přerušil: „Byla jste dlouho pryč, Vaše Výsosti. Váš návrat potěšil nejen celý palác, ale i celou zem. Snad vás jejich oslavy nezaskočí, musím vás varovat, že budou vskutku velkolepé.“ Princezna zakroutila hlavou a protočila oči. „Jsem unavená po cestě a otec pro mě nachystá něco... velkolepého? To se od doby, co tu

matka není, ani trochu nezměnil?“ zeptala se spíše sama sebe a pak vzala za mosaznou kliku. Ještě jednou se na starého muže otočila. „Díky, Kezi,“ pokývla hlavou. „K vašim službám, Výsosti. Vítejte zpět v Drakomrahu,“ pronesl komorník, načež se jemně poklonil a vyrazil chodbou dál.

Princezna stanula na balkonu galerie, přes zábradlí se rozhlédla po dlouhém sále, jehož stěny byly pokryté obrazy, tapisériemi, rodokmeny a rodovými předměty. Úzká okna se táhla od podlahy až po strop, běžně rudý koberec a stěny se září posledních slunečních paprsků vybarvily do oranžova. Pod obrovským obrazem jistého dračího jezdce stál vysoký, statný muž v sametově černém plášti. Jeho stříbřité, nakrátko ostříhané vlasy překrývala zlatá koruna s plamennými motivy. Otočil se, až když dcera seběhla schody. Vrásčítá, přísná tvář za několik let neuvěřitelně zestárla. Jeho oči však stále plály něčím, čemu lidé ne nadarmo říkali „zlatý oheň“. Princezně málem vyhrkly slzy, když si uvědomila, kolik času byla odloučená od svého otce, ač ho před svým odjezdem pomalu nechtěla víckrát vidět. I ona zestárla. „Tatínku,“ hlesla a pevně objala krále Drakomrahu. „Jsi zase doma... to je dobře, Caellin, to je dobře,“ šeptal, nemaje lepších slov. Caellin se od něj odtáhla a pozorně si prohlédla obraz, který si z dob před svým odjezdem nepamatovala. „Vážně jsi mě musel přivítat tak,“ chvíli v jeho očích hledala správný výraz, „dramaticky?“ Oba se tiše zasmáli. „Nikdy jsem toho nedokázal říct tolik, jako dokážu vyjádřit tímhle vším,“ rozmáchl král rukou po obraze a celé galerii. Caellin se zamyslela a znovu si prohlédla obraz.

Na první pohled nebyl ničím odlišný od podobizen jiných elfských vládců Drakomrahu. Caellin však byla pozorná a všimla si několika symbolů. Jakýsi její předek s korunou otce, která ale byla pokrytá puklinami a zářezy, stál před červeným drakem, kterému někdo vypíchl obě oči. Sám muž na obraze měl jedno ze špičatých uší seříznuté do lidských tvarů a dvěma okovy byl připevněn ke spálené a vyschlé zemi, ze které rostl maličký dub s jediným listem. Takový list nesla ve znaku země daleko za mořem, ve které byla princezna na studiích. Pod obrazem byl kovový štítek, do něho byl vyryt název: Rozkvět Drakomrahu. „Co jsi měl v úmyslu vyjádřit tímhle?“ zeptala se trochu neomaleně. Takový obraz by snad měl být zakázaný, nebo by se alespoň neměl vystavovat v královské galerii. Král trochu zklamaně povzdechl: „Na té univerzitě ti snad paměť zasypali historií lidského světa. A na jednoho z nechvalně známých členů naší elfské rodiny zapomeneš.“ Caellin se trochu zastyděla, ale nedala to na sobě znát. „Vážně mě přivítáš lekcí naší historie? Ani nikdo z tvých vazalů nezná jména všech panovníků Drakomrahu.“ Její otec souhlasně kývl hlavou a pokročil o několik kroků vzad, aby viděl obraz z lepší perspektivy. „Caellin, tvůj návrat znamená mnohem více, než si, jak vidím, myslíš,“ pronesl tajemně, ona zvedla obočí. „Pro lid to znamená, že jejich krásná princezna jim znovu bude denně na očích, pro mě to znamená, že moje jediné dítě je zpět v bezpečí, ale pro tuhle...“ pokračoval a pak si opatrně sňal z hlavy korunu, kterou pak pozvedl směrem k dceři. „Pro tuhle korunu tvůj návrat znamená, že brzy poputuje z jedné hlavy na druhou,“ dokončil větu a nasadil na chvíli korunu na hlavu princezny. Pak ji vrátil na svoje stáří a vladařením zatěžkané

čelo. „Děje se snad něco? Jak s tím souvisí ten odporný obraz?“ ohlédla se Caellin zmateně na netypické dílo.

Moudrý vladař ukázal na svého předka na obraze. „Král Vaestrel byl jedním z nejmocnějších vládců našeho ostrova. Období jeho vlády se říkalo Rozkvět Drakomrahu. Nikdy jsme neměli více půdy, ochočených draků, ani bohatství. To všechno přitom nebyla ani z půlky jeho zásluha. Jeho otec a děd svoji vládu obětovali zdlouhavým dohodám a chytré sňatkové politice tak, aby Vaestrel a všichni elfové ostrova zažili svůj zlatý věk. Naše krev se však nezapře skoro v žádném králi,“ zarazil se a položil jemně ruku na Caellinino rameno, „či královně. V archivech se píše jen málo o tom, že naše rodová linie je svázána prahnutím po moci nad neznámem. Mnozí vládcí své dračí jezdce a lodě vysílali daleko na jih do prázdnoty moří, ale Vaestrel se rozhodl, že Drakomrah by své hranice měl rozšířit i za moře na severu.“ Caellin nechápavě pohlédla na otce: „Do Velké dračí války jsme přece byli zataženi.“ On se pousmál a pokračoval ve vyprávění: „Vaestrel toužil po válce, která se začne dotýkat Drakomrahu. Zvyklostí našeho rodu bylo přečkat zlé časy a nevměšovat se do lidských a trpasličích bojů. Tvůj dávný předek však využil každé příležitosti, aby vyprovokoval v zámoří konflikt tak velký, že nemohl zůstat bez dračí odpovědi. A s představou Drakomrahu, který ovládne celé jižní pobřeží kontinentu, poslal do oné Velké dračí války síly, o kterých se lidem nezdálo ani v nejhorších nočních můrách.“ Král se na chvíli odmlčel, možná uviděl otázku na tváři své dcery. „Proč tedy nezvítězil?“ beze slov přišel až k obrazu a ukázal na dubový lístek ve spodní části obrazu. „Protože lidé jsou odolná a přizpůsobivá stvoření. Jejich dobrodružná a zvědavá povaha z nich dělá dobře sjednocenou a strategicky smýšlející sílu. Proto jsi u nich studovala, stejně jako já a moji sourozenci. Jen zásluhou několika dobrých vládců se poražená dračí říše nerozpadla úplně. Mnozí z nás byli odvedeni a na mnohých z nás provedli nespočet krutostí. Takoví dokáží být lidé i elfové. Ale ty, Caellin, jako budoucí královna Drakomrahu, si pamatuj, že krutost se rodí v mladé mysli ctižádostivých princů a princezen, ať chceš, nebo ne...“ nestihl dokončit myšlenku, protože ho princezna přerušila. „Draci také nechrlí oheň všude kolem sebe, i když jim v tom nic nebrání. Ctí a brání život, svůj i cizí,“ odříkala s nově získaným pochopením matčina slova, která od ní slýchávala, ještě než onemocněla a zemřela. Král se pousmál a zamrkal, aby snad nebylo vidět, že slzí. Caellin možná otcova slova přišla zbytečně varovná a svazující, ale při pohledu na obraz Vaestrela najednou ucítila respekt ke zlaté koruně, která jí byla od narození souzena. „Jako bys jí z oka vypadla...“ hlesl král, „už tě tu nebudu dál držet, oba před sebou máme náročnou ceremonii. Drž hlavu vzhůru, ať jim dodáš sil.“

Ještě tu noc se princezna Caellin octla v doprovodu Keze a své osobní stráže před mohutným portálem do trůnního sálu. V červených slavnostních šatech vstoupila do davem zaplněného prostoru, na jehož druhém konci povstal ze svého trůnu král. Zhluboka se nadechla, vyhnala z hlavy zlé myšlenky o Vaestrelvi a se vzpomínkou na matku vstoupila do sálu jako dobrá budoucí královna.

Jiří Žák

Seifertovo prso

Tady máš ňadro, básníku,
dej si, nakoj se –
Špička k napojení
vší lásky, mléka a rzi,
která v tobě vře zejména potmě
Pokládá ti strniště horkosti
k vlahému kartáčování jemných lící
a pórování koženého koberce
Vzducholod' prozkoumává noční nebesa
postele vonící po ovoci; vidět jdou
matčí instinkty plodové polohy,
lžičky smetanové slepoty
nyní ve svitu časného rána,
trvajících však věčně
Chlupatý muži,
dochází nám trpělivost
Nuže už něco udělej,
nemůžeš být se svojí milou
stále na nože nebo vidličky,
který neumíš správně umejt

ve dřezu, topíš se v hnědém nálevu
a bojíš se, že tě to vcucne
ovšem ne do mateřského lůna
Chlupatý muži,
sploditeli stáda,
kdo po tobě bude toužit,
nebude-li ta pravá vědět,
„Vypere či se na to vysere,“
dloubání se do oka v pravé poledne jeví se jako více zábavné
Chlupatý muži,
mucho macho man,
padáš, hrud' se dme,
dostal jsi od mámy kapesné
A co teď, zdrhneš do lokálu
nebo vydrhneš všecky svý resty?
Doma z tebe bude král, ne vůl,
když u milé udržíš si čistý stůl
Dobrý den slečno (či pane)
tohle je příběh jedné zneuznané lásky, jak jinak, (a kořalky si přihne)
Víte, byly doby, kdy servírky
zde nosily mé srdce na stříbrném podnose „Támhle, pošlete ho slečně naproti u stolku,“ dostane ho
jako pozornost podniku
Byly doby, kdy jsem si nebral servítky, celé večery lokal jsem její oči
Tak velké a zvědavé
jako úsvit na Mont Blancu
Tak daleko a prázdný
rázem jsem se cítil,
když zvedla se
a nechala si obléct kabát
Kožešina domácího tepla

umělá na povrchu,
úplná uvnitř,
neboť zakrývá nás dva
tak nahé jako malé
před zákonem božím
rostoucí do nebe
Nikým nevyřčený kámen
jako tíha i jistota na těle,
které lze znevážit nebo naplnit
Témbrem tamburíny
vychrastíme si rytmus přede hry
a na konci dne cinkne trianql
Je ráno, určitě zase spím,
za okny roste industriální Řím
Naše město jako znovudobyté Kartágo, dál zastavěno komíny novodobých katedrál Po zdech se
plazí břechtan a pětiprstník, mezi nimi trpíme potulných psů bál
Netřeba ani vystrčit nos z domu,
výběrčí daní opět obcházejí všechna stavení Stačí zapnout obrazovku a připojit se k síti,
minuty a hodiny pozornosti jako naše uhlí, jenom přiložit do výhně
ke znečištění nervových zakončení,
které dopřává svobodu našim věznilům
Pomůže snad jen kominík na ten vší mour a saze, nebo se už zase budeme s kocourem o duši
vsázet.

SBORNÍK TEXTŮ
ze 31. ročníku festivalu Salón původní tvorby

Návrh obálky a grafická úprava: Jan Pohořelický
Redakce: Naďa Satková

Jazyková korektura s přihlédnutím k autorskému stylu: Naďa Satková
Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2024

Vydání první
Projekt vznikl za finančního příspěví grantu DILIA

ISBN 978-80-7460-238-2

Alex z Ž, Anonym, Monika Aranka,
Amálie Dvořáková, Kristýna
Fantová, Arnošt Hašek, Ondřej
Hybášek, Bohdan Chrástil, Klára
Sára, Lucie Kratochvílová, Eliška
Linhartová, Kristýna Loužecká,
Mišmáš AdK, Josef Nosál, Filip
Novák, Alžběta Papiková, Tom
Pavlica, David Pavlis, Vojtěch
Rikan, Anuše Řehůrková, Klára
Salcmanová, Jolana Sedlářová,
Anna Marie Slobodová, Tereza So-
botková, Jakub Syrovátka, Jiří Žák

Projekt vznikl za finančního příspěví grantu DILIA.

Dilia

ISBN 978-80-7460-238-2

9 788074 602382